(13)

NA KRAJU IPAK TEK ŽABA – U TRINAEST SLIKA

Umjesto završnih zaključaka, pišem povijest žabe u trinaest slika. Upravo u trenutku kad sam na ruke primio knjigu „O bitku Ljubavi“ u kojoj autor I. Šarolić navodi: „Ta Ljubav često proizlazi iz Božje milosti, a da bismo bili dio Božje milosti, trebamo je s Neba skinuti na Zemlju i uspostaviti s njom subivajući odnos…“ S druge strane, u uvodu će lijepo naglasiti: „Čovjek treba biti dio strasti … strasti koja nas prožima dajući nam vid da bi mogli vidjeti i ono što se golim okom ne može vidjeti. Dajući nježnost našim rukama da dotiču ono što se dotaknuti ne može, time obogaćujući naše postojanje jednom novom dimenzijom postojanja…“. Krasno, za ulazak u završnu etapu ove različitosti u osluškivanju glasa božanske stvarnosti u svome srcu, u svome umu. (13:31)

Slika prva

Samo zahvaljujući povijesti čovjek je razvio manipuliranje čovjekom do neslućenih razmjera. To, naravno, nema veze sa stajalištem o religiji kao fundamentalnom i metafizičkom u bitku Ljubavi, a počesto praznom i besmislenom bez božanske stvarnosti. U tom smjeru vodi nas Slika prva. Sve više nailazim na slučajeve kad mladi ljudi odustaju od studiranja povijesti jer su prisiljeni učiti već napisano, isprevrtano tisuće puta, nacitirano poput božićnog drvca. Najnoviji primjer studenta treće godine uvjerio me kako naše obrazovne ustanove, posljedično i njihovi diplomanti, pa i društvo u cjelini, nemaju budućnosti. Momak odlučio otići jer mu nije dopušteno samostalno istraživanje. Drugi primjer, srednjoškolac (prosjek ocjena 5) kaže svom profesoru povijesti, koju obožava, kako neće studirati tu granu znanosti jer je povijest matematika, a on mora učiti o ratovima. S druge strane, netom još vruć od obrane, doktorat nije u stanju odgovoriti gdje se odigrala bitka (navodi se tek podatak – u blizini Pelješca) u kojoj je Servije Fulvije Flak s velikom vojnom silom 135. pr. Kr. porazio Ardijejce i Plereje za koje se čak i ne zna kakva im je daljnja sudbina. Povjesničari se spore, pravilnije bi bilo kazati bore, oko strategije istine, a ne vodi se briga oko činjenice da povijest pišu pobjednici. Znači – doslovno, u pitanju je metoda, a ne istina! Komu je još do prave istine!?

Što tek da kažemo za Troju koja se još proučava po Homeru? Strasti nikako da se smire, mamac je bačen pred oko 28 stoljeća, Schliemann je kazao gdje je, ali kada to? U 19. stoljeću!? A zašto onda eponimska trojanska matrica nepobitno funkcionira od Starog Egipta, vjerojatno i mnogo ranije, a jedna od ključnih točaka projekcije je upravo pozicija Troje? Koliko je stariji mit o Jasonu i zlatnom runu Medejine Kolhide, pa gdje je tu Troja? To ne znači, dakako, da se rat za ključnu poziciju kontrole plovidbe do Ponta ili Crnog mora, te iz njega do Azovskog mora, nije vodio, pače, to samo potvrđuje tezu o Troji kao geografsko-geometrijskoj kardinalnosti, nikako kao gradu prema kojemu bi se trebala krojiti povijesna sudbina svijeta, ili koji će riješiti pitanja smjerova kretanja civilizacija a neće se riješiti temeljnije od toga – što je to natjeralo entitet poput ilirskog, na primjer, na gubitak svijesti o povijesnoj memoriji njegovog usuda? Ilirski pokret će se gušiti i u 19. stoljeću, a neće se popustiti na snazi zagrljaja u kojemu su mogle tek još preživjeti samo legende.

U Gorancima ponad Mostara, na primjer, znanom još i kao Zlatni Do, gdje još u tom prostoru živi legenda o skrivenom blagu Troje, a zapravo je riječ o scenariju širenja trojanske groznice na mrežu prostorne sredozemne homogenizacije. Prije Goranaca, nazivano još i Samarevo, mjesto nepobitno uživa privilegij prolaska Kadmove osi samim centrom Mostara, usto što se nalazi na čistom meridijanu Rotonde Ošlja (17°44' E), za kojeg se drži da korijen dolazi od „magarca“ (Osao). A što tek kazati na činjenicu da paralela Rotonde 42°53' N permutira u paralelu Goranaca kao 43°25' N, što je, znamo otprije, geografska širina ušća Cetine u Omišu, krajnja točka otočića Mali Drvenik kod Trogira te kultnog marijanskog Loreta. Iz Goranaca, čija je župa utemeljena 1871. (27.81°), u Duvanjsko polje stiže se preko Bogodola.

Ali kako sam uopće došao do informacije o Gorancima? Potragom za Plerejima i 135. pr. Kr. nakon gušenja pobune navodnim njihovim nestankom. Oni su to ilirsko pleme što kontrolira pomorsku plovidbu uzduž Pelješca, oni nastanjuju područje Ošlja, što je nama zanimljivo, pa potom nestaju dok Ardijejci bivaju s mora preseljeni u neplodnu unutrašnjost, a teritoriji pripojeni Epidauru i Naroni. Tako ide službena historiografska priča, gdje ćemo naći i podatak o Naroni kao grčkom emporiju iz 3. st. pr. Kr. pa potom kao rimskoj ratnoj bazi, što je također bitno spram topografske slike područja kojim dominira Ošlje, a vidjet ćemo doskora kako i zašto. Uglavnom, historiografija nas dalje navodi na dioceze koje se u tom prostoru formiraju nakon sinode u Saloni 533. godine. Jedna od njih, odvojena od dioceze Narone, je Sersenterum kojeg češko-austrijski geograf Wilhelm Tomaschek stavlja upravo u Gorance, premda se D. Mandić s time ne slaže. Osobno vjerujem kako je Tomaschek u pravu jer geografska kompenzacija na simboličnoj razini u cijelosti odgovara slici koju prekriva matrična trojansko-plejadska mreža.

Pleraei ili Pyraei ili gr. Palarioi pripadaju ilirskoj grupi Docleatae-a, čije sjedište je bila D(i)oclea. To vodi u nove sumnje i propitivanja etimološke prošlosti pojedinih plemenskih zajednica, jer, na primjer, u „mrtvom kutu“ albanskog Jadrana žive Abri, odakle će u Dalmaciju stići Arbanasi u 18. st. a na meridijanu II. katarakte Nila u Sudanu ćemo danas naći grad Abri. Zar je onda čudno da se albanska „Troja“, mjesto Trojë, nalazi na likovnoj poziciji epirske kućice legendarnog prijenosa Karte Leopardi, što su koordinate 41°49'33" N i 20°01'46" E. Koja je to ruka morala mjeriti da bi se sastavilo sve u jedinstvenu mrežu popularnih „Troja“, ovdje na paraleli vrha Maja Burgjes nad samom lukom – „mrtvom točkom“ Jadrana – gradića Shëngjinit, te na meridijanu krajnje istočne obale Zaljeva Sidra (Benghazi). Kontrolom pozicije albanske Trojë lijepo se vidi da leži na samoj trasi bejrutsko-zadarske trajektorije.

Zato ćemo se izmjestiti u 16. stoljeće kad na području Ošlja na baroknim kartama nalazimo župu S. Saba ili župu Žaba. Pa gdje su joj korijeni, zašto bi se ta župa zvala imenom vodozemca koji na ustima ima rezonatore za pojačavanje glasa (refraktori rotonde u prozorima), zatim 9 kralježaka, pa 4 prsta na prednjim, 5 na stražnjim nogama, vodozemca koji polaže tisuće jajašaca u vodi, koji je prilagođen za skakanje, čiji se izvorni naziv *anura* referira na „amfibiju“?

Premda se kao povijesna humska župa pod tim imenom prvi put javlja u Ljetopisu popa Dukljanina (12. st.), najeklatantniji primjer njene kartografske potvrde je Karta Južnoslavenskih područja iz 1720.[1] na kojoj još uvijek nalazimo i toponim Sazabiech (na drugim kartama i Zarabich) koji

[1] G. de L'Isle – V. M. Coronelli – G. G. de Rossi – J. B. Nolin (Amsterdam).

odgovara približnoj poziciji Ošlja. Danas ta župa ima uporište u planini Žaba pod kojom se južno smjestilo Podžablje. Planina se pruža približnim smjerom E-W a podijeljena je na viši dio – Velika Žaba – koji pripada BiH, te niži – Mala Žaba – koji pripada RH. Službeno je upisana na 42°57'08" N i 17°44'29" E, što odgovara poziciji Rotonde po geografskoj dužini te približno od nje 4' N križanju tetive Alcyone – Sterope primordijalne matrice i bejrutsko-zadarske trajektorije Karte Leopardi, što sam već u ranijim studijama naznačio kao paralelu Strašne pećine. A ovdje je to sada vrh Vijenac koji će se pokazati ključnim u prepoznavanju matrične korespodencije u tom prostoru.

Najviši vrh planine Žaba pripada Velikoj Žabi na 955 m nazivom Crkvina ili Sv. Ilija, dok su dva vrha pripadajuća Maloj Žabi Matica, vrlo znakovite visine 681 m (zlatni rez – 0.618), te Marin Vijenac još znakovitiji po visini 507 m, što mahom simbolikom upućuje na strukturu Plejade. Vrh Crkvina je vidikovac s kojeg puca pogled na visove nad Dubrovnikom, dolinu Neretve, Velež, Prenj i Biokovo, more i otoke. To i jest bio razlog da je planina dijelila prostor župe Žaba na dio kontinentalni sjeverno i primorski južno. Prema izvornim dokumentima prvo središte župe bilo je Ošlje, nakon toga preseljeno u **Vranjevo selo** i Gradac. U 14. st. tim prostorom vladaju plemići Nikolići, a u 15. st. Kosače.

Planina Žaba

Zašto bi planina Žaba bila prekretnica u autonomnom istraživanju pozicije Ošlja metodom koju sam postavio i promovirao tijekom proteklih dvadesetak godina? Tri vrha – Matica, Marin Vijenac, Vijenac – odrednice su triju ključnih kardinalnih meridijana: planine Vlašić i vrha Paljenik – 17°38' E; nultog meridijana Ferro te Starog grada i Sv. Mihajla Ston – 17°40'; Rotonde Ošlja – 17°44' E. To će nas odvesti u lokalno razmatranje situiranosti markera dotičnog prostora spram konfiguracije matrice s nesagledivim rezultatima, zasad potpuno nepoznatim hrvatskoj i široj znanosti. Paralele triju vrhova s minimalnim razlikama oko 1' uglavnom korespondiraju deklariranoj poziciji sjecišta 4' N od Ošlja (42°58'56" N; 42°59'27" N; 42°57'33" N – hercegovačko Ljubinje, 42°57’30 i 18°05' E, što je meridijan Dubrovnika). Vrh Crkvina imamo pak na 42°58'13" N i 17°45'09" E, a tu je još i neobično nazivlje vrhova Carina, Rogovi, višekratno Trovor, i drugi. Međutim, koliko istine može polučiti činjenica da iz Rotonde kut *zlatnog reza 27*.81 vodi u vrh Matica, a ovaj je opet na istom radijusu kružnice oznake vrha Rogovi (526 m), gdje prolazi i pravac kuta sjeverne Sterope?

Sad ćemo se na tren malo udaljiti od povijesti. Kako to inače biva kod mene, istog dana kad sam zbunjen analizom planine Žaba uočio sve navedene kardinalnosti, gradom sam prošao na mjestu gdje je pred Muzejom FRROGGYLAND stajao dvostrani panel informator na kojem sam istom uočio brojku 507. Detaljnijim informiranjem saznao sam (premda sam uvijek kanio posjetiti muzej)

za kolekciju od **507** žaba od mogućih 1000 vrsta staru 100 godina, prvi vlasnik i autor *taxidermy artist* Ferenc Mere (rođen, 1878.). Naravno, prva asocijacija bila je visina Marin Vijenca, a potom saznanje da su u drevnom Egiptu broj 100 000 označavali žabom. Gdje smo to dospjeli? **Heket**, ili Heqet u drevnoj mitologiji Egipta je božica s glavom žabe, **božica rađanja** povezana s vodom. Žena je boga-ovna Hnuma koji na lončarskom kolu stvara ljude, a Heket im usađuje dah života. Od pomoći je i Izidi kod rođenja Horusa. Ritualni željezni noževi nose njeno ima ili sliku kao zaštitu za dom. Pokatkad je prikazivana na željeznim „magičnim štapićima" za tjeranje zla. Kultni grad božice sa hramom iz ptolemejskog razdoblja je Gesy, Qus ili Qift, drevni Apollonopolis, Parva Mikra, s kojim smo se već susreli u ranijim studijama.

Počeo sam se pitati, ako za život dostojan žabe treba podosta istančanog sluha da opstaneš u močvarnim krajevima kakvi su delte Nila i Neretve, nije li to put do mogućih korijena toponima neke veće civilizacije kako ju nagoviješta Trojavina koja se nalazi na samom spoju nizine i padina Male Žabe, u džepu nizine između vrhova Šipovac zapadno te Marin vijenac i Trovor istočno? Pregledom atlasa baroknih karata na mnogima od njih Gabela je locirana na istočnoj strani obale Neretve upravo u zoni Trojavine.[2]

Nakon poraza Ardijejaca i njihova izmještanja u rimskoj nomenklaturi oni mijenjaju ime u Vardeji, što je mogući razlog da na kartama iz istog razdoblja u toj zoni višekratno nalazimo toponim *Varsi*, na primjer, Cantelli da Vignola (1684.), obilježen čak i tornjem, te D'Abbeville (1672.).

Ranodinastijski period (c. 3000. pr. Kr.)

Kipić žabe (Cleveland, Muzej umjetnosti)

Ništa sličnoga ne možemo naći u ninsko-ljubačkom bazenu, ali možemo potvrditi da su do iste razine jednako isplanirana u najsitnijim detaljima prostora. Kako drugačije tumačiti činjenicu da se u slici matrice Plejada implementiranoj u prostor župe Žaba, sa središtem matrične kružnice u Ošlju, visočka simetrala javlja prolazom kroz oznaku Trojavine na sjeverozapadu, dok ju na jugoistoku perfektno paralelno, ležeći na njoj, prati natpis Visočani? Ovo doista jest za upitnik! Jer to isto, prolaz kroz Trojavinu, čini kružnica, ne s bilo kojim radijusom, već upravo s onim vrha Marin vijenac.

Onda sam sebi postavio pitanje: ako se Trojavina i Marin vijenac javljaju u ulozi stožernih točaka, gdje bi bio zlatni rez između središta u Ošlju i radijusa njihove kružnice? Odgovor je stigao u punoj snazi: riječ je o radijusu kružnice konstruirane točke „O" (što je u primordijalnoj matrici stvarna

[2] Gastaldi (1548.);Ruscelli (1560.); Moletti (1562.).

pozicija Ošlja) a koja prolazi pozicijom i oznakom crkve Sv. Mihovila ili Mihajla. Međutim – gdje je to u prostoru implementirana točka „O“? Gotovo fatalno zvuči da se nalazi u poziciji mjesta Vranjevo selo, dakle, istog onog sela u kojeg je iz Ošlja izmješteno župsko središte. Matrica iz sebe iznutra iščitava povijest župe Žaba?! Međutim, preko crkvice Sv. Mihajla prolazi i linija-života Elektra – Alcyone kružnice radijusa u vrhu Neprobić, jednog od najviših vrhova dubrovačkog uzmorja iznad Slanoga (965 m, negdje 971 m). Tada je Elektra u poziciji sjeveroistočnijeg vrha Sv. Ilija (987 m). Za Neprobić vrijedi narodno kazanje o četiri sestre koje su tu živjele u 18. st. Stalno prošene, na kraju su ostarjele kao stare cure djevice. Moguće da je spram simetričnosti na primordijalnoj kružnici riječ o 4 zvijezde, sestre klastera: Elektra, Caleano, Taygeta i Sterope.

Kružnica s radijusom u vrhu Vijenac nudi novo gotovo karizmatično rješenje. Paralelno s tetivom njegove kružnice jugoistočna tangenta prolazi vrhom Volunac (659 m). A zašto je on bitan? Evo kako izgleda dinamička slika koju proizvodi matrica implementirana u prostor župe Žaba. Tri točke nose sustavnu organizaciju prostora kako na mapama tako i na nebeskoj slici: točka „O“ koju smo dobili projektiranjem (Ošlje – sjecište četiriju parova zvijezda klastera), zatim središte Bolbe i Troja kao ciljnik koji nosi Kadmovu os u njen razvoj iz čega će proizaći eponimska trojanska matrica. Sada na topografskoj karti koja pokriva staru župu Žaba središte Bolbe stavljamo u stvarnu poziciju Ošlja, točka „O“ nam je tada u Vranjevu selu, a poziciju Troje preko projektirane Kadmove osi imamo pod samim vrhom Volunac. Dakle, tri točke na mapi Sredozemlja sad su na topografskoj karti župe tri markera supozicije. Zašto je pak ovo presudno?

Riječ je o rotaciji: da bismo shvatili komparativnost pozicije crkvice Sv. Mihajla (najvjerojatnije 8. st.), izmjestit ćemo u njenu poziciju točku „O“ ili rotondu Ošlja nebeske slike matrice. Što će se tada zbiti? Pravac horizontalne osi temeljnog križa matrice (E-W) preklopit će se s pravcem kuta Sterope (78.0785°); vertikalna os križa proći će sada samim vrhom Volunac, a projektirana „Troja“ će se naći na pravcu kuta zvijezde Maje (58.282°). Baš taj pravac kuta Maje prolazi na jugu posred stonskih zidina. Projektirana Troja očigledno je u ovisnosti o oronimu Volunac (vol – kastrirani mužjak domaćeg goveda), na satelitu Voljuvac.

Radijus kružnice u najvišem vrhu planine Žaba – Crkvina – je taj koji nam demonstrira prolazak njene linije-života Elektra – Alcyone preko otočića Života u Malostonskom zaljevu. Zanimalo nas je, ako njegov naziv korespondira matričnoj situaciji i nomenklaturi, koja će to kružnica dati takav ekstraordinaran rezultat. I dogodilo se, da – upravo najviši vrh Žabe krije i razotkriva istinu. I druge pozicije crkvica oko Stona ukazuju na nevjerojatnu sustavnost impostacije. Najeklatantniji primjer je crkvica na južnoj obali Uvale Kuta (meridijan Rotonde), zamalo zapadnije od Zamasline, gdje se doslovno u njenoj oznaci križaju dva pravca iz *arsenala* kružnice radijusa vrha Vijenac, i to poveznica njenih točaka S i W te već spomenuta tangenta što vodi u vrh Volunac. Budući da znamo iz osnove matrice kako poveznica točaka S (jug) i W (zapad) prolazi pozicijom Merope, izmjerom kuta iz središta utvrdili smo da je riječ upravo o poziciji najmlađe i jedine smrtne zvijezde sestara klastera, Merope. Međutim, križanjem na oznaci crkvice prolazi također i linija-života Elektra – Alcyone kružnice radijusa vrha Neprobić, što je ujedno i paralela Ilijinog brda te crkve Sv. Mihajla. Gotovo pa na granici mogućeg!

Drugi, čini se, povijesno i znanstveno prioritetniji, primjer je pozicija crkve Gospe od Lužina, južno od Solane. Romanička jednobrodna crkva, poznata po kuli-tornju, višestruko različito datirana (po

jednoj teoriji prvobitno je bila na otočiću usred močvare na rubu solane). Njena pozicija križanje je kružnice radijusa točke „O“ (Vranjevo selo) i Sv. Mihajla sa spomenutim pravcem kuta Maje.

Svaka od ovih topografskih situacija se može razvijati dalje u homogenost i konzistentnost mreže, ali ovo su početni primjeri koji nesporno potvrđuju sve pretpostavke o sustavnoj gradnji crkvenih objekata, poglavito ranokršćanskog doba, kojoj u temeljima stoji raster plejadske matrice.

Gospa od Lužina (10. st.?)

Da li će znanost ikada odgovoriti na ovo, nije ni bitno, zapisano je, „vremenska kapsula“! Nešto kastrirano čuči u ljudskoj povijesti!

9. 10. 2019.

Slika druga

Umjetne granice uređene po čovjeku ne mogu utjecati na život planine, ali mogu izazvati ratove. Zato matrica ima umirujući karakter i zato se nikada neće poremetiti ravnoteža koju u prostoru ostavi. Pa ni ljudsko djelovanje na nju pod golemim pritiskom sile neće to promijeniti. Planina stoji tamo gdje je i ostaviš. Vjerojatno zbog toga kartografski djeluje besprijekorno, neovisno o njenoj asocijaciji i nesvjesnosti da sve legendarno pospremi u svoja njedra. Zaustavili smo se kod planine Žaba a istu priču nude nam Kamešnica, Vlašić, Biokovo, Velebit, sada i planina **Klek** kod Ogulina. Njegova važnost dolazi iz dva smjera: geografsko-matričnog i, kao i inače, simboličkog. Klek se nalazi na križanju Kadmovoj osi „sestrinskog“ pravca koji povezuje Zaljev Iskenderun – visočko sjecište (Vlašić) – Monfalcone s meridijanom Stare Povljane. Zašto je za projekciju to kardinalno?

Nedavno smo u Povljani na Pagu održali predavanje o točki „T“ eponimske trojanske matrice kao poveznici svih Troja Europe. Naspram prolaska Kadmove osi pozicijom rta Ljubljana precizno sam

ju ubicirao u samom mjestu na rtu Dubrovnik,[3] odnosno alternativno, spram mjesta Vlašići, na rtu Zminka (zminci = izvori). Riječ je o cijelom kompleksu koji će, vjerujem, jednom biti geometrijski ispričan u totalu. Vrlo detaljnom pretragom baroknih karata među njima sam pronašao prvi spomen toponima Povljane upravo kod Mercatora na kartama iz 1589., 1623. i 1630. gdje su i Povljana i Vlašići upisani kao *Puoglin* i *Vlasigi*, Preko puta uobičajeno već nalazimo upisane toponime *Iuba* i *Nona*. Druga značajka pritom je činjenica da, osim samog grada Paga, drugih toponima na otoku nema sve do 1686. kad Vignola na svojoj karti dopisuje mjesto *Colana*, a nakon toga će se javljati kod njega i raznih autora i druga mjesta (Bocca di Pago, Dinisco…). Ista je situacija i kod drugih kartografa:

- Bussemacher (karta s početka 17. st.) – *Puoglin, Vlasigi*
- Cantelli da Vignola (1684., 1698., 1690., 1698.) – *Poglin, Puogli, Vlasigy*
- Coronelli (1688.) – *Poviana* (na strani Paga navodi i *Liuba* kao Ljubačka vrata)
- Coronelli (1696.) – *Poviana, Vallasich* (*Liuba* s obje strane, rt i vrata)
- Seutter (1709.) – *Pogliana, Colana* (1744. – *Novaglia*)
- Cassini (1792.) – *Poviana* …

Unikatna je pritom Barents – Janssoniusova karta (Amsterdam, 1595.) koju možemo klasificirati u grupu „hodočasničkih" karata Jadrana kao izravnoj vezi naše obale i Loreta. Čitavi geografsko-kartografski arsenal ove karte usmjeren je upravo na točku „T" što nam potvrđuje kompasni smjer centralne od triju vjetrulja koji ciljano vodi u Povljanu. Tri vjetrulje su konstruirane i međusobno povezane prema vrlo čudnom principu koji ukazuje na moguću uporabu 13. zviježđa (27.81° x 13 = 361.53°). Naime, vjetrulje su podijeljene na 32 polja što spram 360° daje 11.25° (kut Sterope primordijalne matrice – Šipić) po jednom polju. Izmjerom je, međutim, utvrđeno da polja stoje u sljedećem odnosu:

od geografskog sjevera (N) prema geografskom zapadu (W), IV. kvadrant:

prvi	11°
drugi	11° (22°)
treći	11° (33°)
četvrti	12°
ukupno:	45°

peti	11.5° (56.5°)
šesti	12° (68.5°)
sedmi	12° (80.5°)

osmi – do 90° je 9.5°

Ali, crta isječka nije na 90° nego na 92.4(25)° (1.53° : 13 = 0.00425°), što znači da je posljednji osmi 9.5° + 2.4° = 11.9(25)° a to je kut **Sterope** (Nogić). I sad ponovno opažamo golemi utjecaj te

[3] Ni ovaj toponim nije slučajan. Meridijan Povljane (Misratah) prolazi na 15°06' E, a glagoljaška Povlja na Braču nalaze se na 16°50' E. Dubrovnikom prolazi meridijan 18°05' E.

zvijezde, što spram njene najsjevernije pozicije klastera može davati alternativno ulogu klasične Sjevernjače.
Međutim, geografski, kut 92.425° vodi u centar Ancone, a čistih 90° u crkvu Sv. Ciriaca na ulazu u luku. Napravio sam kružnicu u centralnoj vjetrulji povezujući radijusom središta drugih dviju, i na nju izmjerio liniju-života Elektra – Alcyone završavajući na samoj crti talijanske obale, a vodi u najistaknutiji albanski rt Rodon u "mrtvoj točki" kuta Jadrana.

Geografski sjever centralne vjetrulje spram ravnine karte odstupa NW za c. 17° a, kako znamo, vodi izravno u Povljanu. Tražeći potvrdu na geografskoj mapi Sredozemlja, c. 17° izmjerio sam iz točke "T" na pravcu što doslovno gađa sami jezičac rta Gargano, a, zapanjujuće, isto mjerim i na karti na kojoj je obala poput dječjeg crteža spram aktualne suvremene. Ovo je eklatantan primjer kartografske nedefiniranosti spram primjene uobičajenih matematičkih modela što, dakako, traži daljnje istraživanje. Budući horizontalnu os mjerim na 45°, što uvećano za otklon od c. 17° daje c. 62° (90° – 27.81° = 62.19°), razvidno je riječ o uporabi sveto-geometrijskog *zlatnog reza* u sferi putovanja u religijske svrhe. Kartografija religija ne može bez svete geometrije što automatski povlači za sobom uporabu najstarijih znanja ekstremnih civilizacija poput egipatske.

Dojam pojačava činjenica da je karta postavljena prema horizontalnoj osi što prati liniju obalnih gradova i luka od Zaljeva Taranta do Ravene, *via* Termoli (studija: "Pismo za Agostinu"), Ortona, Loreto, Ancona i Magnavacca[4] (Porto Garibaldi), koja se nalazi na 44°40' N, obrnuto od paralele središta i horizontalne osi (*Bolbe*) primordijalne kružnice (40°44' N). Mislim kako se ovomu nema što dodati, treba samo gledati i uživati.

Ovo je trebalo ispričati da bi se shvatilo značenje lokacije Klek planine i prolaska meridijana Stare Povljane na 45°15'43'' N i 15°8'43'' E, te se tek sada referirali na simboličkoj razini na "diva koji spava" ili "vještičju goru". Nije li tih 45°15'43'' supstrat 45° + 1.53°, nije li 15°8'43'' E zapadnije 16° od Velike piramide? Ako je to "vještičje", u redu, ako nije, kažimo što je? Ali, sigurno, divovski jest, no ni div nije! Zašto?

Klek, Ogulin

[4] Korijen iz *Magno vacuum* ili „velika praznina".

Pa zato jer **visočka** simetrala primordijalne matrice (39.7°) svoj put nalazi do vrha Grossglocknera, što bi značilo "veliko zvono", ali, avaj, Slovenci ga zovu **Velikim Klekom**![5] Pa zato jer se **Tetida2** visočke simetrale (sjecište sa tetivom Alcyone – Sterope primordijalne kružnice) nalazi na poziciji **Klekova brda** planine Zelengora (43°42' N 18°36' E); pa zato jer se **Gornji Klek** istočno od Kleka nalazi na meridijanu vrha Paljenik Vlašić planine, što prolazi i područjem Gabela Polje, Narona ili Vid;[6] pa stoga jer i primordijalna simetrala na kružnici matrice implementirane u župi Žaba prolazi na sjeveroistoku oronimom **Klek**; pa stoga i jer samo mjesto **Klek** (gradilište Pelješkog mosta) ima svoju matričnu priču, preko Ošlja povezan je pravcem s Elektrom Ilijinog brda na kružnici radijusa u vrhu Neprobić. Kontrastno, pod planinom Klek teče mirno rijeka Dobra kojoj su opet nadjenuli na leđa "vražji prijelaz". Čemu to, ako uistinu težimo k idealu ljubavi? Zastrašivanje životom i svijetom i dovelo je do kontroverzi srednjeg vijeka iz kojih smo se jedva izvukli ali i dalje nismo ništa naučili i od njih odustali.

Etimolozi kažu da korijen može biti i glagol „klecati" (prasl. klekati = klečati), što danas prevodimo u značenju „bojati se" ili „u hodu gubiti uporište u koljenu ili koljenima". Je li to u vezi s linijom-života? Ovisno kako osluškujemo i kako se prema zvonu zvona odnosimo. Sva sila zvonâ koja ide uz legende tu je da nas podsjeti na radost, ali, ako je sve obrnuto, pa neka bude, samo kažimo istinu! Matrica nas je upravo upravila na vezu s njenom biološkom pozadinom o čemu je već podosta pisano, na nešto što smo izgubili tijekom tisućljeća, nešto što nas još čeka da mu se vratimo i preuzmemo odgovornost za čovjeka. Neka pritom ne zbunjuje činjenica da žaba može oponašati čovjeka u 507 različitih poza, mnogo više zbunjenosti je u umjetnoj tvorevini, poput granice, na primjer, koja će planinu presjeći na pola, odvojiti dijete od majke, Malu žabu od Velike žabe. Ona neće samo ostaviti najviše vrhove u jednoj, a manje u drugoj državi, neće odvojiti Konja od svega tijela (Kamešnica), nego će podijeliti i narode. Konačno, sama matrica je religija, ne može bez slobode prijelaza, samo to treba kazati. Kako god smo u novu eru unijeli relikte stare kulture, kako god je Marija sjedila pod drvom *Heliopolisa*, a i danas njena svetišta nalazimo u bespućima Kharga oaza.

Heket je bila žena sa glavom žabe. Pa što? Ta, nitko nije stradao! A naši su stari mudri oci sve to lijepo zapisali i unijeli u prostor. Nije se stradavalo od pogleda Isusa Ise Krista već od mača Servija Flaka. Utoliko bi ova matrica morala mijenjati svijet.

Slika treća

10. 10. 2019. Hrvatska nogometna reprezentacija igra svoju 13. utakmicu na Poljudu. Nikola Vlašić nosi dres s brojem 13. Golovi su padali u 5, pa (isti igrač) u 24 i 42 minuti, pobjeda Hrvatske čista kao suza u ambijentu kakav dosad, kaže izbornik, nikad nije doživljen u matičnoj zemlji. Tu bih se

[5] Polazište visočke simetrale na vanjskoj kružnici, identično primordijalnoj simetrali, nalazi se na signifikantnih 33°42' N i 34°24' E. Zanimljivo, ali meridijan maloazijskom južnom obalom prolazi u sjecištu s Kadmovom osi i linijom-života Elektra – Alcyone još jednom potvrđujući podređenost izmjeri međuobalnih udaljenosti. Na Cipru pak prolazi rimskom lukom Ayios Philon te gradom Karpasia-Ion, kojeg u 9. st. pr. Kr. osniva fenički kralj Pigmalion.iz Tyra.

[6] 1.53° : 13 = 0.11769230769° ili 0°07'04" što umanjeno od meridijana Ošlja (17°44'16" E) daje 17°37'12" E, a to je meridijan Velikog školja u Malostonskom zaljevu (42°54'5.6" N, de facto, sa Gornjim Klekom, paralela Rotonde koja na južnoj obali Pelješca u mjestu Žuljana odgovara poziciji crkvice Sv. Julijana i Sv. Roka.).

složio, jer, uistinu, sve se poklopilo po matričnom obrascu. A ja se vraćam unatrag vrućina ljeta kad sam prvi put konstatirao da se ništa neće desiti, ako ne vjeruješ da se već desilo. Vraćam se na sredinu srpnja kad sam, tražeći rješenje za nulti meridijan po Greenwichu (stajalište da je tu od pamtivijeka), a rješavajući na prvi pogled „neskladan" meridijan Velike piramide u Gizi (31°8' E), shvatio da **početni meridijan u predinastijskom Egiptu numerički nije imao nultu vrijednost** već vrijednost jednog od najsvetijih brojeva – **broja 13**. S tim stajalištem ušao sam u dvomjesečno istraživanje koje je polučilo neshvatljivim rezultatima. Prema Ottu Mucku, upadljiva je bila također i sklonost Maja-kronologija prema prim-broju 13, vjerojatno povezano sa prstenom od 13 velikih perioda ili „baktuna" što je značilo jedan eon. Ohrabruje činjenica da je upravo *Codex Troanus*, za kojeg je zaslužan Juan Tro y Ortolano, sadržavao znakove kojima su Maje označavale svoje brojke, dane i mjesece, što je omogućilo razumijevanje nijemog jezika na njihovim brojnim reljefima. Dakle, ti likovi nisu bili nikakvi slobodni ornamenti već astronomski podatci.

Ono što pak zbunjuje čitajući Muckovu *Atlantidu* s druge strane je mnoštvo brojeva sinkroniziranih sa zlatnim rezom o čemu autor ne progovara niti riječi. Ali što bi to onda značilo? Zlatni rez u Vremenu!? Jednom sam s time pokušao improvizirati, međutim, po onomu što danas znamo, Maje su pronašli neku računsku metodu koja im je omogućila da unatrag izračunaju početni datum, nulti dan u procesu računanja vremena. Stoga je nemoguće ne primijetiti da je 3000 sideričkih godina (1.096.134.3 dana), kako pojašnjava Ludendorff, jednako **2748** sinodičkih ophoda Jupitera. A 27°48' N/E jednako je 27.8(1)° ili zlatni rez kuta 45°. Zatim, je tu podatak o vremenskom intervalu (pronađen u „Hramu Križa" kod Palenque) 1.380.066,0 dana što je **1781** sinodička ophoda Marsa – ponovno zlatni rez u drugom izrazu. Ili, 27.81 x 0.618 = 17.18.

Zašto baš zbroj koordinata Velike piramide 61.113° N/E numerički odgovara završetku dvadeset baktuna u godini 613. – posljednjoj godini velikog perioda prije Krista? Zašto nalazim nevjerojatan podatak o astronomskoj točnoj vrijednosti korekcijskog perioda koja bi trebala iznositi točno 1507.03, a spram toga stoji datum moga rođenja 30.07.'50.? I sad još zanimljivije, kako piše Muck: „da su kronolozi Maja izabrali umjesto 1508 susjedni manji okrugli broj 1507 – a to su mogli učiniti – tada bi, doduše, postigli još veću točnost, ali bi tada izgubili na kvaliteti djeljivosti ključnog broja. Broj 1507 (od 1000, 507 žaba) može se samo prikazati kao umnožak brojeva 137 i 11, dok je 1508 djeljiv kako s 4 tako i s **13** i 29, oba važna broja u kronologiji Maja." Umnožak brojeva 13 i 20 bio je praktičan za uporabu kod kontrole protjecanja dana i „baktuna", druga korektura temeljila se na smjeni faza Venere čiji period iznosi točno 1.6 godina (1.618), samo oko dva sata manje. I, konačno, epohalni trenutak, kad je asteroid morao pogoditi Zemlju, po kalendaru Maja, izračunat je 5. lipnja -8498. u 13:00 po zemaljskom vremenu. A 8498 x 0.618 daje 52.51(764). Nije li malo čudno da nagib stranica Velike piramide iznosi 51°52', ponegdje 51°51'?!

Je li to u Piramidi zapisan datum velike katastrofe Platonove Atlantide? Nemam nakanu špekulirati, tek ukazati na neobičan niz podudarnosti koje nas dalje vode u analizu njene geografske pozicije. Ako stanete na određeno mjesto, a to nije bilo koje mjesto, mora biti kardinalno, kažete – ovdje će biti broj 13, onda počinjete brojati unatrag, ulijevo prema nuli. Kako je slika obrnuta, onda to više nije ni broj 13 nego njegov zrcalni dvojnik, broj **31**. Tako je rođen aktualni nulti meridijan, i premda je Smith zagovarao Gizu i Veliku piramidu, opet smo ih dobili i s Greenwichom a da toga nismo ni svjesni. Dakle, iza ekonomske moći Londona krije se egipatsko blago! Mislim da je to suština nezajažljive strasti za početnim meridijanom. Po „nama" će disati cijeli svijet! Na Prokurativama,

23. 09. 2019. (jesenski ekvinocij) zapisao sam u 11:05 – „početni meridijan nema nultu vrijednost“! Zašto baš u taj sat, ne znam, ali stoji činjenica da sam polazište primordijalne simetrale ubicirao na meridijanu 11°05' E.[7] Kut kojeg je Nogić izračunao za Atlasa iznosi **13.13**(0823)°.

Sad je razumljivo zašto bi se jedna prastara (c. 9000 godina) Smirna nalazila na 27°8'40" E (27.81), te njena luka na 38.47° N, dok je deklinacija, na primjer, Vege 38°47'. Ili, zašto bi antičko-grčki nulti meridijan prolazio kroz otok Rodos, međutim, po mojim analizama, ne kroz luku grada Rodosa nego približno najvišem vrhu planine Attavyros, 27.8° E ili 27°48' E? Splet kojeg može pojasniti samo postavka o početnom meridijanu mimo nulte vrijednosti. U suprotnom, u 19. st. ne bi se moglo tako savršeno u zlatnom rezu postrojiti i posložiti stari svijet! Pače, knjiga „The Phoenicians and The Mayans – a shared culture“ upravo dokazuje feničke nalaze (čovjek-bik) komparativne bez sumnje s majanskim iz 1. tisućljeća stare ere.

Tko bi u 19. st. mogao učiniti da se političkom odlukom o jednom početnom meridijanu Ošlje nađe u zlatnom rezu između meridijana Tetide i meridijana 4° W, što bi zbrojeno dalo 35°31' E (Atlas sam izračunao na 5°31' E). A na 4° W nalazi se španjolski Ciudad Real (38°59' N), grad utemeljen u **13. st.** po Alfonsu X. Mudrom, rođenom u Toledu (središte iberijske kružnice), pjesniku i piscu, poticatelju književnosti i znanosti, pokretaču pisanja španjolske povijesti i astronomskih djela, itd. „Ostaje jedinim španjolskim kršćanskim vladarom koji je pokušao očuvati i dalje razvijati nove znanosti i humanistička obrazovanja daleko ispred svog vremena.“ Ovaj usječak o kralju nužan je da bi se shvatila cijela kompozicija prostornih i vremenskih disproporcija koje matrica razotkriva. Jer sad smo u razini odgovora na Zadarske astronomske tablice s kraja 13. stoljeća kojima stoje ravnopravno tzv. Alfonsove tablice. Pod imenom kralja, koji je izgradio najnapredniju zvjezdarnicu tog vremena na arapskim dostignućima, sastavio ih je Židov don Isak Ibn Cid, a koristio Kopernik. (13:13)

Da li baš slučajno kut Atlas – Ošlje iznosi c. 24°, a kut Ošlje – Tetida c. 5°, a znamo da je pozicija Pleione 5°42' W? Na 24°05' N nalazi se I. katarakta Nila; sa 24. na 25. stupanj N započinje skala Karte Leopardi; 24.5° kut je kojim se iz Ošlja stiže u Troju i obrnuto; 24.5° x 2 x 0.618 = 9.324° a kut zvijezde Caleano iznosi 9.35° (zapisano: 28. 09. 05:42); mjereno iz Ošlja, kut između Taygete i *Tetide* iznosi c. 19° a 24.5° + 19.2° = 43.7° ili 43°42" N što je paralela *Tetide* i Sinja. Dakle, po svemu, ključnom postaje upravo ova konstruktivna matrična točka.

Je li baš slučajem Biblioteka Aleksandrije na 31°12'13" N, *Cleopatra station* na **31°13' N**? Dakako, sve to djeluje u okvirima temeljnih vrijednosti matrice bez obzira na moguće korekcije koje bitno ne mijenjaju sustavnost mreže. Može li na to utjecati početni meridijan iz 19. stoljeća? Naravno, ne može, a sad ćemo vidjeti što je tomu presudilo.

Do ovih spoznaja dovela me minuciozna i dugotrajna analiza pozicije Velike piramide spram naše matrice, gdje presudnu ulogu ima pozicija točke koju sam nazvao **Tetida** – stup od kojeg se polazi u nepoznato, ali, ako osluškujemo i slušamo, ne i u nedostupno. Velikom piramidom prolazi meridijan 31°08'03" E ili u decimalnom izrazu **31.13**(3333…)°. Odavna već ukazujem na činjenicu kako decimalni oblici koordinatnih vrijednosti odgovaraju kutovima na navigacijskom trokutu i u

[7] Dok ovo pišem, na satu je 11:33.

tom su smislu komparabilno uporabljivi. Ovu studiju neću opterećivati bezbrojnošću analitičkih i matematičkih izračuna, podastrijet ću konkluzivne dijelove.

Ako je 31.13° decimalni izraz koordinate 31°08'03", gdje je stvarnih 31°13' E?

Pogledajmo prije ovaj izračun, u igru uvodimo kut sjeverne zvijezde Sterope (11.92°):

- 24.5° + 11.92° = 36.42° (24°30' + 11°55' = 36°25')
- 31.00° + 5.42° = 36.42° ili 36.42° – 5.42° = 31°

Što nam to kazuje? Imamo frapantnu situaciju kojoj „kumuju" kutovi zvijezda Pleione i Sterope, te Troje i Ošlja, da bismo dobili rezultatski izjednačenu paradigmu. Jer, kut 19.2° pomnožen sa 1.618 daje 31.0656°, a još jedan umnožak daje kut **50.264°** što je kut matričnog trokuta zatvorenog linijom-života Elektra – Alcyone i tetive Alcyone – Sterope.

Iz središta kružnice Troje na crti egipatske obale, međutim, u Ošlje vodi kut 60°/30°. Jednako tako, po geografskoj širini, zlatni rez između Tetide2 visočke simetrale i njenog polazišta mjerimo na paraleli Troje. Takva interakcija ključnih dijelova strukture matrice prema ključnim prostornim markerima nikako ne može biti slučajna. Zato sad idemo u samu srž problema meridijana Velike piramide. Pritom ćemo ukazati na vezu sa Rotondom Ošlja.

Prema nalazima arheologa rotonda je otklonjena od sjevera oko 15° NE. Prema našim projekcijama to bi trebala biti razlika između kuta zlatnog reza 27.81° i kuta Sterope, 11.921° odnosno 15.889°, što znači da je ta zvijezda sasvim logično u temelju njene funkcije spram sjevera. Da ne griješimo, potvrđuje podatak da, mjereno iz pozicije rotonde Ošlja, spram meridijana 17°44' E, kut koji vodi u poziciju primordijalne Sterope ima istu vrijednost kao kut visočke simetrale, 39.73°. Mjereno iz Tetide2, polovice dužine tetive Alcyone – Sterope što prolazi Ošljem, kut do Sterope iznosi 27.81°. Pritom ćemo na primordijalnoj kružnici, ako iz rotonde projiciramo kut Sterope, 11.921°, izmjeriti razliku do kuta 27.81° ili precizno 15.889° iz središta *Bolbe*. To bi trebalo biti sustavno rješenje otklona rotonde od sjevera jer je onda logično i vezano za zvijezdu sjevera.

I tek sada idemo na Veliku piramidu. Polazimo od pretpostavke da meridijan *Tetide* prolazi na 31.13° E, što je 13°08'03" E, meridijan piramide. Pomnožen sa 0.618 daje rezultat 19.23834°, pa još jednom, 11.889°. Ponajprije, dobili smo brojeve koje smo već poznavali, potom brojeve koji su komparabilni (15.889 / 11.889). Treće, brojevi su permutirani oblik istog korijena (11.92 / 19.23). Četvrto, zlatni rez opetuje približni kut Sterope (31.13 – 19.23 = 11.9), što potvrđuje kako upravo taj omjer ovladava interaktivno djelovanje matrice.

I što imamo konačno? Ako vrijednosti 31.13° pridodamo razliku 13. zviježđa **0.00425°**, imat ćemo perfektan rezultat – **31.13425° ili 31°08'03"**. Apsolutni dokaz kako je riječ o uporabi *Ophiuchusa* u svrhe nebesko-zemaljske implementacije na području Gize, a razvojem matrice i na čitavom sredozemnom prostoru. U prostorno-geometrijskom smislu to potvrđuje činjenica da se između paralele 30. stupnja N i paralele Aqre, polazišta Kadmove osi, zlatni rez mjeri na paraleli u točki koju će na meridijanu polazišta presjeći pravac pod kutom 45°, a pritom je udaljenost po visini od 30. stupnja do Aqre zlatni rez spram udaljenosti od meridijana Aqre do meridijana 31°31' E, što je potka i podloga za novu sliku koja slijedi. Otkrit ćemo odakle smo mjerili kut 45°. Vrijeme je za novu fascinaciju svemirom. (30. 9. 2019. 12:31)

Da je pretpostavka točna i dokaziva potvrđuje razlika između pozicija grada Gize i Sfinge na platou Gize je 0°4'25". Numerički, opetujemo brojeve 4-2-5 u 5-4-2 (Pleione), međutim, 31.13° - 0.0425° daje rezultat 31.0875° ili x 0.618 = 19.21°, kompilirani kut zvijezde Sterope, odnosno x 1.618 = 50.29958°, ponovno isti kut ugla matričnog trokuta (Nogić, **50.267°**).

Razlika koju smo proizveli dala bi meridijan na 31°8'14" (Sfinga) + 0°4'25" E = **31°12'39"** E ili decimalno 31.2109°, što je satelitskim pregledom precizno potvrđena geografska dužina središta Gize (na 30.0081° ili 30°0'29" N).[8] Pritom, meridijan 31°13' E prolazi samom crtom zapadne obale Nila, na mostu koji Gizu spaja sa Starim Kairom. To je stvarna geografska dužina pozicije ***Tetide***. Očigledno, egipatski znanstvenici postavili su mrežu vezujući se, po geografskoj širini, na sveti broj 30, po geografskoj dužini broj 13 tj. 31. Gledajući u čisti istok (0°), Sfinga čuva tajnu *Tetide* i 13. zviježđa. Na tom odnosu izgrađen je sustav koji nikada nije prestao funkcionirati, a danas ga podržava nulti meridijan po Greenwichu.

Zaključak: decimalni izraz geografske dužine Velike piramide (31.13° E), odgovara geografskoj dužini Gize na meridijanu *Tetide*, 31°13' E. Na razini ukupnosti projekta cirkulira razlika od nešto više od 4' što nas je početnički mučilo na primjeru Rotonde Ošlja (nulti meridijan Ferro (17°40' W // 17°44'16" E). Razlika kod rotonde od 4'16" u Gizi bi bila zabilježena na prijelazu oaznog delte u pustinjski dio Platoa, što je danas zapravo sam ulaz, Giza Entrance.

Simbolika pak potvrđuje preuzimanje svetih brojeva u heraldičke svrhe. Broj 10 Egipćani su prikazivali simbolom obrnutog slova U tj. ∩. Stoga je broj 30 morao biti označen ∩∩∩, što učestalo nalazimo u grbovima i kao tri gorska vrha. Potpunu sinkronost nalazimo kod grba talijanskog grada Montevarchi (43°31'43" N 11°34'12" E) gdje imamo razmjenu 43 za 34 te niz 11-12-13, zrcalno 31.

[8] GeoNamed ID: 360995.

Time sam dobio i odgovor na pitanje, zašto je karta Sredozemnog mora, s kojom radim već puna dva desetljeća, u okvirima 30. stupnja N, 42. stupnja E i 10. stupnja W. Jednostavno, tu nema ničeg što ne bi sinkroniziralo sredinu u kojoj to „nešto“ djeluje. Uz Ošlje, središte *Bolbe* i Troju dobili smo četvrtu kapitalnu poziciju u prostoru kojom upravlja centralna točka nebeske matrice, *Tetida*. Pače, čini se kako je sve baš i usmjereno na Gizu. I tu ćemo se sad, na mostu, odmoriti.

13. 10. 2019.

Slika četvrta

13. 9. 2019. Hrvatska nogometna reprezentacija igra u Walesu odlučujuću utakmicu za odlazak na Europsko prvenstvo 2020. U 9', igrač s brojem 13, **Vlašić** – 1 : 0… u 45' – 1 : 1… Pa, naravno, ipak je to zlatni rez, 27.81°… Stoga bih za definiciju djelovanja božanske prirode matrice postavio jednadžbu:

Ništa ne bi bilo od ničega, da nije bilo sve!

Kad je riječ o matrici, o njoj nećemo više u kondicionalu, što bi… i ako bi…Riješili smo najbitniju točku matrice, *Tetidu*, ona je naputila na Veliku piramidu, ova na Gizu, 31.13° E na 31°13' E. Dalje će se sve posložiti samo po sebi. Uočit ćemo da su koordinate ovog tipa zaogrnute korijenskim jezikom Gize. Tako ćemo na 31°31' N naći Gazu, na **31°31' E** će proći meridijan egipatskog grada aktualnog naziva Zagazig (s desna na lijevo, i Giza i Gaza). Ali što je ili tko taj grad čudnog naziva? Njegov predšasnik je drevni grad ***Bubastis*** (30°34' N 31°31' E) kojeg su Egipćani zvali *Per-bast*, identificiran također kao biblijski *Phibeseth* (Ezekijel) Bio je središte donjoegipatskog 18. okruga; 952. pr. Kr. postaje kraljevskom rezidencijom Shoshenqa I. za 22. dinastije; tijekom 23. dinastije doživio je potpuni procvat; njegova moć pada 525. pr. Kr. nakon perzijskog osvajanja Egipta.

Međutim, za nas je važna spoznaja kako je riječ o središnjem mjestu štovanja kulta božice **Bast** ili Bastet, kći boga Ra, božica ljubavi, koja se nekad nazivala *Bubastis*. Grci su ju poistovjetili s Artemidom, bez obzira što je s njom povezan kult mačke, njene svete životinje. Štovana je od II. dinastije (2890. pr. Kr.), kao božica zaštitnica Donjeg Egipta, čuvarica faraona pa stoga i najvišeg muškog božanstva – Ra; prikazivala se u liku razjarene lavice, nazvane i „Damom plamena“ te „Raovim okom“. Položaj zaštitnice identificirat će ju kao jedinstvenu božicu Mut. Kasnije će joj Grci promijeniti solarno značenje u božansku ulogu božice Mjeseca, poznatu i pod imenom Aelurus. Što joj ime znači neizvjesno je, ali kao Bastet dovodi se u vezu sa značenjem „žene iz ćupa masti“, zbog čega je smatrana ženom Anubisa, boga balzamiranja. No postupno će postati i božica parfema uz nadimak „mirisne zaštitnice“, uzimajući sebi češće nježniji aspekt što će u konačnici i rezultirati zamjenom lika lavice u lik mačke. U šatrovačkom govoru do danas se održala sintagma za ženu zgodnog izgleda – „mačka“. Zbog osobina brižnosti za mladunčad Egipćani ju smatraju i „dobrom majkom“ pa je često prikazivana u društvu mačića, što je objektivizirana slika suvremenih odnosa spram dječje populacije. Privjesak s njenim likom i mačićima nosile su žene

koje su htjele djecu. Preko 300.000 mumificiranih mačaka pronađeno je u *Per-Bastu* u njenom hramu.

Ali sad nailazimo na jedan paradoks koji će mene zapravo i dovesti do otkrića *Bubastisa*. Sad će se sukobiti njena sposobnost ubijanja zmija, poglavito kobri, i njih samih kao važnog faraonskog znamenja. Zato će se mačkama u Egiptu pridati uzvišenost, pokatkad će nositi i nakit te će jesti iz istog tanjura kao i njihov vlasnik. Niti to se nije do danas promijenilo, sklonost ljudi, ljubav prema mačkama, životinjama uopće, ostala je na razini ranoga egipatskog doba neovisno o religijskim uvjerenjima.

Bast (Bastet)

Bubastis – središte štovanja kulta mačke!? Mnoge će iznenaditi kad kažem, da me na njega nanijelo računanje stvarne pozicije točke „T“ u ljubačko-ninskom bazenu. Naime, tu imamo kompleksnu, ali perfektno uređenu i isplaniranu situaciju *vis-a-vis* pozicija rta Ljubljana i mjesta Vlašići na Pagu. Uzvišenje od svega 20 m iznad Povljane zove se Bas, ali je ipak obilježeno na karti (1:100 000). Pitao sam se, zašto bi jedna tako niska kota bila upisana a da nema svoju simboličku razinu značenja? Prvo što sam primijetio, nalazi se na paraleli najvišeg vrha Velebita, Vagan. Drugo, Bas možemo dovesti u kontekst „ploče“ koja dominira poluotočnom „glavom“ iznad Povljane, jer bi to talijanizirano bilo *baso* = nisko, ali intuicija mi je govorila nešto sasvim drugo. Govorom Paga ne dominiraju talijanizmi već staročakavsko korijenje. A onda mi je kroz glavu prošao makarski Bast, mjesto pod Bikovom, koje se nalazi udaljeno od obale toliko da se lako može ubicirati na bejrutsko-zadarskoj trajektoriji. Inače ga prepoznaju kao rimski *Biston*, a kad su Rimljani u pitanju ništa nije isključeno.[9]

Stoga je uvijek centralno pitanje: jesu li zagovornici nultog meridijana po Greenwichu za polazište postavili upravo tu geografsku širini e da bi se *Bubastis*, poput Gize na 31°13' E, našao tu gdje jest, na 31°31' E, ili je obrnuto? Držim kako to nije moguće, gradovi, pa i čitava mreža, su već kao takvi postojali tisućama godina, a na geografsku sliku Mediterana nije mogao utjecati nulti meridijan

[9] U engleskom jeziku ***bust*** (bast) je **bista**, poprsje, grudi… što najbolje tumači korijen još od Egipta.

nego brojevi. Krajnji zapadni dosezi nisu bili uvjetovani satom, već položajima Atlasa i Pleione, koji su, prema matrici, kontrolirali Heraklove stupove ili moderni Gibraltar. Pleione sa sjeverne (5°42' W), Atlas s južne (5°31' W) strane prolaza. Samo postavljanje Elektre u najistočniju točku Sredozemnog mora (kalibrirana pozicija: Castle Sariseki, 36°39'33" N 36°13' E)[10] eklatantno o tomu svjedoči. Uza svo uvažavanje metoda aktualne znanosti, pozicija *Bubastisa* pomogla mi je, ne samo reproducirati, već primarno razumjeti sustav, o čemu rijetki danas razmišljaju uopće istražujući povijesne geografske i kartografske nauke, nekmoli opću svjetsku povijest.

Kako je kružilo to kronometarsko „kolo" prostor-vremena u starom Egiptu? Primordijalna kružnica matrice južnu tangentu ima na paraleli **29°33'** N, što je geografska širina najsjevernije točke Zaljeva Akaba u luci Eilat.(35°0'41" E). Vladar 12. dinastije, Senusret ili Sesostris I. (1971.-1926. pr. Kr.), je bio taj koji će ekspanzionističkom politikom prema Nubiji postaviti južnu granicu Egipta kod II. katarakte Nila (21°29' N). Njegova se pak piramida nalazi na poziciji **29°33'36''** N i **31°13'16''** E, što znači da je riječ o paraleli južne tangente primordijalne kružnice i meridijanu *Tetide*! Zar nije to nebesko-zemaljsko geometrijsko rješenje snage najviših umjetničkih dosega!? A što će potvrditi i piramida Sesostrisa II. (1897.-1878. pr. Kr.), 20' južnije od piramide Senusreta I. te na meridijanu koje nego II. katarakte (30°58' E). Prijelazom u paralelu (30°58' N) na sjevernoj obali Afrike utjecat će na štošta, pa i na središte kružnice Ošlje..

Bubastis je ključan u razumijevanju funkcije matrice jer na jednostavan način tumači sliku svijeta kojoj nije nedostajalo ništa od njene zrcalne nebeske družice planeta. To je udaljenostima davalo osobitu draž čineći ih dostupnima i u najrigidnijim pustinjskim uvjetima. Stoga ću još prethodno o „nultom" meridijanu. Egipćani nisu imali potrebe za početnim meridijanom kako to mehanički ima moderna civilizacija. Nil je bio sve, i meridijan i paralela, dakako, uz svetost broja kao kontrolora precizno impostirane matrice Plejada. Izvodim možda jedan od dosad najkrucijalnijih dokaza:

- udaljenost **Atlasa** (5°31' W) od **Velike piramide** (31°08' ili 31.13° E) daje **36°39' E/W**
- spram 36°36'36" N, kalibrirana (Nogić) **linija-života Elektra – Alcyone** prolazi na paraleli **36°39' N**, što je čisti eneagramski obrazac.

Što to znači? Znači da imamo istu stupanjsku razliku između najkardinalnijih komponenti matrice i ekvatora! Dakle, egipatskim svećenicima nije bio nužno potreban nulti meridijan da bi se izrazili u prostor-vremenu, jer je, stupanjski, geografska širina bila stabilna spram matematičkih zahtjeva kružnice. međutim, Zato su geografskom pozicijom automatizmom mogli rješavati astronomske probleme opsega Zemlje, njene ekliptike i slično. Evo kako: na karti, udaljenost između Atlasa i *Tetide* iznosi 37.8 cm. Zlatni rez ove dužine nalazi se na (x 0.618) 23.36 cm. Od Atlasa ta dužina odgovara meridijanu **17°18' E**.[11] Na talijanskoj obali meridijan prolazi važnom lukom Monopoli (40°57' N), na rimskoj cesti *Via Traiana* (500. pr. Kr.); na hrvatskoj obali Podacima, u BiH lokalitetom stećaka na Ričini kod Posušja.

Međutim, 23.36 cm jednako je na skali geografske dužine **23°48'** ili 23.8°. Istodobno, ekliptika u presjeku s horizontom (geografski istok i zapad dva puta godišnje, na ekvinocij 21. 3. i 23. 9.) daje

[10] Na suprotnoj tuniskoj strani tada Alcyone pada na obalu kod Korbe, nekoć *Curubis*, između luka *Neapolis* i *Clupea*.
[11] U ranijim studijama, zrcalno, kao 18.17° E spominjan je u kontekstu gradova Lecce i Taurisano, te rta Santa Maria di Leuca.

kut **23.9°**. Baš zanimljivo!? No i dvostruka vrijednost kuta Sterope, što je u rotaciji oko osi obrnuti stožac daje zanimljiv suodnos: 11.92142588° x 2 = **23.84**(285)°. Samoorganizacija, kao fraktalna odlika, je bitna karakteristika izvedivosti dokaza matrice.

Konačno, dvostruka vrijednost kuta linije-života (22.4555152° x 2), 44.9110304°, što je također u rotaciji plitki stožac, nešto je manji od kuta 45°, kut 36.65° x 0.618 = 22.6497° nešto veći od 22.45°, te kut 36.65° x 1.615 = 59.2997° nešto manji od 60°. Ako bismo kutu 44.91…° pridodali razliku (44.91° x 0.00425°) 0.1908718792, dobili bismo kut 45.10190°. Razlika 0.10190° iznosi 6'7" (što podsjeća na lezene *westwerka* Rotonde). Kao da se Zemlja samoorganizira, zbog čega plejadski princip života postaje na njoj primordijal iz čijih će resursa izići i aktualni nulti meridijan.

Intervencija u taj eksterijer bila je nužna da bi se bolje razumjela uloga i važnost pozicije *Bubastisa*. Ona se valorizira u činjenici da je to ona točka koja u Etalonu katarakti rješava problem zlatnog reza između III. IV. i V. katarakte, jednako kao i na Karti Leopardi[12] gdje je problem zlatnog reza kompiliran odmakom razdjelnice od obale. Ključan je pritom pravac koji upravo pod kutom 120° iz Gize i *Bubastisa* prolazi točku zlatnog reza na visini meridijana polazišta Kadmove osi od 30. stupnja paralele sjeverne geografske širine do paralele samog polazišta (vidi: slika treća). Točka se nalazi nešto južnije od Beiruta, na paraleli uvale El Mina. Više od toga ovdje nećemo, jer tu počinje rekonstrukcija koja nas vodi u same srži svete geometrije. *Bubastis* je jedan od ključeva obaju „programa“, stoga je zanimljiv podatak da kroz sjecište njegova meridijana i paralele 30. stupnja N prolazi istočna stranica *pariskog* pravokutnika koja povezuje sjevernu točku Zaljeva Iskenderun sa Mut oazom odakle dijagonala vodi u točku M, polovicu dužine do Monfalconea. No, iz točke sjecišta, 31.51666...° (31°31') vodi u središte primordijalne kružnice *Bolbe*. Nevjerojatno, ali pod istim kutom iz točke dijagonale Mut oaze pravac paralelan s prethodnim ciljano vodi u točku „T“, ili Povljanu. Upravo smo izveli dokaz kako nijedna matematička točka u povijesnom i geografskom smislu ne opstaje sama što sugerira trajnu povezanost kultura na tolikoj udaljenosti. Deskriptivno, savršenstvo se nema čime dopuniti, a *Bubastisu* je dodijeljen statusni kult mačke iz osnova ljubavi i brižnosti prema mladunčadi. Sve drugo spadalo bi u sferu špekulacije. Između paralela *Bubastisa* i linije-života Elektra – Alcyone (c. 7.4 c) jednaka je udaljenost kao od paralele Velike piramide do paralele polazišta Kadmove osi.

Karakteristično je, međutim, da s geometrijskim oblikovanjem prostora uvijek raste i njena poznata mitološka matrica. Na paraleli točke zlatnog reza je sjeverni rt uvale El Mina (33°41' N), toponim koji se povijesno spominje kao polazišna luka Kadma na putu u Grčku. Ali, gore nas, na meridijanu polazišta, koji je od uvale El Mina istočno udaljen c. 33' E, uistinu opet čeka luka El Mina. Na južnom rtu uvale smješten je Jiyeh, nekoć fenički *Porphyreon*, gdje je po lokalnoj legendi „Jona ispljunut iz usta kita“ pa plaža i danas nosi njegovo ime. Sv. Petar i Pavao pohodili su grad više puta. Upravo je Sv. Pavao zaštitnik Povljane, po mnogima i njen homonim.[13] Ali tu je još jedna indikativna situacija u koju su umiješana oba toponima. Lukom libanonskog Tripolija, za kojeg se drži da je izvorna luka El Mina, prolazi meridijan 35°50' E. Na 35°50'46" N i 35°50' E bliskoistočne obale upisan je rt Bassit (Bosyt), klasični *Posidium* ili *Posideium* („mjesto Posejdona“). Herodotu

[12] Na mapa K06 u istoimenoj knjizi, donio sam geometrijsko rješenje (*trinacria*) tog problema i ne shvaćajući tada da je zapravo riječ o vrlo simplificiranom, skraćenom postupku dekodiranja navedenog povijesnog djela, što izvedbom i primjenom aktualne projekcije vidimo već na prvi pogled.

[13] Moguće da dolazi iz korijena Savao (Сава) iz čega se izvodi Sab ili Bas.

je to točka što markira sjeverozapadni doseg Sirije blizu planine Mount Aqra, u brončanom dobu pak utvrda Ugarita. Prema grčkoj legendi utemeljili su ga lutajući kralj *Argosa* ili *Argive* te vidjelac Amphilochus, oboje suvremenici Trojanskog rata. Kao stvarna grčka kolonija egzistira od 7. st. pr. Kr. Zašto je ova točka markantna geometrijski? I zašto pretendiramo na globalnu sustavnost svakog od pokreta projekcije? Imamo dvije istočne paralelne stranice *pariskog* pravokutnika: polazište Kadmove osi – Mut oaza te sjeverna točka Z. Iskenderuna – Mut oaza (27.81°). Ako ih dijagonalno povežemo iz točke sjecišta na paraleli 30. stupnja ili Gize te meridijana *Bubastisa* sa točkom polazišta, pravac će preko rta Bassit proći pod kutom meridijana *Bubastisa* ili 31.51666..° (31°31').

Konzistentnost modela naprosto nema kraja. Prije svega zbog činjenice da je matrica, kolokvijalno kazano, pogonjena gorivom koje se zove zlatni rez. Pretpostavimo da ne znam koliki je nagib Velike piramide, a navodim svoj izračun bez provjere na objektu: **51°51'40"**. Nagib Kefrenove piramide iznosi **53°13'** ili **53.21666**…°, a nije li meridijan Jeruzalema **35°13'** E? Očita numerička sinkronizacija kapitalnih markera starog svijeta. Kako bi onda aktualni nulti meridijan mogao biti djelo 19. stoljeća? A kako sam došao do izračuna? Tijekom rada na disertaciji (K06) ustanovio sam da zakošenost projekcije na Karti Leopardi spram geografske podloge iznosi 8° NW. Za taj sam kut umanjio 27.81° (45°) i dobio 19.81°, čija je vrijednost na koncu pomnožena sa 2 *fi* (1.618) dala rezultat vjeran kutu nagiba Velike piramide u Gizi.

Bubastis je obilovao mnoštvom obeliska čiji su vrhovi, *piramidioni*, bili presvučeni elektrumom (zlato + srebro). Po egiptolozima, kao simboli sunca, podsjećali su na povijesni kult uspravljenog kamenja na kojem se „odmaralo“ sunce nakon zalaska. Bila je to veza ovoga i onoga svijeta. To je mitološki nesporno, ali nama sve dolazi s brojevima. Koordinate *Bubastisa* su poput otvorenih latica cvijeta – tri broja, 1 – 3 – 4 (30°34' N 31°31' E), sukreatori su pravilnih numeričkih nizova. I kako to da se u jednoj koordinati ponovno poslože i moj i majčin datum rođenja, identificirajući kut zlatnog reza ili primordijalne simetrale (30.5727° N) – 30 50 07, 27 08 (3+5)? Sve može ako znamo da na svetom grobu Arlesa voda teče svakog 30. 7. u godini. Može ako znamo da katolička i anglikanska crkva priznate svetce Abdona i Senena (c. 254.) slavi za blagdana 30. 7. Njih, perzijanske uglednike kojima je „Jedini pravi Bog, stvoritelj neba i zemlje sa svojim sinom…“.

Bubastis

Slika peta

Utjecaj gradova delte Nila, pa i *Bubastisa*, na širi sredozemni prostor, širi se u međuovisan ali ipak zaseban razvoj mreže eponimskih **Aleksandrija**:

- uvjetovanošću pozicije *Bubastisa* kreirana točka zlatnog reza na paraleli 33°41' N polazište je pravca kroz centar Beiruta a vodi u središte Alessandrije u Italiji;
- pritom, osobito je atraktivan zlatni rez kojeg na pravcu mjerimo na meridijanu točke „P“;
- veza Aleksandrije u Egiptu i Alexandroupolisa u Grčkoj (25°52' E) uspostavljena je preko Troje, a iz grčkog eponima kut 27.81 vodi u Benghazi;
- između Aleksandrije (EG) i Alessandrije (IT) zlatni rez je u sjecištu paralele Iskenderuna ili turske Aleksandrije (linija-života Elektra – Alcyone) i meridijana *Pylosa*, sredozemnog središta trgovine jantarom, koji zatvara stranicu trokuta unutar trojanske matrice;
- u obrnutom smjeru zlatni rez se mjeri približno mjestu prolaska meridijana Sinja;
- na pravcu od Alexandroupolisa (GR) do Aleksandrije (EG), zlatni rez je na dijagonali Aqra – Sabratha te meridijanu Mount Cadmus (Kadmova planina) u Turskoj.

Posebna je priča oko drevne Aleksandrije Troade u Turskoj južno od Troje (39°45' N 26°09'29" E). Prema Novom zavjetu, spominje se također kao jedno od mjesta koja posjećuje sv. Pavao. Strabon ga navodi pod prvim nazivom *Sigeia*, dok će ime u ***Alexandria Troas*** promijeniti Lizimah (c. 360.-281. pr. Kr.) – „Rogati Aleksandar“. Strateški položaj i važnost luke natjerali su čak i Konstantina na promišljanje njegove uloge prijestolnice Rimskog Carstva i izmještanja Carigrada.

Dakle, što je to primarno što uočavamo iz suodnosa njegove pozicije i projektiranih srži matrice? Prvo, ako iz *Alexandrije Troas* povučemo pravac u središte primordijalne kružnice *Bolbe*, proći će kroz Timvos Kasta, aktualnu grobnicu Aleksandrove obitelji, paralelno s Kadmovom osi (27.81°). Taj će pravac na sjeverozapadu završiti u Splitu (*Salona*), na jugoistoku u rtu Bassit. Zanimljiv je i pravac koji preko Aleksandrije Troas povezuje drevni fenički Sidon i našu Medvednicu, ili pak spoj ušća rijeke Litani u Libanonu (35°13' E, Jeruzalem) i Tuzle u BiH. Tim više jer u izvornom imenu Jeruzalema – Solim, *tuzlu* kao sol nalazimo na turskom. Ušće Litanija nalazi se na 33°20'20" N i 35°14'43" E što je precizno 9° E od Troje i 2.5' E od Kadmova Tyra. To su konstrukcije koje nose titular svetosti. Pa što bi tu onda radilo 19. stoljeće? Kad i na Wikipediji danas možemo naći podatak: „Giza je nekada bila nulti meridijan, referentna točka za određivanje geografske dužine, vjerojatno na području Velike piramide.“ Ali, matrica kaže – **meridijan *Tetide*** – **31°13'** E! Danas, crta zapadne obale Nila i istočna granica grada Gizeha!

Čudi li onda da posredno, rijekom Litani tako stižemo u Baalbek (34°0' N 36°13' E – 1° E od ušća), gdje se nalazi njen izvor. Riječ je o meridijanu Elektre, gradu kojeg Rimljani nazivaju eponimskim *Heliopolisom*, a Feničani mu nadjenuše ime po Baalu – „Gospodinu“, „vladaru“, gdje ćemo naći i trijadu bogova. Grad monolita (24, od kojih najteži preko 800 tona) baštini hram posvećen Jupiteru Heliopotanusu, zatim Venerin hram (*tolos*), pa Odeon, danas **Boustan** el Kan, što sve zajedno Baalbek stavlja u poziciju jednog od najveličanstvenijih arheoloških lokaliteta na Bliskom Istoku. Kao „izvor dviju rijeka“, Litani (klasični Leontes) i Asi (Gornji Orontes), drže ga prebivalištem Ela u ugaritskom *Ciklu Baala*, zasebno naklonošću zmiji (zminka – izvor – zmija – meandar).

Ali tek onda treba vidjeti na mapi križanje pravca Sidon – Doboj – Medvednica, u jednom od najkardinalnijih sjecišta, sa simetralom *Argonautske* kružnice (središte na rtu Al Milh = Poti – Monfalcone), ali na kojoj paraleli? Dakako, ne može biti ništa marginalnog – riječ je o geografskoj

širini središta primordijalne kružnice *Bolbe* ili njenoj horizontalnoj osi! Još jednom zatvoren krug! Kroz multisjecište, međutim, prolazi i pravac paralelan s Kadmovom osi s polazištem u Ugaritu, a vodi u Ošlje i alpski vrh Jungfrau. Zaključak: matrica se definitivno potvrdila za helenističkog aleksandrijskog doba kao matrica „mačke".

Eto, kako nestaje povijest – brisanjem *Aleksandrije Troas* nestalo je i svih komponenti mitološkog sadržaja koliko i stvarnog od projekcije utemeljene na primordijalnoj matrici Plejade. Tko bi se danas prisjetio analizirati, primjerice, meridijan Jeruzalema u kontekstu grčke kolonije Taurice – *Theodosije* (*Feodosiya*)? Tko bi se sjetio analizirati meridijan polazišta Kadmove osi spram *Psoe*, kolonije *Taurice*, na 35°57'38" E, ili pak *Kimmerikona*, danas oronim Mys Opuk, 45°01'43" N 36°13'43" E, ponovno meridijan Elektre, implementacijski, mjesto prolaska na crti obale vanjske kružnice Rotonde Ošlje. Opet fantazije: Kerčom ili *Pantikapaionom* prolazi meridijan inverzne Elektre iste vanjske kružnice. Paralela 39°45' N prolazi itinerar *Aleksandrija Troas*, Krfski prolaz, *Sibari*, *Sagunt*… sve sami biseri antike.

U anatomskom rječniku pojmom „psoas" nazvani su mišići i ligamenti što drže **kičmeni stup** i zdjelicu? „Ilium" je karlična kost, „pubis" stidna kost, a, po otoku Ischia, „ischium", išjadična kost (paralela *Bolbe* ili horizontalna os)?

Velika piramida nije na 30. stupnju N već 1'16" južnije ili 29°58'44" N. Ako bismo istu vrijednost primijenili na 36. stupanj E, imali bismo meridijan polazišta Kadmove osi na 35°58'44" E, što je na bliskoistočnoj obali toponim **Sabca**, „mrtva točka" Zaljeva Antiohije. Iz te pozicije Kadmova os popela bi se za oko 1' sjevernije što bi uvjetovalo njen prolazak u ninsko-ljubačkom bazenu kroz središte mjesta Vlašići. Tada bi se točka „T" našla u poziciji glave **Basa** tj. rta Zminka, gdje se u moru uistinu nalaze vodeni izvori. Slika povijesti nije samo faktografska, već i virtualna, kao i sve drugo, tek puki privid. Stajanje na kugli je ono što mi ne vidimo, *Bubastis* je tek prividno na 31°31' E, a Dahshur 31°13' E, nije li? Dakle, očito je sve funkcioniralo po nekom drugom modelu, ne po numerički „nultom" meridijanu kojeg uvode tek Grci u svojim pokušajima da pod kontrolu stave sredozemni svijet. Slika je naprosto obrnuta!

Stoga je zanimljivo vidjeti gdje se nalazi u prostoru točka koju smo ubicirali kao karakteristični križ na 30°0' N i 31°31' E? Riječ je o današnjem New Cairu (Al'Ujrah), području koje obiluje artefaktima *isnian* kulture (epipaleolitik, 22.-18.000 pr. Kr.) kojoj pripada mnoštvo pronađenih mikrolitičkih alata. Tu je podignut Rhedivial Astronomical Opservatory (1903./4.) za promatranje Halleyeve komete, tu je također baza RAF-a, britanskog ratnog zrakoplovstva, itd. Artefakti s tog područja jako nalikuju onima s Gobekli Tepea, što će uskoro pokazati i sama projekcija. Poradi usporedbe, Nabta Playa u Nubiji drži se prvim astronomskim centrom neolitika, a nalazi se na 22°32' N i 30°42' E. I što sad imamo? Obrnuto, 32°22' E meridijan je IV. katarakte Nila, a 42°30' N paralela konavoske Sniježnice koju još zovu i Kadmovom planinom (Sv. Ilija, 1234 m). Stvarni meridijan 30°42' E pola je udaljenosti između II. i III. katarakte. S druge strane, 22.521° N približno je kut linije-života Elektra – Alcyone, 30°42' je pak 30.7…°.

Dakle, karakteristični križ sad možemo klasificirati kao točku „mačka". Spram kuta 45° odgovara ciljano mjerenju iz **Dahshura** – lokaliteta koji baštini dva bisera piramidalne arhitekture, Savijenu i Crvenu piramidu, obje Sneferua, oca Kufua ili Keopsa, Pozicije obiju piramida, i mnoštva drugih, kreću se oko paralele 29°48' N te se vežu uz meridijan **31°13'** E! No ni to nije sve, za meridijan

31°13' E, što je apsolutni dokaz da je riječ o numerički „ne-nultom“ meridijanu, se vežu i piramide lokaliteta Al Lisht, elitnog groblja kraljeva (29°34'29" N 31°13'31" E), među kojima Amenemhata I. (12. din. – 1991.-1962. pr. Kr.) te sina mu Senusreta I. kojega smo već imali prigodu komentirati.

Očito, sakralna geometrija ne uspostavlja samo prostorne dimenzije veza već i njihove individualne osobne povijesti.

Alexandria Troas

Slika šesta

U *Ližnjanskim zapisima II.* (2012.) između ostalog zapisao sam i ovo: „A moja *plava kuća* ima baš sve što se izgubi u noći mjeseca. Od svega teža je zapanjenost što se nataloži i usloji u šutnju, a onda odjednom sve oprži propuštajući kroz vratnice vreline. *Plava kuća* je zato *platonska*, možda je to ta *Atlantida* nestala poput kruha umočena u vino. Nova civilizacija nastaje u času kad dioba prijeđe u konstantu tunela kojom brojke stižu na zemlju. Između prapočetaka i beskonačnosti usputnost koju stranac ostavlja uzaludnosti neće prekinuti lanac doticaja.“[14]

„Konstanta tunela kojom brojke stižu na zemlju“? Pa uzmimo za primjer ovo: Koljnof, u kojem su objavljeni *Zapisi*, i gdje bdije Gospa Loretska, nalazi se na 47°38'11" N 16°38'33" E (satelitski podatci), što, ako govorimo o „križu“, zbrojeno daje 64°16'44" ili **64.27888**…°.

Što uviđam? Ponajprije, usto što je to i geografska dužina rodnog mi Sinja, numerički, minute i sekunde odgovaraju meridijanu 16°44' E triljskog mi posjeda, 1° W od rotonde Ošlja. Zatim, kut visočke simetrale je 39.7329°, a pomnožen sa 1.618, daje **64.2878°**. Uočavamo vrlo tijesnu vezu što, s jedne strane, odražava realnu *visočku*, s druge, upućuje na korijene primordijalne simetrale (27.8°)? Što sve to znači? Koljnof je planiran po matrici samom činjenicom da ćemo čisti numerički izraz primordijalne simetrale (64.**2781**) imati dočim jednu od koordinata umanjimo za svega 3 sekunde (64°16’41.2"). Spram visočke simetrale razlika je 33 sekunde (64°17'16"). Kako je to moguće u materijalističkom svijetu? Volio bih vidjeti barem i približno sličnu geoforenzičku analizu!? Koja će Koljnof odrediti loretskim kultom (crkva Črne Madone, 64.281°).

[14] Regionalne studije XI. PannonIQm 2019. Sopron, 159-160.

Da, da, tako počinje priča! I zatim se nastavlja. Zbroj koordinata Loreta (43°26'10" N 13°°36'44" E) daje kut 57°02'54" ili pozicija same Bazilike, u kojoj je smještena legendarna sveta Kuća, daje 57°03'06" što decimalno iznosi 57.051666…°. Njegov zlatni rez (x 0.618) je kut 35.257929…° ili čisti plejadski konstrukt. Pa još jednom x 0.618 imamo kut 21.7894 (27.81°), pa još jednom, 13.46585°, a meridijan Trsta, sa rta Al Milh *argonautskom* kružnicom povezan sa Potijem (*Faesis*), je 13°46'36" E.

Da vidimo što je sa Zagazigom, koji pak daje kut 62°06' ili 62.1°, a to je kut E ugla (Nogić) kojeg sam dobio u primordijalnom trokutu matrice u spoju linije-života Elektra – Alcyone i tetive Elektra – Sterope. Da *Bubastis* ima svoju „intralucidnost" potvrđuje činjenica da točkom zlatnog reza, koju smo ubicirali na paraleli Zaljeva El Mina, prolazi pravac što iz središta kružnice u ***Eleusini*** (Eleuzijanske Misterije, 1700. pr. Kr.) ide u njenu poziciju Elektre. Ako je to i radijus kružnice u točki zlatnog reza, gdje je tada njena Alcyone? Nalazi se precizno na obali prevlake koja sa kopnom spaja otok Djerbu (Borj el Castil). Međutim, ni tu nije kraj, na kojem je to meridijanu? Odgovor je 11°05' E, a to je ujedno i meridijan polazišta primordijalne simetrale!? Je li to za čuđenje, ili za divljenje? A sve je već bilo nacrtano, trebalo je samo pročitati. A bi li to bilo moguće da je po 19. stoljeću! Zanimljivo, dužina radijusa c. 13,8 cm, kao 13.78°, dala bi 13°46'48" ili ponovno meridijan Trsta. Međutim, radijus kružnice *Eleusine* na libijskoj obali na sjeveru je Stara planina, čija polovica je radijusa tada horizontalna os i središte primordijalne kružnice *Bolbe* (7,3 / 3,65 cm), budući da se veliko grčko proročište nalazi praktično na njegovu meridijanu, 23°31' / 23°32' E. Zbroj koordinata *Eleusine* (38°02'28" N) iznosi 61°34'44" ili 61.57888°, pa x 3 x 0.618 = 14.5344°, ili 14°32'. A zbrojeno, Rotonda Ošlje daje kut 60°38'11" ili decimalno 60.636388°, što je x 3 x 0.618 ponovno 14.3119°. Dakle, u igri su univerzalne kutne vrijednosti budući je riječ o kapitalnim matematičkim točkama matrice. Uostalom, kut Atlasa 13.13° je 4 x *fi* kuta 90°.

Ali sve to zatvara krug: kut 62.16° : 2 = 31.08° x 1.618 = 50,**287**° ili kut A ugla trokuta (50.267°, Nogić), kojeg zatvaraju linija-života Elektra – Alcyone i tetiva Alcyone – Sterope. Treći kut do 180° tada je autonomno samoodređen. Umjetnik mora naći dobar roman za svoje djelo!

Eleusina

A sad se opet posvetimo platou Gize. Zbroj koordinata **Tomb Birds**, što je ulaz u podzemne pećine i tunele, je 61°06'13.13" ili decimalno **61.103**° dok je zbroj kod **Velike piramide 61.113**° (kod Sfinge 61.1129°, kod Kefrenove piramide 61.1066972°, kod Mikerenove piramide 61.1005°, itd.). Jasno je da su sumari poruka vezana za centralni objekt Velike piramide, a nose ju brojevi 6-1-3. Stoga, pretendiram na stajalište da mora biti riječi o uporabi 13. zviježđa ovom čistom računicom:

- budući da je sve u matrici podređeno zlatnom rezu (0.618), ukoliko od njegove konstante oduzmemo 0.00425° (1.53° : 360° // 27.81° x 13 = 361.53°) rezultat je 0.**613**(75)°
- „grješka“ je svedena na 0.00075° odnosno 0°0'3"
- 61.37° = 61°22' a 61.22°' bi bio zbroj koordinata Gize na 30.002° N i 31.218° E odnosno **30°00'07'' N i 31°13'06'' E**, ili ukupno **61°13'13''**, što je središnja točka otoka Qursaya na Nilu poravnata s meridijanom mosta koji povezuje Gizu sa Starim Kairom, drugim riječima, zapadna obala Nila, kako god smo konstatirali ranije.[15]

I to bi konačno trebala biti polazišna točka u *razračunavanje* Egipta sa sredozemnom geografskom ili geomorfološkom podlogom. Neka nikoga ne zbunjuje način specifičan za moj rad kojim sam došao do ovog rezultata, vjerojatno postoji i kraći put, ali naučio sam putovati. Zrakoplov leti parabolom, a znam da na kugli od točke A do točke B pod zemljom miruje tetiva. Zar nije čudno da udaljenost od točke koju ćemo odsad imenovati „B“ (*Bubastis*, 31°31' E 30°00' N) do meridijana polazišta Kadmove osi na mapi 1 : 7 500 000 iznosi 4.5 cm, što je, naravno, x 0.618 =2.781? A sve je to povezano s Kartom Leopardi, trajektorijom, rasporedima kućica i odstupanjima na *Tetidi* od razdjelnice za oko 1.5° (0.00425°). Dakle – 13. zviježđe!

Riječ je o funkcionalnom modelu koji se upliće u razne povijesno-mitske situacije poput Loretske legende:

- Velika piramida 61.113° x 3 x 0.618 = 14.42444°, što je meridijan Rijeke 14°25'28" E (Trsat, 14°27' E);
- Sfinga 61.11294° (1294. – godina prijenosa svete Kuće iz Ilirika u Loreto) x 3 x 0.618 = 14.4244(280709)°;
- razlika između zbroja koordinata luka Rijeke (59°45'20") i Zadra (59°21'43") je 0°23'37" a Kuća će se izmještati 2 puta u 3 godine i 7 mjeseci.

Što ako kažemo da je 61.113 x 2 x 1.618 = 159.989° a baš će taj kut (**160°)** presuditi u pronalaženju konačnog rješenja Karte Leopardi u domeni Gize delte Nila, premda je on već anticipiran u mojoj disertaciji iz 2010. (karta, K06). Pridodamo li razliku 0.00425°, broj se zaokružuje na 159.99(34)°. Spram njega, iz Gize, kut 27.81° precizno vodi u južna vrata Bospora te luku Galati, *de facto*, najsjeverniju točku toka Dunava. Međutim, 61.113° x 1.618 = 98.88° a taj kut primordijalnu kružnicu perfektno gađa u njenoj istočnoj točki E. To su samo neki djelići kompozicije o kojoj će još biti riječi. (zapisano: 15. 08. 2019. 01:15)

Možemo dalje! Sumar koordinata **Abu Simbela** je 53°57'42". Zbroj geografske širine Rotonde Ošlja i meridijana primordijalne simetrale (42°53'42" N + 11°04' E) daje isti rezultat – 53°57'42". Njegov prvi *fi* (0.618) x 53.961666…° daje 33.34831° što je 33°21', a III. katarakta je na 30°22' E, IV. pak na 32°22' E. Koordinate su zacijelo na dispoziciji prirodnim elementima geografije Egipta s inicijativom širenja disperzije na ostale sudionike sredozemnog svijeta.

Sumar koordinata **Luxora** pak je 58°20'27" ili 58.341027° pa x 0.618 imamo rezultat 36.054755° ili 36°03'17". Ako toj vrijednosti pridodamo meridijan Ošlja dobit ćemo pravilnu ujednačenost s razlikom oko 10' u odnosu na Abu Simbel (53°47'33" / 53°57'42"). Sve je tu moguće, jer području

[15] Paralela 30°7 N *Heliopolisa* ima protutežu u 31.307° E.

Luxora pripadaju Teba (58.38333…°) i Karnak, i poglavito Dolina kraljeva koja se sa Luxorom i podudara čak (58°20'), ali se zbog golemosti ne može valuirati, osim u pojedinačnim grobnicama.

Ili druga varijacija: ako zbroju Abu Simbela oduzmemo geografsku širinu **Ošlja** (53°57'42" - 42°53'42', dobit ćemo ponovno meridijan primordijalne simetrale 11°04' E. Dalje, 53°57'42" minus meridijan 18° E, što je vertikalna os *visočke* kružnice, imamo 35°57'42" što je meridijan polazišta Kadmove osi. Potom, ako od iste vrijednosti odbijemo paralelu Zadra (44°07'11" N), a ona ujedno i sjeverna tangenta u točki N *visočke* kružnice (*visočko* sjecište – u biti je *vlašičko* sjecište, centralna točka Bosne u mjestu Bosna na rijeci Bosna), dobit ćemo rezultat 6°50'31" što odgovara meridijanu obale Maroka u gradu Rabat na ušću njegove rijeke. A o njemu priču znamo otprije (Atbar) – iz njegove pozicije upravo kut 27.81° vodi u ***visočko* sjecište** ili točku N kružnice. Ovo su kardinalni opažaji primordijalnog značenja, pa je zacijelo nesumnjivo riječ o konzistentnom univerzalnom projektu koji nebesku sliku zrcali na zemlju. Konstatirat ćemo kako evidentno sve svjesno projektirano izlazi iz istog vrela Plejada i, naravno, ne može bez ilirskih točaka uprizorenih u točki „T“, Rotondi Ošlja i visočkom središtu. A o tomu će doskora nešto više kazati nastavak rada na matematičkoj ekspertizi matrice.

Uz zlatni rez sumarnost pozicije jedna je od bitnih odlika čitave unutarnje komunikacije sustava matrice. Što to znači? Možete sjediti u Abu Simbelu i lijepo raspoređivati gradove po Sredozemlju. Egipat vrši snažan utjecaj što je vidljivo poglavito nakon 19. stoljeća kad njime upravljaju Englezi. Primjetni su paralelizmi koji napučuju na iste izvore: nagib Velike piramide iznosi 51°52', a južni doseg Greenwicha 51°25' N. Royal Opservatory se nalazi na 51°28'40" te 0°00'05", dakle, čak i tu nailazimo na razliku od 5 sekundi. Nalazim da i meridijan *Tetide* u ulozi „početnog“ meridijana vrši funkciju razdjelnice Karte Leopardi na principu elementarnog kuta piramide diobom na 51°52' te 68°48', što onda iz Rijeke (Trsat) pravac vodi u poziciju primordijalne Alcyone na strateškom rtu Bon tuniske obale. Tada bi realna bila ocjena kuta iz disertacije **51.25368°** spram 120° kojemu usuprot stoji 2 x *fi* 180° kut 68.74632°. Kad već imamo „mačku“, gotovo pa igra „mačke i miša“.

Zašto bi se inače multisjecište meridijana Greenwicha, zatim vertikalna os jedne od kružnica *iberije* te pravca Pleione – Ošlje – Maja dogodilo u Zaljevu Valencije pri obali a na paraleli ušća rijeke Jucar i španjolskog grada Cullera, gdje prije Sredozemnog mora završava iberijski sustav gorja istoimenom planinom poznatom i pod imenom Munt d'Or. Baš tu nalazimo legendu „o čarobnim i tajanstvenim silama što su skrile korisno kamenje u zabačenim mjestima“. Kralj Jaime I. je samo nebeskim paktom uspio zauzeti grad (1239.), naglašeno prisutnošću anđela. Je li to objašnjeno ono nama nepoznato, možda čak prije sumnjičavo? Ušće rijeke Jucar, kojim vrlo precizno prolazi pravac iz pozicije Pleione do Maje, a *via* Ošlje, je na 39°09' (39.15°) N i 0°14'36" (0.2434°) W, što znači da je meridijanski (39°02' E) vrlo amblematično izvoru rijeke Takazze o kojoj priču znamo. Međutim, finale svega – prema tablici koju je izradio Nogić, *fi* na petu 270° je upravo 24.34°.

U Culleri ćemo naći i Toranj Crne Kraljice, i Kulu sv. Ane. To me naputilo na poduzeta mjerenja: udaljenost od sjecišta u Z. Valencije, tj. od meridijana Greenwicha, do meridijana 15°05'31" E (t. „T“) iznosi c. 16.6 cm (15.6 cm je do meridijana Monfalconea). Ali, kako mjerimo? Na pravcu iz Gize pod kutom **160°**! Tada na Karti Leopardi ujednačenog mjerila iz Gize na istom meridijanu imamo inverzno postavljenu Nazaretsku kućicu. I to je petominutno rješenje cijele enigme pozicije

prijelomne točke trajektorije kuta 120°. Čitavi postupak rasporeda kućica prijenosa počiva na toj osnovnoj zamisli. Dakako, to je prava sakralna geometrija, još od starog Egipta!

Pritom, imamo pravilnost koja sumare koordinata kardinalnih točaka usmjerava u tendenciju prema dekadno zaokruženim kutovima. Na primjer, koordinate Ferro-a (nulti meridijan starog svijeta), 27°44' N + 17°40' W, daju 35°24' što je decimalno 35.4°. Umnožak 3 x 1.618 daje 149.947…° ili 150°. Prethodni primjer Cullere rađen je na preciznih 159.989°. Da je riječ o konstrukcijskoj stvari potvrđuje činjenica da, konačno, pravac Gize prolazi sjecištem meridijana Majke Pleione i paralele, tj. horizontalne osi, primordijalne kružnice sa središtem *Bolbe*.

Trinacria koju sam donio u karti K06 disertacije upravo se temelji na istom obrascu kutova 100°/ 110°/150°. A kad smo već kod toga, sad ćemo i objasniti centralno križište *trinakriie* koju nosi kut 100° uvjetovan zakošenošću Karte Leopardi spram geografske podloge mape od 8°, a vodi u Troju. Između kuta Troje i kuta kojeg na povijesnom kartografskom vrelu drži lik pape Julija II. imamo kut od 110°, što na kraju pravi razliku trećeg kuta od 150°.[16] No, sad ću navesti nešto za mene osobno i frustrirajuće i kompenzirajuće: Treći krak 110° vodi točno u središte *istanbulske* kružnice, a, treba to vidjeti, na pola je dužine između zakošenog meridijana Kadmove osi koji sada prolazi u točki Accre ili luke Nazareta i lika pape. Što to znači? Već tada sam i nesvjesno radio s meridijanom polazišta Kadmove osi, koja jest bila projektirana već u prvom tekstu 2008. ali je čitavi proces zaustavljen odlukama mentora. Nema eklatantnijeg primjera koji će potvrditi projekciju u njezinom očitanju kako ju postavlja disertacijska osnova.

A gdje je ta točka u geografskoj stvarnosti? Rezultat je „zastrašujući“! Točka je na meridijanu Grobnice Timvos Kasta, paralela je točka zlatnog reza na južnoj dužoj stranici produženog (Kharga oaza – Kobuleti) *pariskog* pravokutnika u Tunisu odakle ortogonala vodi u *Asseriju*, mjesto zlatnog reza sjeverne stranice pravokutnika. Paralela je južna tangenta *iberijske* kružnice s radijusom na rtu Roca, najzapadnijoj točki europskog kontinenta, dok njenu istočnu tangentu obilježava najzapadniji rt Sardinije. Na atlantskoj obali Maroka to je geografska širina Kenitre (34°15' N), već nam poznate feničke postaje *Thamuside*, gdje će se u doba Antoninove dinastije podići kultni hram Venere. Na bliskoistočnoj strani obale to je pozicija grada Batroun, antički *Botrys* iz feničke riječi *bater* što bi značilo „sjeći“ kao referenca na pomorski zid kojeg su Feničani sagradili u moru radi zaštite od plimnih valova. Drugi vjeruju da je korijen iz feničkog *beit truna* ili „kuća poglavara“. Kako god, ne postoji šansa da će se nešto zbiti geometrijski a da na ishodištu neće stajati nešto feničko, a onda, dakako, i mnogo starije, a i kasnije naslijeđeno. Posvemašnja slojevitost!

I sad slijedi još nešto, doslovno šokantno – iz točke „TK“, koju ćemo sada imenovati po čuvenoj grobnici, 8° minuciozno vodi u točku gdje primordijalnu kružnicu matrice presijeca primordijalna simetrala, dakle, vrlo blizu njenom polazištu. Od tog mjesta do meridijana Ošlja mjerim dužinu 6,5 cm. Na Karti Leopardi, to je jednako udaljenosti od kupole Bazilike do meridijana koji Marijinim likom prolazi mjestom gdje sam u disertaciji posred lika u mandorli ubicirao poziciju „Marijino srce“. Na dužini od Gize do sjecišta na kružnici zlatni rez je meridijan točke „P“, najjužnije točke Sredozemnog mora. Što se sve tu još javlja, teško je opisati. Naš kut, za kojeg držimo da je otklon Rotonde od geografskog sjevera, 15.889° (27.81° – 11.921°), mjerim iz mjesta prolaska meridijana

[16] Upravo iz kuta 110° dobivamo približan kut razdjelnice kad se pomnoži sa 0.618, tj. 110.9678° daje 68.5781°, dok taj isti kut pomnožen sa 1.618 daje kut 179.54595° (180°).

točke „T“ na libijskoj obali (K06, „križ jedra i lica redovnika-R2“) u središte *Hermopolisa* na 27°48' N, a to je decimalno 27.8° ili, povratno, zlatni rez kuta 45°.

Ovome neću davati komentara. Svjesnost je najteža za duboke nemoći. Sad i sam postajem svjestan razmjera štete koja mi je pričinjena nerazumijevanjem stanja prvog teksta disertacije. A sve je već bilo riješeno unaprijed.

Na Karti Leopardi 20,5 cm mjerim od razdjelnice trajektorije do ruba karte označenog pozicijom grada Mirandola. Uvijek sam se pitao, zašto baš ona? A ta dužina na sredozemnoj mapi odgovara udaljenosti od meridijana *Tetide* do meridijana stvarne pozicije grada Mirandola, 11°04' E što je polazište primordijalne simetrale. Još jedan krucijalan dokaz o stvarnoj ulozi te temeljne točke matrice na 31°13' E. Paralela Mirandole točno je 1° N od geografske širine Rotonde Ošlje (44°53' N). Navodim stoga još neke vitalne omjere udaljenosti:

- udaljenost od *Tetide* do Loreta iznosi c. 18 cm što je na Karti Leopardi odgovara dužini od razdjelnice do ubicirane točke za grad Mirandolu;
- lik pape Julija II. udaljen je od razdjelnice 14.6 cm što je u prostoru od *Tetide* udaljen meridijan rta Capocolona, na kojemu imamo mjesto Santo Spirito te čuveni hram Here-Juno (17°12'14" E);
- kod nas to odgovara meridijanu Živogošće Blato, dok je Živogošće na paraleli marijanskog svetišta Mađugorje;
- hram Here imao je 48 stupova, visine 8 m, „con 8 rocci scanalati“ (osmerolist, Rotonda);
- rt Capocolona je na 39°02' N, a sumar koordinata Loreta iznosi 57°03'06", pa razlika između njih daje 18°01', jednako metričkoj udaljenosti; istodobno, imamo vrlo precizam meridijan izvora rijeke Takazze kod grada Lalibela u Etiopiji (39°02' E);
- udaljenost *Tetida* – Ošlje iznosi 14 cm, što je jednako dužini „srce Marije“ – „lik pape“;

Dakle, kako sam već jasno eksplicirao poziciju Rotonde Ošlje u funkciji i ulozi ***iliričke prijenosne točke,*** ovim još jednom potvrđujem svoje stajalište. I sad ćemo izvesti još jedan dokaz. Koordinate Rotonde zbrojeno daju 60°38' što je decimalno 60.6333…° te x 0.618 = 37.47°, a na 37°46' N na Kadmovoj osi imamo četvrti ugao romba kojeg zatvaraju Giza, Elektra i *Tetida3* na primordijalnoj kružnici (31°37' E, *Berezan*, ulaz u Zaljev Dnjepra). Spram pravca iz Gize u točku Cullere (160°),[17] drugi krak do 120° trajektorije Karte Leopardi prolazi nešto južnije od turskog grada Siirt, na rubu istočne skale geografske širine mape Sredozemnog mora, 42° E (Karta Leopardi počinje sa 24° N). Odnosno, vrlo precizno 10' južnije od obližnjeg gradića Tillo (37°57' N 42°0'43" E). Dužina pravca od Gize do točke Siirt odgovara na Karti Leopardi dužini zapadnog kraka trajektorije od 14,6 cm. Jednostavnom zamjenom strana, zapadni krak realno postaje istočnim krakom na kojem će se naći tri kućice legendarnog prijenosa. I obrnuto, istočni će postati zapadnim s dvije kućice u nizu, pa će se ***epirska kućica*** genijalno naći na meridijanu **Maje**, a ***licijska kućica*** na meridijanu albanske

[17] Aproksimativna mjerenja pokazuju da kut između njega i pravca Giza – Ošlje iznosi 30°, što znači da je suprotan kut upravo 60°, koliko mjerimo i spram paralele Gize u smjeru *Bolbe*. Spram pravca Giza – Cullera iz Gize u poziciju Maje vodi kut približan njenom kutu matrice, 58.282°.

Trojë, koja je locirana u križanju sa bejrutsko-zadarskim krakom kompilirane trajektorije.[18] Već sam kazao, ***nazaretska kućica*** tada je limitirana meridijanom Zadra (15°14' E).

Naime, ovo ću sad ponoviti po ne znam koji put – Karta Leopardi kao kartografsko povijesno vrelo kompilirana je pa stoga i komplicirana, ali i vrlo jednostavna kad se shvati bit konstrukcije. A ona je u činjenici, da osnovna trajektorija ima kut 120°, a razliku do 123° prave naizmjenično poredane kućice s njene istočne i zapadne ili gornje i donje strane.[19] Tu se evidentira razlika do 13. zviježđa 2 x 1.53°, što konstrukcijski u arhitekturi Rotonde Ošlje nalazimo kod otklona osnovnog križa u prozorima N–E–S. Preslikamo li sada obrnuto situaciju sa Karte Leopardi na mapu sredozemnog prostora, s vrhom trajektorije u Gizi (meridijan *Tetide*), točka odmaka razdjelnice s vrha na obalu preklopit će se u poziciji ***Bubastisa***, a istočni krak će tada proći kroz grad Siirt te posljednju kućicu niza u Loretu impostirati u grad **Tillo** (Trillo, Trilj?) na dužini kraka 14,6 cm. A kut Nazaret – Tillo mjerim 46.298°, što je kut Taygete. Loretska kućica, na zapadnom kraku Karte Leopardi, od vrha četvrta u nizu, udaljena je od razdjelnice 11 cm, koliko je i od *Tetide* udaljen Siirt;

Zato zavirimo, što je to obilježilo povijesti Siirta i Tilla.

Zbroj koordinata Tilla kao da već unaprijed odaje neku čudnu situaciju. Naime, 79°57' je temeljni plejadski konstrukt brojeva, u decimalnom obliku 79.95°. A zatim, na razini doista ingenioznog, 37°46' N je 37.7666…° a x 1.618 = **61.106°** ili zbroj koordinata **Kefrenove piramide** – centralne točke projekcije matrice Plejada na Plato Gize (vidi: Studije I.). Ne znam ima li sve ovo smisla, ali upravo taj kut iz Gize vodi u središte ***Bolbe***.

Sve ovdje zapisano, desilo se 15. 8. 2019 (11:14). Poput Capocolona, Tillo je mjesto „svetog duha" što se izvodi iz sirijskog jezika, pa ne čudi prisustvo mnogih grobnica uglednika. Među ostalim, može se naći i fotografija potpisana kao „Unidentified monument" heksagonalnog ili oktogonalnog oblika:[20]

Ime Tillo promijenjeno je u Aydinlar 30. 10. 2013. a ako sam rođen 30. 7. morao sam biti začet 30. 10.? I ovdje imamo 31.13 ili 2 puta po 1 i 3? Istodobno, grad Siirt, u kojemu stoluje Kaldejska katolička crkva, obilježila je „Kronika Siirta", poznata i *kao Histoire nestorienne* (9. st.), koja slavi muslimanski trijumf u 7. st. kao osloboditeljski od zoroastrijskog ugnjetavanja, te „Sirijska Biblija Parisa". Očito se tu prelamaju krupni interesi religija.

---

[18] Pozicija je približno sjecište još dvaju pravaca: *Bolbe* – inverzna Alcyone male kružnice rotonde, te "mala" Alcyone – "mala" Sterope. Između paralele albanske Troje i paralele rta Sao Vicente – Z. Iskenderun, zlatni rez je na paraleli maloazijske Troje. (15. 8. 16:44)

[19] Premda *epirska kućica* dijelom jest na trajektoriji, sama vrata su spuštena nešto južnije, što može sugerirati upravo uočeno odstupanje od oko 4' pozicije Rotonde od križanja bejrutsko-zadarskog kraka trajektorije i tetive Alcyone – Sterope u vrhu Vijenac, Podžablje.

[20] Wikipedija: engl. Tillo.

Na pravcu iz Gize u točku Cullere (159.989°), a zapravo na atlantskoj obali prolazi kod grada Viana do Castelo, imamo vrlo specifičnu metričku situaciju:

- od točke gdje njime prolazi meridijan Atlasa pa do točke gdje ga sječe meridijan točke „T“, dužina iznosi 22,45 cm a to je ista vrijednost za kut linije-života Elektra – Alcyone (22.45°);
- od točke gdje njime prolazi meridijan točke „T“ pa do točke gdje ga sječe meridijan *Tetide* i Gize, dužina iznosi 17,45 cm a to je koordinatno meridijan Ošlja (17°44');
- od točke gdje njime prolazi meridijan točke „T“ pa do točke gdje ga sječe nulti meridijan, dužina iznosi 16,45 cm a to je koordinatno meridijan moga posjeda u Trilju (16°44');
- polovica njegove dužine od Gize do portugalske luke Viana do Castelo iznosi 21,9 cm što je mjesto kojim prolazi meridijan polazišta primordijalne simetrale i Mirandole – fenomen;
- njegova ukupna dužina, 43,8 cm, pomnožena sa 0.618 daje 27,0684 cm što je mjesto gdje ga presijeca meridijan *Asserije* u funkciji zlatnog reza produljenog *pariskog* pravokutnika – ili, zlatni rez zlatnog reza (18. 8. 2019. 18:08)
- pravac prolazi libijskom obalom ponajprije, već to znamo, središtem *istanbulske* kružnice, potom središtem kružnice Troje na mjestu prolaska njenog meridijana, pa mjestom gdje minuciozno obalom prolazi i dijagonala pravokutnika Z. Iskenderun – točka M', nastavlja pratiti obalu grada Darnaha (grčka kolonija *Darnis*), te ju napušta u najkardinalnijoj točki Cirenaike, samom vršku rta Amir, najsjevernijoj točki poluotoka; južno od Kartage nadilazi oznaku tuniskog vrha 1795 m, a afričku sjevernu obalu napušta u luci Anabe (*Aphrodisium, Hippo Regius, Bona*), feničke naseobine iz 14. st. pr. Kr. čiji areal registrira ljudske nalaze stare oko 200.000 godina.

Što onda na sve kazati!? Koja je to, čija geometrijska ruka osmislila? Kako se samo u jezik usadila: Giza ↔ Ziga ↔ Zagazig ↔ Gaza ← zig-ur-at ili „graditi na povišenom području“. Je li iz tog vrela i Gozo, ime ključnog otoka na trasi paralele polazišta Kadmove osi? Što je sa egzegezom, kritičkim tumačenjem starih tekstova, napose biblijskih? Velika piramida je na 31°08' E, *Heliopolis* na 30°07' N, gdje nastaju Eneade (9), *Hermopolis* na 27.781° N (27.81°), gdje su rođene Ogdoade (8). Velika piramida je u zbroju 61.113°; tko je prije, ona ili meridijan *Bubastisa*, 31°31' E, ili pak ušće Nila Damietta, drevni *Tamiat,* križarska luka 12. i 13. stoljeća, na 31°31' N?

Zar ne bi bilo čudno da smo makar i nasumce dobili dvije ujednačene koordinate, 37°47' N, pa 37°57' N, a onda sustavno i treću 37°37' N, mjesto u sjecištu sa *jeruzalemskom* simetralom (27.81°) iz kojeg možemo opisati kružnicom pozicije zvijezda Maje, Elektre i Merope te sjecište meridijana Ošlja i paralele Troje, i konačno pravca koji iz *Tetide2 visočke* simetrale tvori kut Sterope!? Taj meridijan, (26°39' E) na 30. stupnju N proći će sjecištem primordijalne kružnice i dijagonale Mut – točka „P“. Pa imamo dalje zapanjujuće varijacije:

- paralela Loretske kućice je geografska širina Tilla, ali i paralela Pleione (37°58' N 42° E);
- kućica III. na paraleli je polazišta primordijalne simetrale;
- II. kućica na paraleli je *trinakrijske* točke „TK“;
- I. kućica, na Karti Leopardi na moru, na paraleli je Jeruzalema (31°47' N / 6° južnije od IV. „loretske“ kućice) – fenomenalno!

Jeruzalem će konačno kazati svoje – njegov zbroj iznosi **66.60**° (35°13' E ili 4° istočno od Gize). A mi imamo Ošlje sa **60.61666**…°.

Stoga, umjesto zaključka: zašto *Bubastis*, zašto 13. zviježđe? Zbroj njegovih koordinata decimalno iznosi prema satelitu 62°05' ili 62.**0833**° (Tall Bastah), dok je zlatni rez 0.618**0833**9887... (pozicija *archaelogical site Bubastis* 62°04'58" ili 62.0878°).

Istodobno, 1,53° : 13 je 0.117692° ili 0°07'04". Oduzmemo li taj rezultat od zbroja dobit ćemo 61°57'54", pa budući je slika zrcalna (2 / 31-31) još jedanput, i imamo konačan rezultat 6**1°50'50"** što je decimalno **61.847222**…°, božanski broj, znači odražava kompletnu strukturu operacije: 618 - 47 – 2. Istodobno, 31°13' ili 31.21666…° x 1.618 = 50.50855588° ili 50°30'31".

Da u poziciji *Bubastisa* leži točka zlatnog reza potvrđuje Etalon 6 katarakti Nila, te preslik obrasca s Karte Leopardi – točka zlatnog reza može se dobiti kao ispravak vrijednosti upravo u toj poziciji. Jer, dvostruka vrijednost 0.117692° daje 0.235384° a ona x 2 x 1.618 konačni rezultat **0.616217**. To je suština priče oko pozicije koja kultno nosi ime Bast, Basta, Bastet – „žena-mačka“!

I zato iz nje (31-31) pogledajmo prema zapadu s desna na lijevo: s pozicije 31 u smjeru zapada je 13, a što je na 13. meridijanu E? Kroz luku Tripoli prolazi meridijan 13°13' E što svjedoči upravo ono dokazivo – iz oba smjera ponovno čitamo 13 – 31. A Tripoli je drevna fenička *Oea* – 3 *polisa* – o / e / a (3 x 1), sada vokali čitani iz suprotnog smjera. A feničko pismo, vokali? Na obali Italije u Jadranu 13° E je meridijan gdje na rijeci Metauro Hanibal vodi jednu od bitaka II. Punskog rata (207. pr. Kr.), a pogiba brat mu Hazdrubal (Hanibalova kružnica). Na 13°13' E je pak Senigalia, paralela *Tetide*, 43°42' N, galskog plemena *Senones*, naseobina *Sena*, *Saena* (*Siena* – Aswan), 4. st. pr. Kr. Ništa od svega ne bi bilo da Egipćani nisu poznavali metrički i dekadni sustav, te da sve to nisam radio na karti Sredozemnog mora u mjerilu 1 : 7 500 000.

Od meridijana *Bubastisa* do 13. meridijana E dužina iznosi 19 cm. Tolika je i udaljenost od Elektre do meridijana Ošlja. Tko je opremio svijet za onaj Drugi svijet? Nikako od 19. stoljeća. Od Karte Leopardi, od 16. stoljeća, unatrag, dokle god seže sunce! Vrijeme je da se posvetimo obrnutom svijetu starosti matrice.

25. 10. 2019. 10:00

Slika sedma

Još jednom o „kako je to moguće“? 26. 10. – na Poljudu, Hajduk – Slaven Belupo 2 : 0. Moj biljet, 35. red sjedalo 23 a Ferro (W) + Ošlje (E) = 35°24'; prvi gol, igrač broj 21, **13:22** a to je 13°13'12" (Tripoli = 13°12'31" E / Giza =31°12'31" E); drugi gol, igrač broj 17, **73:22** što je 73°13'12", razlika **60:00** (**60°)**… Iza stadiona jest Sv. Trojica, ali…? Tko zna, možda je sve to iz Triju Kraljeva?

Poučen iskustvom vlastite intuicije, povezao sam Siirt sa lukom Sirte ili Surta u Libiji (16°35' E – Šopron). Spram paralele, pravac je pod kutom c. 18° prošao kroz kalibriranu poziciju Gobekli Tepe. Svojstveno svakom korijenu, poput domaćeg bivola iz roda *bubalus* (*bubalus bubalis*), spram ruina *Bubastisa*. Ili talijanskih *basta* – „dosta“, *basto* – „samar“ i *bastone* – „štap“ tj. „batina“. Ili *tolosa*

kao „lotosa“ zbog čijeg kušanja plodova (roščić) se zauvijek ostajalo u zemlji Lotofaga, koju neki autori vežu upravo za otok Djerba. Situaciju oko njega već smo opisali, a nalikuje jako na *Lixus* i mit o zlatnim jabukama *Hersperida*. Bio je to znak da krenem u novu misiju.

I nije to kao kod ljudi, nebitno je tko je prvi, svi su prvi i svi su zadnji. Tko kaže drugačije, matrica povezivanja sama će ga izbaciti iz orbite linije-života. Naša civilizacija, čovječanstvo u cjelini, još nije shvatilo dar neba koji nam stigao u liku i formi žene. Ništa su razne teorije ravnopravnosti spram jednostavnosti *feminem* života prirođenog matrici. Ljepotu svemu, taj Netko ili Nešto, pridodao je muškom sjemenu bez kojeg u riječi iskazana „ljubav“ ne bi bila ni „ljub“ ni „vab“. Stopiti dvoje u jedno, ljubiti i vabiti, može se samo ako smo spremni zlatni rez u matrici prihvatiti kao temelj života na Zemlji. Heket, Gea, Rea,… samo su različiti oblici izražavanja. Min-Amon, „Bik svoje Majke“, ili Hnum, „Božanstveni lončar“ i „Gospodar koji je stvorio stvari iz sebe“, tek su različiti simboli podržavanja genetike algoritama. Da, upravo tako, sve nije moglo nastati iz ničega rukom, ovo je proizvod stroja, algoritma u genetici i genetike u algoritmu. Vidim da k tomu idu sva suvremena istraživanja. Zato i jest najvjerojatnije riječ o dubokoj starosti misterije matrice. Knjiga „Vjera u Boga u doba znanosti“ (2019.), autor John Polkinghorne, područje teorijska fizika i teologija,[21] redaktor prof. dr. sc. Stipe Kutleša; naslovnica Mliječna staza sa puž-spiralom u omjerima zlatnog reza; posljednje, VI. Poglavlje – Matematički postskript.

Je li on samo u „živom“, ili možda čak i u događajima? Tijekom pisanja studija dao sam do znanja i takvu mogućnost. Zašto su Aleksandar, Hanibal i drugi veliki ratnici prije velikih bitaka odlazili u proročišta, nije znanstveno opravdano ni pitati, ali, osobno, ja im vjerujem. Što smo iz svega naučili? Suvremeni svijet ima jednu izmišljenu kategoriju: kad nešto ne razumiješ stavi u pretinac „slučajno“! I tako se ratovi nastavljaju opravdavati, neprirodnost ljudskog crtanja umjetnih granica dovela je do raspadanja starog svijeta tijekom posljednjih nekoliko tisuća godina. Jedina kohezivna silnica koja je koliko-toliko uspijevala zadržati na okupu svijest o zajedništvu ljudskog prebivanja na zemlji bila je drevna sakralna geometrija utemeljena na zlatnom rezu matrice koju smo pronašli unutar klastera Plejada. Danas je ta borba sustala, pa je ovo samo jedan mali okušaj oživljavanja u svom sudu budućoj povijesti čovječanstva.

Koliko je stara matrica, nikad nećemo točno doznati, ali možemo s pravom tumačiti oblike njenog postojanja. Jedan od njih je identifikacija povijesnih lokaliteta kao nositelja konstrukta, a takav je **Gobekli Tepe** u Turskoj, kojeg konstrukcijski imamo već na prvoj mapi K01e, jugozapadno od planine **Karacali** (Crna Kale-ano), u okružju Urfe. Zato sam ponovno, što je moguće preciznije u uvjetima sitnog mjerila, ubicirao poziciju tog u svijetu jedinstvenog lokaliteta, najvjerojatnije starog petnaest i više tisuća godina. Ako je Karacali, poznata i pod nazivom Mount Masia (37°40' N 39°50' E), izvorištem genetskih uobičajenih predaka 68 vrsta samorodnih žitarica koje još uvijek rastu kao divlje, i mjestom prvog pripitomljavanja jednozrne pšenice već oko 9.000 godina,[22] onda je jasna uloga koju je Gobekli Tepe morao imati u prilici onoga doba. Uostalom, otkad datiraju najstarije pronađene figurice Velikih Majki? Pa zašto onda govorimo o tom u grčkoj antici, pa čak

[21] Wiki: *“*Teorijska fizika je grana fizike koja uključuje matematičke modele i abstrakcije fizike u pokušaju da se objasne prirodni fenomeni. Njezina jezgra je matematička fizika, ali se koriste i druge konceptualne tehnike. Cilj je racionalizirati, objasniti i predvidjeti fizičke fenomene.“

[22] Priopćenje: Max Planck Institute for Plant Breeding Recearch in Cologne (6. 3. 2006.).

je prekasno govoriti i u egipatskoj sferici. Ali trebaju nam arheološki dokazi, a Gobekli Tepe ima ih u izobilju.

S druge strane, poziciju Rotonde, u matematičkom modelu imamo kao točku „O“ implementacije nebeske matrice Plejada u realni geografski prostor zemlje. Zašto je njen otklon od geografskog sjevera 15.889° znamo iz ranijih radova, ali otkud tolika kardinalnost u „nepoznatom“ svijetu ilirskog entiteta, ako nema reperkusija na kultna mjesta diljem Sredozemlja? To sam pitanje sebi postavio u trenutku kalibracije pozicije Gobekli Tepe-a (**37°13'7.6'' N 38°51'19.6'' E**). Svijet se mora posložiti da ne bi bio slučajan, a ovdje toga doista nema. Krasna koordinata 37.223° x 1.618 = **60.22°**. Sad 37.223° N množim sa 0.618 i imamo 23.00° pa još jedan umnožak daje 14.21° a to je opet **14°13'**? I ponovno se umiješao Poljud! Ali kako, kad sam na Gobekli Tepe-u radio 15. 9. a sad samo vršim redakciju? Zlatni rez upravlja i događajima!?

Gobekli Tepe, prirodno okruženje

U primordijalnoj matrici sjecište (projicirano već na nebeskoj slici, Geometrija Plejada – zlatni rez, K12e, siječanj 2015.) čine *linija-života* Elektra – Alcyone, meridijan Monfalcone-a, najsjevernije točke Sredozemnog mora, te primordijalna simetrala. Od njega do *vršišta* simetrale zlatni rez je na meridijanu Merope, no još je eklatantniji podatak kojeg nalazimo u mjerenju kuta iz sjecišta između *linije-života* i pravca što iz njega vodi u poziciju Sterope, iznosi 55.62°. Kako primordijalna simetrala stoji pod kutom zlatnog reza 27.81°, koliko god iznenađuje činjenica da smo dobili zlatni rez kuta 90°, tim više je ekstraordinarno spoznajom da se sve skupa događa u točki sjecišta koje se prenošenjem s neba u realni prostor referira na jednu od najkardinalnijih točaka, Monfalcone. Kut između simetrale i meridijana Monfalcone oko 62.2° odgovara kutu trokuta matrice u poziciji Elektre. Pravac iz sjecišta u Sterope, u kontra smjeru (SW) vodi u poziciju Djerbe na meridijanu polazišta simetrale. Dakle, i kao znanstveniku, golemo iznenađenje, sinkronizacija istog obrasca nebeske slike i geografskog prostora koju čovjek može uočiti i zapisati, ne može i stvoriti. Sjecište nominiramo kao točku **M²**.

I što bi sad trebalo kazati na ovo što slijedi: iz točke M² kut između primordijalne simetrale i pravca što vodi u točku „P“ (pola dužine Kadmove osi), iznosi c. 27°. Sasvim čisto – Plejade, ali x 0.618 daje 16.686° ili 16°41'10". Meridijan 1° W od Gorice i Sv. Mihajla u Stonu, a ovdje je na pola udaljenosti između Sinja gdje sam rođen, i Trilja gdje sam živio (*Pons Tiluri*) i začet? Kadmova os prolazi triljskim krajem. Pa onda još jednom x 0.618 = 10.31°, a 31. 10. '79. – prvo dijete iz koljena linije-života. Genski materijal pohranjen je kod biljaka samonikle davnine i daljine. A mi o našemu meritorno još ništa ne znamo.

Koliko god se čini „suludim“, ovo je to što određuje starost matrice. U što ćemo, ili ne, mi vjerovati, sad je potpuno svejedno, dok se ovo ne objasni. Ali, uvijek postoji i siguran dokaz, a on je prirodan odabir mjesta brojki kojima ravna zlatni omjer dužina. Naime, 27 x 1.618 daje 43.686 ili 16.686 + 27. N, a što je 43°41'10", 1' S od paralele *Tetide* i Sinja, precizno, paralela Brnaza i arhitektonskih ostataka starohrvatske crkve, rotonde sa šest apsida (8.-10.st.), sagrađene vjerojatno na još starijim temeljima ranokršćanske crkve. I sad povežimo Sv. Mihovila u Brnazama (43°40'45" N 16°40' E ili 16.666°), Sv. Mihovila u Trilju i meridijan koji prolazi na pola njihove udaljenosti a 1° je zapadnije od Sv. Mihovila u Stonu (17°40'42" E)?

Garancije za pouzdanost metode nema, jer tko će vam je dati na duhovnoj razini, ali u veljači 2008. (CD – 12. 2.) prvi put sam na mapi K14 projicirao Kadmovu os. Tada sam radio na eponimskom povezivanju drevnih i suvremenih gradova Sredozemlja i gravitirajućeg mu kopna kontinenata, pa sam, između ostalih parova, povezao Jeruzalem (Sion) i švicarski Sion na rijeci Rhôni. Da bi se dobio istokračni trokut, treća točka uvijek mora biti na afričkoj sjevernoj obali. U ovom primjeru simetrala je podijelila na pola njihovu udaljenost padajući na crtu libijske obale u mjestu prolaska meridijana, ovaj put ne točke „T“ nego baš Ljube. Zlatni rez tada je ortogonala točke „P“.

Danas, nakon 11 godina dolazim do vjernih potvrda svojih postavki – Mount Zion (Sveta stijena – vrh planine Moriah) se nalazi na **31°46'**20" N, grad Sion pak na **46°13'**39" N. Vidimo li to isto!? I sad zamislimo situaciju – „Kolega, vi lijepo doktorirajte, a onda pišite što hoćete…“, tj. drugim riječima…! A meridijan Kupole je **35°13'**44" E (+1/1), meridijan Siona 7°21'33" E ili 7.3592°, pa x 1.618 = 11.91° (Sterope), itd. Je li sve to moglo biti organizacijom nultog meridijana s konca 19. stoljeća? Odlazimo još dublje u prošlost.

Meridijan Gobekli Tepe-a decimalno iznosi 38.85° što x 1.618 daje 62.85° ili u razlici 24°, gotovo pa „pokazano“ nam polazište svega iz 24° N i 42° E, pa je već izvjesno da je taj lokalitet ili dijelom ili samim začetkom matrične mreže. Zato idemo u samo žarište uočenog problema – točke „O“, u realnom prostoru rotonde nad Ošljem.

Iz mape „Iz ravni ponovno u kuglu“ (K01e-K015e), izvlačim sad već gotovo „legendarne“ K010e-K011e, Sabratha (kronometar – prostor i vrijeme), rujan 2014. *Pariski* pravokutnik, onako kako je definiran Kadmovom osi (27.81°), u tri solsticijsko-ekvinocijska položaja.[23] Iz pozicije Gobekli Tepe vučem pravac u poziciju točke „O“ ili Ošlja. Gdje prolazi? Nevjerojatno precizno, SE uglom položaja pravokutnika kontrasmjera (27.81°) – P2. Međutim, istodobno, paralela tog ugla (39°55' N, Troja 39°57'26" N), na ekvinocijskom položaju P3, na istočnoj okomitoj stranici pravokutnika, je njezin zlatni rez. Iz elementarnog znanja ide se uvijek k višoj dimenziji, a ona u pravilu skraćuje put do jednostavnosti, jer sad, vidim, i nedaleko sjecište ukrštenih pravokutnika, odnosno Kadmove osi ili sjeverne dulje stranice pravokutnika P1 i južne dulje stranice pravokutnika P2, mirno leži na meridijanu 27°48' E ili decimalno 27.81°. Kasnije ćemo vidjeti da je zapravo riječ o zrcalnoj slici aktualnog meridijana Greenwicha u zrcaljenju nebeske slike matrice na zemlju. To je meridijan kojeg antički pisci i geografi provlače kroz luku Rodos, ali, po meni, on markira najviši vrh otoka Atavyros. Usto prati okomiti tok Dunava do Braila (45°16' N **27°57'** ili **27.97°** E?), njegove najveće

[23] Poradi lakšeg praćenja, koristim oznake za položaj izvornog pravokutnika – ljetni solsticij **P1**, suprotnog – zimski solsticij **P2**, te oba poravnata ekvinocijska **P3**.

luke u Munteniji, i najsjevernije luke Galati. Ovakvo koordinatno numeriranje bilo bi nemoguće izvesti bez prethodnog mnogo starijeg obrasca. A mi smo tek ušli u njega.

Pozicija Gobekli Tepe proizvodi i primordijalni pravac kojeg tražimo kroz otklon kuta horizontalne osi Rotonde, 15.889° NW. Ne samo da on prolazi kroz Troju, već ga drži i sjecište dviju dijagonala, od točke „P“ do Toleda (SW ugao P1), te NW-SE istočne polovice pravokutnika P3 sa SE uglom na paraleli Sabrathe i Haife.[24] Ta će paralela presjeći istočnu stranicu P1 na meridijanu 33°58' E (3° E od meridijana II. katarakte E/N). U nastavku pravac prolazi jezerom Trasimeno (Hanibal), zatim sjecištem na ligurskoj talijanskoj obali kod Livorna u mjestu prolaza primordijalne kružnice. Konačno, na atlantskoj francuskoj obali markira rt Coubre.

I što sad kad vidim da zrcaljenje nebeske slike matrice na zemlju, poziciju zapadne Pleione izmješta na istoku na „polugu“ Z. Iskenderun – *Visočko* sjecište – Monfalcone, ali gdje? Kako je to moguće bez dubine vremena i elasticiteta prostora? To zrcalno, što se sjaji u zlatu, pozicija je Majke Pleione na paraleli križanja meridijana polazišta Kadmove osi i netom projiciranog pravca Gobekli Tepe – Troja – rt Coubre te istodobno i paralela turskog Siirta (Tillo). Ta ista paralela sa pravcem Gobekli Tepe – Ošlje siječe se na meridijanu Elektre. I što da pritom mislimo, koji kut iz pozicije Pleione vodi u Gizu? – c. 13.5° što bi koordinatno bilo 13°31'. A meridijan Gize 31.13°!? Stoga mjerimo udaljenost od meridijana Pleione do meridijana Gobekli Tepe – opet šokantno. Razlika pozicija je 5°16' ili 5.266° E, odnosno 38°51' E (38.85°) / 33°35' E (33.385333°), što je meridijan kardinalne, najjužnije točke bliskoistočne obale, Khirbat al Ashush, i 31°07' N. Naprosto, numerički genijalna konstrukcija. Pod istim imenom satelit bilježi i arheološki lokalitet svetišta 4' istočno, **38°55' E**, što je razlika 5°20' ili 5.33333…° na istoj geografskoj širini, 37°13' N. Jednostavno, spram „nebeske“ pozicije Pleione i Gize, moguće je komponirati set koordinata Gobekli Tepe. A vidimo kako i kardinalna točka 31°07 buja u cvijet svoje geoširine. Naime, decimalno, to iznosi **31.11666**…°, ili spram zbroja koordinata Gize **61.113**° (↔), apsolutno zrcalno preslikavanje.

A sad pogledajmo kako bi zvučala razlika od meridijana *Tetide* ili Gize do meridijana prve pozicije Gobekli Tepe (31°13' E / 38°51' E). Ona iznosi 7°38' E, a kad ju zrcalimo decimalno 38.7°, daje 38°42' koliko bi iznosila razlika do pozicije 38°55' E, tj. razlika bi bila +4' ili 7°42' E. Tada je razlika do meridijana „nebeske“ Pleione 2°22' E, što aludira na današnju razliku između meridijana Greenwicha i starog početnog meridijana Parisa. Odbitak pak od 5°20' W precizno je meridijan rta Gibraltara – Europa Point Trinity Lighthouse – kojim upravlja engleska imperija.

Da nije u pitanju fantazmagorija, u istom zrcaljenju, potvrđuje pozicija Atlasa, koja se nalazi na Cipru, na meridijanu Nikozije, za toliko južnije, da se nađe upravo na loretskoj trajektoriji Beirut – Ošlje – Zadar (33°24' E). Što je onda Gobekli Tepe? Imamo Ošlje, Troju, Pleione i Gizu, neupitan je raster trojanske eponimske matrice s centralnom točkom na obali *Sabrath*e. Idemo zato niz tok Nila, vidjeti doslovan utjecaj jednog na druge, ili drugih na jednog, vremenski neobično dokazivog. Jer, poslije ovoga što slijedi, povratka više nema – ili jest, ili nije!

Naime, položaj istočne stranice pravokutnika P1 Mut – Aqra u zlatnom rezu proizvodi čitavi sustav kreacije topografskih rješenja koja se bez toga ne mogu razumjeti. Počevši od meridijana 32°35' E koji ukupnu dužinu dijeli na pola (2 x 7,35 cm), a 1° je zapadnije od meridijana „nebeske“ Pleione.

[24] Između ostalog, jedno od sjecišta dijagonala na meridijanu je vrha Vlašića.

Na sjeveru Crnog mora to je geografska dužina najkardinalnije luke na ušću Dnjepra – Hersona, u opservaciji na kolonijalni grčki *Chersonesos*. Zanimljivo, baš u grbu tog grada, čija novija povijest počinje 1778. (2 puta 7 može se tumačiti i kao 27.81), nalazimo 13 znakova trijumfalnog karaktera. A koji to meridijan na stranici prolazi njenom točkom zlatnog reza? Odgovor uvijek dolazi iz onog prethodnog – riječ je o meridijanu „nebeskog" Atlasa (33°24' E), čija pozicija N na bliskoistočnoj obali odgovara položaju drevnog feničkog Tartusa. Pa sad malo promislimo o toj genijalnosti, a mi bismo danas kazali – „bez kompjutera". Točkom zlatnog reza prolazi paralela Tel Aviva ili Jaffe (32°04'51" N), starih i 7500 godina pr. Kr. Sve to i ne čudi kad znamo otprije da iz točke zlatnog reza ortogonala na stranicu prolazi kroz Gazu. Upravo ova os, odnosno meridijan Hersona, drži cijelu shemu zlatnih rezova spram topografije luksuznih gradova delte i toka Nila.

U svemu tome nešto što možemo konzultirati izvan serijskoga je ipak uloga *Hermopolisa* i *Luxora*. Naime, iz studije „Sabratha – kronometar…" znamo da raster *pariskog* pravokutnika čini po dužini 8, po visini 4 polja, naravno zakošen za 27.81°. Netom smo vidjeli da polovicu visine stranice (2 polja) definira os Hersona. Sada njenu polovicu, ili ¼ visine, definira prva južna longitudinala SE-NW smjera. Na tom se mjestu na stranici Mut – Aqra nalazi *Hermopolis* (27°47' N ili 27.8° te 30°48' E, 10' W od meridijana II. katarakte). Produžetak pak te longitudinale (¼) i os Hersona (½) prave **sjecište** koje na zlatni rez proizvodi nevjerojatne učinke. Pravac koji ga povezuje sa Gobekli Tepe-om, mjereno u potonjem, a spram pravca otklona kuta 15.889° (rt Coubre), iznosi 11.921°, što znači da markira poziciju sjeverne Sterope.

Hermopolis

S druge strane, a zašto je uopće bitan meridijan Hersona? Pa zato jer je to ujedno geografska dužina Doline kraljeva *Luxora*. Stoga, ukoliko povežemo sa Gobekli Tepe-om poziciju *Luxora*, koji se nalazi na Nilu 3' istočnije, pravac će završiti u najistočnijoj točki Crnog mora, Kobuleti. Sad imamo cijeli igrokaz: na osi Doline kraljeva (precizno, grobnica Amenhetepa III.), pa zbog kompleksnosti možemo slobodno kazati i *Luxora*, njihova paralela zlatni rez je između južne stranice pravokutnika Mut – Toledo (P1) i križanja sa prvom longitudinalom (¼). Po istom ključu, paralela *Hermopolisa* presijeca os u mjestu zlatnog reza između južne stranice i druge, središnje longitudinale (½). Da je riječ o potpunoj dogradnji sustava dokazuje mjerenje kuta između pravca Kobuleti – Gobekli Tepe – *Luxor* i vertikalne osi križa: iz pozicije turskog svetišta iznosi 9.32° ili kut zvijezde Caleano. No do *Luxora* možemo i drugim, kraćim putem: dovoljno je kut otklona 15.889° pomnožiti s 1.618 i dobit ćemo 25.7084° ili 25°42'30" N, čistu geografsku širinu tog luksuznog grada. Međutim, 4 x *fi* daje 108.8957°, kut kojeg ćemo iz iste pozicije izmjeriti precizno između pravca Kobuleti – *Luxor* i pravca zvijezde Caleano alata matrice u položaju otklona križa.

Pa je tu još čitavi niz lucidnosti koje nije moguće opisati bez izravnog uvida u mapu i projekciju. Jer, sad se zlatni rez samo-multiplicira. Jer, kako je *Luxor* zlatni rez u jednoj situaciji, sad će između njega i sjecišta osi i južne stranice zlatni rez biti paralela mjesta gdje potonju siječe pravac koji kroz Gobekli Tepe markira poziciju Sterope. Cijelu konstrukciju drži paralelogram od dva zrcalna pravokutna trokuta čija zajednička duža kateta stoji pod kutom 27.81°. Odnos dviju kateta je takav da, ako dužu katetu uzmemo za veći dužinu omjera zlatnog reza, ona kraća dužina omjera zlatnog reza nije u poziciji Mut nego u točki koju proizvodi također u Dakhla oazi dijagonala pravokutnika iz točke „M" i ortogonala iz sjeverne točke Zaljeva Iskenderuna.

Da je riječ o sustavnosti koju očito još obrazovno nismo spoznali, svjedoči i ovaj primjer: ukoliko iz *Hermopolisa* u smjeru NW projiciramo pravac kuta 45°, a 27.81° je njegov zlatni rez, zamislite, proći će minuciozno sjecište južne stranice ekvinocijskog pravokutnika (P3) i dijagonale Mut – točka „P" pravokutnika P1. Ali, gdje će presjeći spominjani „nulti" meridijan Rodosa, na 27.81° E – na paraleli *Bubastisa*, aktualnog Zagaziga, kazali bismo dječački, cika-caka! Jednostavno, nema više potrebe pisati, jer je jedini smisao zapravo utvrditi dubinu starosti matrice. A ona je poput bumeranga, kad ga bacite uvijek će vam se vratiti natrag, kao ovdje Bast i *Bubastis*. Prema tomu, napisat ću da je to najmanje koliko je staro i svetište Gobekli Tepe, a svatko neka provjeri sebe. Sustav izbacuje koordinate prema starom egipatskom načinu računanja. (7. 9. 2019. 11:43)

Razvoj mreže *pariskog* pravokutnika 8 x 4,85 i 4 x 3,6875 cm, pod kutom 27.81°, diktira i dinamiku i disperziju gradnje na točno planiranim lokacijama koje autonomno numerički ispisuje algoritam. Zanimljivo je, na primjer, da je 37. stupanj N skale geografske širine visok 13 mm, a Gobekli Tepe je baš morao biti na 37°13' E, što je c. 3 mm od 37. stupnja N. Mreža je jedna vrsta demonstracije upletenosti matrice u zemaljski prostor i vrijeme. Jer, na atlantskoj španjolskoj obali na 37°13' N je Huelva sa franjevačkim samostanom La Rabida (6°55' W), gdje će Kolumbo zatražiti privolu za svoje Prvo povijesno putovanje 1492. Paralelno sa zapadnim zadarskim krakom trajektorije Karte Leopardi, iz Trsata pravac vodi upravo u poziciju Huelve.

Drugi vid je, međutim, promjena iz statičke kartografske u cikličku dinamičnu slike rotacije, budući da nema toga u svemiru što miruje. U toj svrsi koristimo alat matrice da bi se dobio realan odnos obrasca spram promjene kuta rotacije. U ovom slučaju, kuta otklona 15.889°, kojeg sa sigurnošću možemo potvrditi i kutom otklona Rotonde nad Ošljem zbog ovisnosti o kutu zlatnog reza i zvijezdi Sterope kao funkcionalnoj sjevernjači (27.81° - 11.921°).

Projiciramo li osnovni križ matrice sa središtem u Gobekli Tepe-u s otklonom od horizontalne osi NW 15.889°, vertikalna os će formirati novo sjecište u točki prolaska longitudinale *Hermopolisa* (¼). Iznenađujuće, ali riječ je o radijusu primordijalne kružnice s ovim reperkusijama:

- Linija-života u svom zlatnom rezu autonomno zvijezdu Alcyone pozicionira na paraleli Aqre, tj. polazišta Kadmove osi te središta vrata Gibraltara, ali na meridijanu, gotovo za ne vjerovati, kardinalne, najsjevernije točke Egejskog mora (Lagos, **41°00' N** 25°07' E);
- Prolaskom linije-života kroz Sidon, Elektra je tada tamo gdje je nitko ne očekuje – na 30°10' N, zona ***Heliopolisa*** (30°07'45" N), kapitala ma baš **13. nome**, što je paralela u dosegu najjužnije točke Sredozemnog mora, Al Uqaylah; marker pozicije na mapi je pustinjski vrh Saudijske Arabije, 708 m;

- U suštini, Elektra je pozicionirana u križu najsjevernije točke Perzijskog zaljeva, 30°10' N 49°42' E, sad već poravnata s Al Uqaylahom na zapadu; nalazi se u iranskom Khuzestanu, u zoni grada Hendijan, čija starost seže unatrag 3000 godina;
- U smjeru sjevera, vertikalna os zarotirane matrice i produžena istočna stranica pravokutnika P1 (Mut – Aqra), koje li samo preciznosti, križaju se na samoj crti obale u luci Suhumi, grčkoj koloniji ***Dioscurias*** (43°00' N i **41°00' E**).
- Izvorna Sterope alata tada je paralelna s istočnom stranicom Mut – Aqra (P1), što je logično spram zlatnog reza;
- Primordijalna simetrala vodi precizno u ***Sabrathu***, centar ekvinocijsko-solsticijske rotacije;
- Pravac Taygete prolazi mjestom na bliskoistočnoj obali, nešto južnije od planine Aqre, gdje sa siječe stranicom Mut – Aqra (P1), dakle, ne izlazi se iz sustava;
- Pleione je istodobno i na primordijalnoj kružnici i paraleli njenog središta *Bolbe*, i to na rtu Comino, najistočnijoj točki Sardinije;
- Atlas alata je na paraleli primordijalne Pleione mape, Atene i planine Kilene, mjesta rođenja Plejada, gdje živi njihova Majka, te na meridijanu *prve kućice* prijenosa trsatskog zapadnog kraka Karte Leopardi („kuća na moru“).

Fascinirajuće, doista, ni sam nisam očekivao ovakav rezultat – 12.000 godina!? Hoće li se netko zamisliti nad ovim?! Ispričana cijela priča – „Plejade u zlatnom rezu“ – kako na nebu, tako i na zemlji! Treba samo uzeti matricu u ruke i zapitati se – s kojeg je to još mjesta na zemlji moguće dobiti ovakvu suglasnost!? Implementacija primordijalne matrice više se ne može oboriti, potvrđuje ju svetište staro najmanje 12 milenija. A i ona afirmira svetište, koje se nalazi u takvom okružju (vidi fotografiju), da sve upućuje na astronomiju. Naprosto, uokolo mora biti čisti horizont, zato gradnja u pustinjama gdje je tolerancija na uzvisine ravna nuli kad su u pitanju nebo i sunce.

Meridijan Gobekli Tepe-a istodobno je i geografska dužina ruskog **Taganroga** (tagan-rog), **38°55'** E (47°13' N), naseljenog u brončano doba (20.-10. st. pr. Kr.). Riječ je o najranijoj grčkoj koloniji sjeveroistoka Azovskog mora prije ušća Dona (*Tanais*, 39°20' E), koju Herodot naziva *Emporion Kremnoi*. Na mapi taj meridijan prolazi geometrijski uređenom tromeđom Sirije, Iraka i Jordana, to se naprosto čita. Sad eklatantno vidimo lažnu sliku grčke geografske „neukosti“ u osvajanjima, poglavito Crnog i Azovskog mora. Moja rasprava s Katičićem oko Apolonijeva epa o Argonautima („Tajna Apolonova tronošca“ – Komentari, 2013.), upravo je to prokazala.

I tako idemo polako na starost matrice i razloge zbog kojih bi nam netko, poput ključeva Gobekli Tepe-a, ostavio i ključ u Rotondi nad Ošljem. Ali nikad to nećemo razumjeti ako ne prođemo cijeli put kojim smo do njega došli.

- Zbroj koordinata Gobekli Tepe-a 76°08' ili **76.1333**…°, a 15.889° x 3 x 1.618 je **67.30264**° (a 3 x 2.64 = **7.92**);
- Spram paralele Gobekli Tepe-a pravac koji kroz SE ugao pravokutnika P2 vodi do Rotonde Ošlje ima kut 19.**279**°; pomnožen sa 0.618 daje približan kut Sterope,11.91442°;
- Pravac kuta 15.889° iz pozicije Gobekli Tepe prolazi kroz atlantski francuski rt Coubre, na 45°40' N i već standardiziranih **1°13' W** (1.21666…°) ili 1,21 cm ili 12,1 mm;
- Udaljenost od Gobekli Tepe-a do rta Coubre na mapi iznosi 42,95 cm; tu dužinu na južnoj skali geografske dužine mape mjerimo do istog onog markera – vrha 708 m u Saudijskoj

Arabiji, koji markira paralelu Elektre, 30°10', s napomenom da dužinu 30 cm mjerimo na meridijanu 28° E; iz pozicije vrha u Gobekli Tepe vodi kut kut 11.921° (Sterope), u smjeru jugoistoka ciljano gađa vrh 708 m, u kontrasmjeru sredinu sjevernih vrata Kerčkog kanala;

- Od „nultog" meridijana vrha Rodosa, Atavyros (27°48' E), u smjeru zapada tu bismo dužinu od 30 cm zatekli na meridijanu **1°31' W**.

Govori li to nešto o nama samima? Mapa nezaustavljivo sklapa sliku starog svijeta pod utjecajem Gobekli Tepe-a. Činjenicu da sam rtove „igle" ili „željezne" rtove tumačio „korektorima", više ne dovodim u pitanje (rt Ferret, 1°15' W). „Zakonitost trinaestog karaktera" počinje se ostvarivati. Ili, zašto bi se na mapi Sredozemnog mora mjerila 1 : 7 500 000, gdje su neophodni najkardinalniji geografski objekti, u „ničega" pustinje upisao jedan „bezvrijedni" vrh ispodprosječne visine, ako on nema drugih nakana valuacije?

Otklon od horizontalne osi kod Gobekli Tepe-a (15.889°) funkcionira jednako kao kod Rotonde nad Ošljem, gdje dobivamo razliku u kutu pozicije Sterope (11.921°). To jest posljedica učinaka zlatnog reza,[25] međutim, ako sve nije jedno, i jedno nije sve, zašto bi onda u međusobnoj interakciji alat postavljen u Ošlju, na kut Gobekli Tepe, 19.279°, zvijezdu Taygetu precizno vodio u SW ugao ekvinocijskog pravokutnika P3, a onda se Caleano alata našla na njegovoj okomitoj istočnoj stranici, i to upravo u sjecištu s *istanbulskom* kružnicom, Sterope alata vodi pak u poziciju Djerba, dok je Elektra na „nultom" meridijanu 27°48' E (27.8°), a tada i njena linija-života ide kroz luku Sidon??? (21. 9. 2019. 13:13)

U arhitektonskoj osnovi Rotonde Taygeta se nalazi u lijevom uglu NE prozora na liniji refraktora upravo zbog odstupanja od kuta 45° iz osnove 13. zviježđa, što nalazimo i kod temeljnog križa objekta. Naime, 0.11769230769° x 2 = 0.235°, a 1.53° - 0.235° = 1.295°. Između kuta Taygete 46.298° i odstupanja kojeg smo upravo dobili, razlika je svega 0.003° ili, precizno, 0°00'01" (1.53° – 1.298° = 0.232°).

Zanimljive su te konstelacije: kao u kakvom fikcijskom trileru, poravnamo li primordijalne pozicije Taygete i *Tetide*, pravac će minuciozno proći kroz SE ugao temeljnog rastera trojanske eponimske matrice (K01e) u sjecištu meridijana Troje i paralele točke T', gdje do obale Maroka u Agadiru zlatni rez na meridijanu Troyesa. Sustav nas uvijek vrati na početak. Taj pravac Kadmovu os siječe na meridijanu Muta, tj. SE ugla *pariskog* pravokutnika (P1). Stoga ne čudi da iz Gobekli Tepe-a na pravac otklona 15.889° Taygeta vodi u središte kružnice Troje na libijskoj obali.

Uglavnom, rtovi-korektori, rt Aiguille (1°47'48" W) te rt Coubre (1°13' W), izravno su podešeni na geometrijske konstrukcije triju ekvinocijsko-solsticijskih pravokutnika. Udaljenost od zapadne okomite stranice pravokutnika P3 do meridijana sjecišta istočne stranice (P1) Mut – Aqra i paralele južne stranice P3 (paralela luke Haife i Accre) odgovara udaljenosti od meridijana Gobekli Tepe do meridijana 1°39' W, na južnoj skali geografske dužine mape mjesta prolaska prve longitudinale pravokutnika P2, ¼ (41,6 cm).

Naizgled banalna situacija, ali 38°55' E + 1°39' W = **40°34'** (*Bolbe*, 40°44' N), meridijan saudijskog markera – vrha **708** m, što ne čudi kad znamo da je stvarni kut Sterope **78.078**°. A, još instruktivnije

[25] Kut Sterope iz Ošlja, na primordijalnoj kružnici presijeca pravac kuta 15.889° iz središta *Bolbe*, i obrnuto (vidi prethodnu objavu).

– križanje koje je za sve to „krivo“ je na meridijanu 33°58' E a to je opet geografska dužina grada i ušća Atbare. Da na ovo ne gledam znanstveno, kazao bih – magija, ali… meridijan Greenwicha prolazi sjecištem južne dulje stranice pravokutnika P1 i zapadnog zadarskog kraka trajektorije legendarnog prijenosa. Od njega do meridijana Muta (ugao SE, P1) dužina je 30 cm. Istodobno, Središte rotacije pravokutnika u *Sabrathi*: 32°47'32" N 12°29'32" E. Ako decimalnih 32.79222…° množimo x 2 x 0.618 dobit ćemo rezultat 12.52414° ili 12°31'. Vrlo brzo ćemo doznati u kojem to smjeru „gleda“ čudni asimetrični SW prozor Rotonde u Ošlju.

Što smo dosad ustanovili? – uporaba alata primordijalne matrice Plejada u funkciji Gobekli Tepea do savršenstva je komponibilna s njenim uzorom, implementom u realni geografski prostor. Koje je pritom starije središte – *Bolbe* ili Gobekli Tepe? Je li starija implementacija rekonstruirana kroz mitološke obrasce ili živo svetište u kojemu se sve sažimlje? Ni jedna ni druga opcija ne nude odgovor do kraja.

Život je apsurd ako mu ne date smisao, dokumentarni film bez redatelja. Tako je i s arheologijom. Oblikujući svoje teoretske osnove, počesto zaboravi na prava pitanja. Koji su to „lovci-sakupljači“ što su prije 12.000 godina, 7000 godina prije Velike piramide, podigli „prvo trajno svetište na svijetu“, a naša studija ukazuje na transmutaciju iz „paranormalnih“ u objektivne životne situacije na zemlji? Apsurdnost proizvodi činjenica da je riječ o širokom sredozemnom prostoru i njegovoj interakciji u međusobnoj komunikaciji na postulatu matrice, što smo ovdje jasno dokazali. Druga apsurdnost proizlazi iz informacije da je, prema arheolozima, napušteno u 8. tisućljeću pr. Kr. što odmah povlači pitanje – ako je to tako, kako je mogao netko u „zatrpanom“ stanju, ne znajući za njega, baš toj lokaciji podrediti ostali dio svijeta podižući druga velika arhitektonska dostignuća? U najmanje, u Egiptu su morali znati za njega! Gode mišljenja turskih i njemačkih arheologa koji sad već i sami vide da ne može isključivo ratarstvo i stočarstvo biti preduvjet prijelaza iz mezolitika u neolitik, već nešto drugo – religija!

Kolika je onda starost matrice!? Što je njen logički ključ?

Gobekli Tepe

Pogledajmo ponajprije kako se geografsko suglasje objavljuje u brojevnom obliku:

- 13 mm visine 37. stupnja N : 60 = 0.21666… (10 mm = 0.1666…) – Gobekli Tepe, 37°13' N
- **30°10' N** = 30.1666…°
- **49°42' E** = 40° + 9°42' (9.7°), odnosno od 42° E mape, 42° + **7°42'** (**7.7°**)
- 6° minus je 43°42' ili paralela *Tetide* (Sinj – krajnji NW rtovi poluotoka Iberije)

- 9°42' ulijevo ili k zapadu mjerimo na istočnoj tangenti kružnice točke „T“ (Ljuba) na 30°18' (30.3°);[26]
- 38°55' E (G. T.) - 1°13' W (Coubre) =37°42' E (30° / 7°42'), meridijan ili istočna tangenta kružnice polazišta primordijalne simetrale (vanjska kružnica Rotonde);
- 37°13' N (G. T.) - 1°13' je indikativnih 36°, paralela središta vrata Gibraltara, meridijan najsjevernije točke Zaljeva Iskenderuna.

Jedno od temeljnih pitanja kojima sam obasut stajao godinama, bilo je – kako si, implementacijski gledano, došao do središta ***Bolbe***? Tu je sad milijun odgovora, a **samo jedna potvrda, koliko je stara matrica!**

Ako od meridijana Gobekli Tepe-a, 38°55' E odbijemo vrijednost meridijana Gize ili *Tetide*, 31°13' E, dobit ćemo rezultat 7°42' ili 7.7°.

38°55' - 31°13' = 7°42' (7.7°)

Od meridijana *Tetide* ili Gize zapadno, što je 31°13' E minus 7°42' dobivamo rezultat 23°31' E, ili precizno – meridijan središta ***Bolbe***.[27] (31. 10. 2019. 21:17)

31°13' - 7°42' = 23°31' E

Spram paralele, iz Gobekli Tepe-a u *Bolbe* vodi kut 16.2°. Između njega i kuta otklona 15.889° je razlika **0.311°**, a meridijan rta Coubre, gdje završava pravac otklona, je **1°13' W**.

Zbroj 38°55' + 7°42' E daje 46°37' E, a to je decimalno 46.61666…°, dok je zigurat Ura na 46°6'11" E i paraleli 30°58' (II. katarakta E/N i središte kružnice Ošlja). Istodobno, 46°37' E je zapadnije tek 6' od meridijana centra kružnice Riyada (danas zapadni distrikt Al-Safarat). Na obali Jemena, na jugu Arapskog poluotoka to je meridijan grada Ahwar, ali, gle, na paraleli 13°31'12.70" N – izlaz iz sjevernih vrata Bab-el-Mandeba.

2 x 7°42' = 15°24' (15.4°), na Pašmanu meridijan benediktinskog samostana na Ćokovcu iz 1059. danas Sv. Kuzme i Damjana. Tko je drugi mogao graditi rane rotonde, nad Ošljem, u Brnazama, Splitu, Zadru…?

Gospodo, akademska zajednico, probudite se; ako ovo nije vrhunski znanstveni dokaz, što su onda, tko su lovci-sakupljači koji su to izveli!? Ili, prevedimo sebe preko Crvenog mora bez uporabe sile! Drevno znanje nije magija, kao što nije ni magija 19. stoljeća!

3. 11. 2019. 11:11

[26] Kružnicu smo dosad imenovali Ljubinom, a ovdje na 49°40' E u Perzijskom zaljevu imamo upravo staru luku Jubail. Između točke „T“ u Povljani i Ljube razlika je 13' E.

[27] **I. Šipić, S. Nogić, Atiner Conference Presentation Series No: Geo2019-0139, The Discovery of Astrognosical Geometrical Matrix of Pleiades Cluster with Effects on the Real Geographic Space, Athens, 9. august 2019 (str. 34).**

Slika osma

Došli smo u fazu kad povezivanje pravcima postaje sve imaginarnije, a zapravo ga vrše brojevi. Svećenstvo je izgradilo mrežu, danas svećenstvu ostaje tek da moli, u svim religijama i krajevima svijeta. Geografija religija izučava se kao zaseban studij na više svjetskih ozbiljnih Sveučilišta poput Oxforda, na primjer. „Igrom slučaja“, četiri mjeseca nakon obrane moje disertacije, usput unikatne u hrvatskim okvirima, što je potvrdio u svojoj recenziji akademik p. Franjo Šanjek, pri katedri za Geografiju Sveučilišta u Zadru, u nastavni program također je uveden studij Geografije religije. Pročelnik katedre, uvaženi kolega, moj je komentor s kojim sam izvrsno surađujući, uz poneka neslaganja, ipak doveo proces obrane disertacije do kraja. Još uvijek, vjerujem, u posjedu je mape, zbira karata K1-K15, koja je pratila prvi rukopis iz 2008. Ali, treba pogledati program tog studija, da li se takvo što uči i izučava. Osobno ne mislim, ali i ne žalim, jer slobodu istraživanja ne može jamčiti niti jedno domaće sveučilište.

A vidjeli smo Atlasa „nebeske“ zrcalne slike matrice na meridijanu Nikozije. Je li onda „slučajno“ **linija razdvajanja** između ciparskih Turaka i ciparskih Grka prolazi centrom grada, po UN-ovim ophodnjama, na najužim mjestima tek 2-3 metra međusobne udaljenosti. Do smijeha su (komu jest) u takvim uvjetima prizori gdje je ulaz u zgradu stanovanja u jednoj državi, a balkoni s druge nijemo svjedočenje groteske života. Ako vam nešto s te strane padne, palo je drugoj državi! Do tih bizarnih ludosti otišlo je ovo zemaljsko pleme! Podjele su strašne na libanonsko-izraelskoj granici, situacija je najdrastičnija u 40 km obale pojasa Gaze. Što se to dogodilo sa svijetom koji je bio organiziran, određen i uređen po načelu Plejada u Biku – „geografije ljubavi“?

Evo, matricu Plejada otkrio sam 2014. pa neka službena arheologija odgovori:

- Zašto je Mikena locirana aktualno na meridijanu **22°45'22''** N (c. 5° E od Ošlja), a kut linije-života Elektra – Alcyone iznosi **22.45°?**
- Zašto decimalno paralelu Mikene imamo kao savršeni plejadski izraz i zrcala i strukture, 37.730792° N (37°43'51")?
- Zašto baš nakon središta *Bolbe* preko Mikene prolazi pravac primordijalne Sterope?
- Zašto je najzapadnija točka Krete precizno na meridijanu središta primordijalne kružnice *Bolbe* i proročišta *Eleusine*, 23°31' E?
- Zašto je paralela Menelajeve i Helenine Sparte, u poziciji hrama Artemide, u decimalnom izrazu **37.08°** N (37°04'30") a zlatni rez kuta 60° iznosi također **37.08°**?
- Zašto su meridijani Mikene i Sparte (**22.435°** E), koordinatno različito izraženi, približno istih kutnih vrijednosti *linije-života*?
- Zašto je vrh planine Parnon ili Malevas (1935 m) na 37.**2781**° N i **22°37'** E (22.**6128**°)?[28]
- Zašto je vrh Taygetosa (2344 m) 1°10' zapadnije od meridijana središta *Bolbe* (22°21' E)?
- Zašto baš razlika zlatnih rezova **9.27**°, 37.08° (60°) i 27.81° (45°), strukturalno prezentira Plejade?

[28] Wikipedija objavljuje istu planine na paraleli Sparte (37°06’22 N) i meridijanu **22°43'48''** E, kao decimalnom izrazu meridijana Sparte (22.435°).

Zar mi ne vidimo, zar su nam katarakte uzele i dostojanstvo prava na istinu? I sve to pred oko 3000 godine pa naviše? Zamislimo samo, kružnica sa središtem u Volosu (*Iolcos*), iz kojeg u argonautsku mitsku avanturu polazi Jason da bi došao do „zlatnog runa“ i pritom sjedinio Medeju, svojim radijusom povezuje Šopron (Sopronkohida, crtež Plejada u Biku), meridijan svete planine Aqra ili polazišta Kadmove osi, te drevne feničke luke *Uticu*, Kartagu i S*abrathu*. Na 30. stupnju N siječe se s meridijanom SE ugla *pariskog* pravokutnika (Mut). Zapadna tangenta preklapa se s W tangentom primordijalne kružnice pred rtom Comino, najistočnije točke Sardinije. Nevjerojatno zatvaranje kruga događa se na pravcu Elektre, Maje i sjecišta s meridijanom središta *Bolbe*, a baš na *argonautskoj* kružnici što povezuje Poti (Jasonov *Faesis*) i Tršćanski zaljev. I na kraju, iz Maje polazi pravac koji u točki zlatnog reza primordijalne linije-života Elektra – Alcyone libijsku obalu siječe 3' istočno od Surta ili Sirte (meridijan Šoprona) vrlo precizno na meridijanu Sopronkohide, Sinja (*Tetida*) i Koljnofa.

A Šopron je 40° + 7°42' = 47°42' N. I tu počinje nova priča, „slika osma“. Tko je i zašto razbaštinio buduća tisućljeća ove fascinacije; kako se raspao taj nebesko-zemaljski model, odvojen od svoga duhovnog primordijala, a da po njemu i dalje funkcioniraju sve materijalne silnice duboko ukopane u interese moći korporativnih kapitala i njihovih elita. Do te mjere, da raslojenost prijeti nestankom civilizacije kao samoponištenjem same sebe. Domalo ćemo vidjeti otkud takva moć, i zašto nema otvoren javni pristup.

Pa gdje, u što to onda tako nostalgično „gleda“ čudnovati asimetrični SW prozor nad Ošljem? Ovo je jednadžba meridijana najzapadnije točke Zaljeva Gabesa, udaljenog **2.45°** W od *Sabrathe*:

- 17°44' E - 7°42' = **10°02' E**[29]
- 12°29' E - 10°02' = 2°27' (2.45°)

Poput sugestije, 2 x 45° = 90° ili 2 x 27.81° = 55.62°. I doista mirakulozno, iz *Sabrathe* u Ošlje vodi kut **linije-života** Elektra – Alcyone **22.45°**!? A on dvostruko daje kut približan 45° (44.9° što bi koordinatno bilo 44°54'). Opet to numeričko suglasje, a proizvodi ga isti princip kojim kut linije-života iz središta kružnice Ošlja na libijskoj obali utječe na formiranje točke Q6 Kadmove osi (vidi: (8) „Trojanski konj – između mita i stvarnosti“).

Naprosto je prenaglašeno djelovanje numeričkih nositelja čitavog projekta. Matrica Plejada i 13. zviježđe, Zmijonosac, čine njegov temelj što smo dokazali eksplicitno licem prethodne slike. Kako bi se inače drugačije broj 13 tri puta pojavio u koordinati Monfalcone-a, 13°31’30.5" E, Ahwar na 13°31'12.70" N? Tko zna koliko ontološki duboko ide broj za svojim korijenom.[30]

Baš kako iz središta *Bolbe* u Rotondu nad Ošljem vodi kut c. 27.5° (27°31'). Dužina pravca iznosi 6,7 cm (lezene „češljeva“ *westwerka* 6 / 7), Pod istim kutom iz Gobekli Tepe-a – „Trbuh brda“ – tu dužinu mjerimo u mjestu prolaska meridijana primordijalne Taygete. Da, tur. *göbek* u prijevodu je „trbuh“; ako je riječ o nastanku života, kako bez trbuha uopće pristupiti matrici? A ovo svetište staro je toliko da je nemoguće objektivno prosuditi koliko je do podizanja trajala „obuka“ graditelja

[29] Dan 10. 2. 2004. – hospitalizacija i moja životna prekretnica.

[30] Riječ „sedmica“ (tal. *settimana*) dolazi iz korijena broja 7. U hrvatskom jeziku je to „tjedan“? Nije li to kao „T-jedan“ ili „jedan Tau“? A što karakterizira svetište Gobekli Tepe? – „prepoznatljivi spomenici u obliku slova T, s reljefima životinjskih likova“!

ili, bolje kazano, koliko je trajala akumulacija i asimilacija znanja koje su „primitivni“ sakupljači-ratari stjecali. Nešto tu debelo ne štima!? Kako je kazao jedan od umova *silicijske doline* – da bi bila matematika, ne mora sve biti i matematički provjerljivo!

Da, ovdje je doista riječ o algoritamskom potpisu, bez čega ne bismo razumjeli geografskih veze dužina i širina Gize, Gobekli Tepe-a i *Bolbe*-a, što čitavom projektu i daje osobitu draž. Što je sad s paralelom 40°44' N? Služim se satelitskim koordinatama (premda odstupaju minimalno od izvora do izvora):

- Paralela Gize 30°00'34" N ili 34.0094° N
- Paralela G. Tepe 37°13'20" N ili 37.224° N
- Razlika: 7°12'46" N ili **7.212777°** N

- Paralela G. Tepe 37°13'20" N
- Paralela *Bolbe* 40°44' N ili 40.7333°
- Razlika: **3°31'20"** ili **3.522°** N.(0478° = 0°2'52")

- 7.212777° : 3.522° = 2.0478°
- 2.0478° x 1.618 = **3.3133°**

Potvrđeno još jednom već ustaljeno pravilo istoznačnosti koordinate i kutnog mehanizma. Razlika se na kraju svela na 0°00'05", što, uostalom, imamo i na Greenwichu. Problem je matematički, astronomski, kartografski, kako god… ali su poruke sasvim jasne. Visina Giza – Gobekli Tepe iznosi na mapi **8,9** cm,[31] Gobekli Tepe – *Bolbe* **4,6** cm, Giza – *Bolbe* 1**3.5** cm (13°31'). Podijelimo li dvije dužine, imamo nevjerojatan koeficijent s pitanjem – zašto?

- 13,5 : 8,9 = 1.51685393258
- njegov kutni supstitut bio bi **1°31'1"**

Naprosto, iz brojeva koji nose sustav ne može se izići.

- 7°12'46" + 3°31'20" = 10°44'06"
- 7° + 10°44'06" = 17°44'16" ili meridijan Ošlja

- 0°2'52" : 2 = 0°01'26"
- Paralela vrha Kefrenove piramide 29°58'33" N
- Razlika do 30° N iznosi 0°01'27" N

Zbroj razlika do 30. stupnja N i od njega kod Velike piramide -1'16", a kod Gize +0'34", ili ukupno 1'50" (1°53'), nije slučajan.

[31] 37.730792° N, paralela Mikene: x 0.618 = 23.31°; x 0.618 = 14.41°; x 0.618 = **8.9**°; x 0.618 = 5.5°; x 0.618 = 3.4°; x 0.618 = 2.1°; x 0.618 = 1.3°; gdje je, na primjer, 8.9 : 5.5 = 1.618181818…, ili 5.5 : 3.4 =1.6176, a 8.9 + 5.5 = 14.4 ili, uostalom, 13.5 – 8.9 = 4.6.

Je li već bilo ovakve analize u geografskoj znanosti, ne znam, nije mi poznato, ali sam siguran samo u jedno: ovo je već netko drugi uradio, i to dugih tisućljeća prije engleske vladavine Egiptom i 19. stoljeća! Zašto tada ilirskog prostora nije nigdje, kao da je spužvom prebrisana školska ploča!?

I zato taj tužni prozor – gleda upravo tamo gdje će naći satisfakciju za svoju samoću i nemar. Gleda u S*abrathu*! Rješenje je na mapi implementirane arhitektonske osnove Rotonde, ili, kako sam već pisao, nije ona implementirana, nego je uživo projektirana u realnom sredozemnom bazenu. Kad imate ovakvu sliku starog svijeta, a to su desetine tisućljeća koordinatnog sustava, nije teško doći do takvih vizualno-oblikovnih rješenja, a da se oni, kad to poželite, i ne vide. I zato ta mistika, tajnovitost, koja cijeli svijet drži u napetosti danas. Religije bi se morale barem otvoriti. Svatko od nas dužan je prinijeti ostvarenju cilja sadržaja kojim će se čovječanstvo pomiriti i primiriti u svom korijenu – jednom te istom Tvorcu!

Najmanje je bitno kako ćemo to nazvati – b*ogom*, ili možda čak inovativnije – geografijom ljubavi, ali 13 polja kružnice po 27.81° „prebacuje“ zatvoreni krug za 1.53°. Dakle, krenemo li iz točke geografskog sjevera u smjeru u smjeru vrtnje Zemlje, kad dođemo do posljednjeg, trinaestog polja, šestar se neće preklopiti s polazištem nego će ga premostiti 1.53° zapadnije, a što zapravo križ rotonde i potvrđuje kao odstupanje od točke N do zapadnog refraktora u N prozoru, suprotno na jugu, do istočnog refraktora, te na istoku, u ravni s gornjom linijom E prozora, budući da je zapadni porušen u vrijeme rekonstrukcije rotonde i dogradnje *westwerka* nekoliko stoljeća kasnije. A, SE asimetrični? Što nam je to projektant i graditelj zapravo želio poručiti? Potreban je mali uvod.

Zlatni rez Kadmove osi je u točki „T“ (Povljana) na udaljenosti do Parisa. Međutim, ona je polovica dužine od Troje do Troyesa, odnosno 37 cm od polazišta (Aqra) do Troyesa. I sad testiramo sustav – ako bismo računali *eneagramski* (3-6-9), dobili bismo rezultat *plejadski* (5-9-7):

- 36,9 x 1.618 = 59,70 cm
- 59,70 – 36,9 = **22,80** cm

Istodobno, stvarna dužina skale geografske dužine mape 37 cm, odgovara meridijanu 36° E. Visina pak skale geografske širine od 30° N do 47°20' N iznosi 22,866 cm, a 37 x 1.618 daje uistinu **22.866** cm, što spram 22.80° odstupa 3'58".

Puna dužina Kadmove osi do Parisa iznosi 38,8 cm, a pomnožena sa 0.618 daje **23,9**784, dužinu istočne stranice *pariskog* pravokutnika od Kharga oaze, ne do Kobuletija, već do Batumija, grčke luke-kolonije *Batis* („duboka luka“), u mjestu prvog kontakta s Crnim more. Razlika je 1,5 mm ili 10' N, što znači da obale ravnaju duljinama, a kutovi odstupanjima. U ovom slučaju, kut bi iznosio **24.9'0''**. Stoga, empirijski, evidentno je da postoji izravna veza između kutnih mehanizama matrice i metričkih same mape mjerila 1 : 7 500 000. Ovo je bilo nužno napraviti poradi pouzdanosti onoga što radimo, a konačno želimo čuti – Ošlje kao „*omfalos* mundi“!

Gdje će biti precizno centar SW apside iz kojeg se apsida može pravilno opisati u kružnici (točka **CA**), ako ga potražimo na čistoj tlocrtnoj osnovi rotonde, bez geografske podloge? Geometrijski, definiraju ga paralela inverznog *vršišta* primordijalne simetrale i pravca kuta 45° (središte prozora NE, Taygeta) – središte rotonde. Na potonji pravac, ako iz točke CA izmjerimo njegov zlatni rez, 27.81°, taj pravac će povezati točku geografskog sjevera kružnice polazišta primordijalne simetrale

(vanjska kružnice rotonde) tako da prođe NW uglom sjevernog prozora, a asimetričnim prozorom ortogonalno pravilno na njegov istočni refraktor. Ne zaboravimo da je vertikalna os rotonde u križu izmaknuta upravo toliko da se sada susretnu u točki N. Dakle, autor je namjerno i svjesno poremetio konstrukciju za kut 1.53°, razliku između 13 isječaka zlatnog reza i kružnice 360°. Okomica koja naliježe na zapadni refraktor N prozora samo u N točki spaja se s ortogonalom asimetričnog prozora naliježući na istočni refraktor.

Postavlja logično pitanje: zašto središte „križa“ nije u svom uobičajenom geometrijskom standardu postavljenom tako da prolazi posred triju prozora (N, E, S)? Naravno, tada bi središte bilo nešto niže, ali kut 45° ne bismo mjerili posred prozora nego na desnom refraktoru jedino u NE prozoru gdje leži Taygeta. Ona sama tada je posred NE prozora, 46.298°, što znači da je za toliko i izmaknut cijeli sustav gradnje prozora rotonde. Iz središta rotonde širina lezena svih prozora iznosi 2 x 1.53°, što upućuje na mjerenje 360° kružnice iz oba smjera, i vrtnje Zemlje, i sata. Jer, Taygeta se nalazi upravo u NW uglu NE prozora, pa imamo sljedeću računicu:

- 1.53° (13. zviježđe) – 1.298° (razlika do 45°) = 0.232° : 2 = 0.**116°**
- 1,53° : 13 je **0.117692°** ili 0°07'04" (x 2 = 0°14'08")
- 0.117692° - 0.116 °= 0.001692° ili 0°0'6"

Čisto kao suza! Dakle, treba poći na objekt u dane solsticijsko-ekvinocijskih pravokutnika, i čekati izlazak sunca!

To je stanje u tlocrtu rotonde, ali kakvo je ono na mapi geografske podloge? Identično, projekciju prenosimo na mapu. Poklapanje je potpuno, i sada kroz SW ugao asimetričnog prozora prolazi meridijan točke „T“, ili Povljane. Znači, asimetrija je podešena prema točki geografskog sjevera, što i jest logičnim jer sad ulaze u igru oba kuta, 15.889° (otklon rotonde upravo od točke sjevera) i 11.921° (Sterope) koji čine zbroj zlatnog reza 27.81°.

Ali, sada slijedi pravo finale! Ukoliko alat matrice postavimo u središte *Bolbe,* te ga zakosimo za kut 15.889°, ortogonala točke „P“ (90° na Kadmovu os) proći će savršeno precizno posred prozora SW apside, dakle, jedinog asimetričnog prozora rotonde, te perfektno ući u samo središte *Sabrathe*! Ovo držim konačnim arhitektonskim, matematičkim i geografskim rješenjem njegove enigme, što je, dakako, podređeno astronomskoj osnovi.

Druge konotacije rotacije alata ovdje nećemo predstavljati zbog složenosti građe i poteškoća čitanja i praćenja rada bez uvida u geometrijska stanja. Možda tek toliko da spomenemo kako točkom CA prolazi i ortogonala (na Kadmovu os) točke T", ovisne o meridijanu točke T u Misratahu. Savršeno! Stoga je snažno zanimljiva situacija kod paralele točke CA, budući da je riječ o inverznom *vršištu* primordijalne simetrale kojoj usuprot na zapadnoj strani stoji sjecište simetrale i primordijalne kružnice. Ne zaboravimo, da sjeverni (7) i južni (6) „češalj“ lezena *westwerka* poravnavaju pravci koji vode upravo u točku primordijalnog *vršišta* i njegove inverzne pozicije.

Baš zato će nam implicitno koristiti informacija o položaju alata sa središtem u Ošlju. U položaju „križa“ N-E-S-W, asimetrični prozor „usisava“ kompletan Tuniski zaljev, sa *Uticom,* Kartagom te zvijezdom Alcyone. Međutim, genijalnost rješenja svodi se na činjenicu da je ortogonala prozora ujedno i pravac koji pod kutom Sterope (11.298°) prolazi posred njega, a vodi u „svoju“ *Tetidu2*.

Ali na primordijalnoj kružnici pod alatom, ortogonala prolazi sada *vršištem visočke* simetrale (vrh Grossglockner ili Veliki Klek). Sve je dakle povezano sa simetralama i primordijalnom kružnicom, koja na tlocrtu rotonde opisuje lezene prozora. Vanjska kružnica rotonde, to je sad kristalno jasno, izjednačena je s kružnicom polazišta primordijalne simetrale. I zato je postupak implementacije rotonde u realni prostor i posve ispravan i suvislo uspio! Nastojim dati cjelovitu teoretsku osnovu, pa držim kako ne griješim opterećujući čitatelja stvarima koje nemaju na uvid.

Rotonda, Ošlje

Koji onda meridijan prolazi kroz CA točku? Za divno čudo – to je geografska dužina luke Taranta, kolonije **Sparte** *Taras* (706. pr. Kr.), ujedno i središta kružnice Zaljeva (17°13' E), formirane već na mapi K01e, kojim će proći i ortogonala na Kadmovu os, od točke „P“ do *Sabrathe*. Ali sad imamo još jednu inovaciju koju je autonomno izbacio sustav. Iz Troje, na Kadmovu os, pravac kuta 11.298° (Sterope), primordijalnu kružnicu presijeca u mjestu prolaska upravo meridijana Taranta, odnosno točke CA. Naspram meridijana Troje, međutim, taj isti pravac ima kut ***visočke*** simetrale c. 39.7°. Uistinu fascinantno!?

Kad na takav način dobijemo točke poput ove ili M^2 iz „sedme slike“, na primjer, onda je činjenično stanje mnogo meritornije od pitanja kako i zašto. Jer, cijela kontrola sustava obavlja se na razini upravljanja na južnoj suprotnoj stranici *pariskog* pravokutnika, paralelnoj s Kadmovom osi. Mi ga moramo naprosto početi živjeti!

8. 11. 2019.

Slika deveta

Pejakovićeva „solarna“ geometrija, „trokuti“ Belajevih, Osmanagićeve vizije energetskih učinaka svemira na zemlju… najavljuju promjene u klasičnim metodama arheologije i povijesnih znanosti uopće. Zašto s toliko žara pristajem toj iskonskoj prirodnosti? Pa zato jer shvaćam i sam kako smo svoje indoktrinirano vrijeme trošili kao u onoj mi pjesmi „Plavi bicikl“.

Zar nije uistinu ocjel taj čelik-Bog kojeg ljubismo i trošismo vozeći *plavi bicikl*? Zar nam nije *On* ta nebeska „plava svjetiljka“ što nam utire i kazuje put, što vječno svijetli za nas ljude donjih kaljuža? Zar nije nebeski „plavi pokrivač“, danonoćan, zar i sam nije „plava nebeska knjiga“ koju „čitamo“, a zapravo joj se obraćamo, molimo joj se, zar nije „plava sveska“ *On* sam, onaj kojemu

povjeravamo sve svoje tajne, boli i nade? Što još treba da bismo se uvjerili u postmodernost metafore kojom svoje poteze vuče paralelno, kako bi bio to što jest – apsolutni vladar svete geometrije u svom rudimentarnom obliku.[32]

Zašto onda ne bismo pristali na asimetrični prozor rotonde kao alat u rukama života – božanskog obitavatelja na zemlji? U njemu, „skrivaču stupnja“, koji će nadići klasičnih 360°, koji će naspram pravca otklona rotonde iz središta *Bolbe* (15.889° NW) pravilno okomito stajati između meridijana *visočkog* sjecišta (vertikalna osi *visočke* kružnice) i meridijana točke „P“? Narodna bi to kazala – „Bez alata, nema ni zanata“! Središnja os prozora tada je meridijan luke i Airporta libijskog Ras Lanufa, 18°31' E na 30°30' N? Da, nevjerojatno, ali taj meridijan u Jadranu prolazi perfektno kroz najistočniju točku Apeninskog poluotoka, time i Italije, Otranto – Punta Palascia? Na hrvatskoj obali to je meridijan rta Oštro, najjužnije kopnene točke suvremene Hrvatske?

U srednjoj BiH prolazi arealom Olova, gdje na 18°34' E i 44°07' N, paraleli *visočkog* sjecišta (točka N kružnice) i Zadra, imamo marijansko svetište Gospe Olovske… na baltičkoj obali to je meridijan Gdynije (18°32' E,… Jantarska cesta, putovi sami počinju ispisivati povijest. Lanuf je dio antičkog *Pentapolisa*, ali, i još kardinalnije, tradicionalno, njegova zapadna granica (*Pentapolis lay, Arae Philaenorum*), po nekim historičarima kao mjesto 40 km zapadno udaljeno od El Agheile Na mapi doista i jest tako: 40 km = 5 mm. Gospa Olovska pripada samostanu 14. st. koji ide u red najstarijih u BiH, dok je samo svetište Majke Božje „među najvećim hodočasničkim mjestima na Balkanu“.

Uz sve mjere opreza, asimetrični prozor je alat i mjera! Kako inače objasniti da sa libijske obale razliku kuta 1.53° mjerimo između meridijana vrha Vlašića i *visočkog* sjecišta. Pritom, meridijan Ošlja ima koeficijentni omjer dužina 2.666… (6' – 16').

Međutim, postavljen u točki „P“, pod istim kutom otklona, ali u NE smjeru, alat očitava asimetrični prozor tako da je njegova središnja os zapravo dijagonala *trojanskog* pravokutnika od točke T do točke T'. Sada u suprotnom smjer (NW) ista konfiguracija očitava središnju os kao meridijan *Leptis Magne*, dok širina prozora (lezena horizontalno) pokriva područje između meridijana Monfalconea i meridijana točke „T“, što iznosi c. 1,6(18) cm. Za Boga miloga – uskliknuh tada!? Ne samo da je prozor mjera nego sve što radi u ključnim točkama sustava usmjerava na obale Jadrana.

Je li zato slučajno cijeli „grop“ meridijana Vlašića, Ošlja i *visočkog* sjecišta situiran upravo na obali i na primordijalnoj kružnici u zoni točke M'? Pokatkad od te sustavnosti prestanem i disati! Mimo mnogih drugih „konzultacija“ alata i prostora, koji samo ponavljaju slike fantazmagoričnosti, jedna ipak natkriva „krov plave nebeske kuće“, a to je ona što, kod otklona kuta 15.889° NE iz *Bolbea,* pravac zvijezde Sterope na obali Libije cilja sjecište dijagonale iz Monfalconea i ortogonale točke „M“. Pritom će središnja os asimetričnog prozora ući u središte *Sabrathe*. Držim da bismo s time trebali zatvoriti ovo poglavlje i sve neopisano ostaviti za buduće naraštaje, jer, evo, neka odgovore – zašto baš u tom položaju alata, vertikalna os i pravac Sterope gađaju pravce konstrukcije *cirenaičkog* ugla, ali ponovno na crti obale. Zašto iz *Sabrathe* baš mjerimo kut 1.53° između točke „P“ i *Tetide2*?

[32] Ližnjanski zapisi II. (176-177).

Gle čuda, je li to vrhunac projekcije?

- 27.81° - 1.53° = 26.28°

a, ako iz *Bolbea* u NE smjeru na primordijalnoj kružnici izmjerimo kut 26.28°, na suprotnoj SW strani pravac će ponovno proći kroz sjecište dijagonale iz Monfalconea i ortogonale točke „M“. U što mi to gledamo, zapravo?

- 1.53° = **1°31'**48" = 361°31'48"

a znamo, Egipćani su sve mjerili i određivali po uglovima i stranicama svojih građevina. Sjeverna stranica Velike piramide je na 29°58'47" N ili niže od 30. stupnja N za **1'13"**. Istodobno, meridijanu 30. stupnja E pridodano je **1°13'** geografske širine Gize!? Imamo li to plejadski kalendar Platoa u središtu Kufuove piramide: 31°7'50.7" E odnosno **31.13**08°? Kufu, i mojih 30.7.'50. i još k tomu, u Sinju!? Kraj i početak egipatske Nove godine!? *Heliopolisovih* 30° 07' N? (19. 9. 2019. 13:33)

Da vidimo stoga, kako se to cijela kontrola sustava odvija na južnoj stranici *pariskog* pravokutnika, od Muta Dakhla oaze do Toleda. U duhu netom rečenoga, počinjemo s primordijalnom simetralom, iz točke gdje ona polazi, a zapravo se u SW smjeru započinje nastavljati. U mjestu gdje presijeca stranicu središte je mini kružnice s radijusom 2,6 cm u dvije kardinalne projekcijske veličine: prvoj, na liniji-života, paraleli Elektra – Alcyone, drugoj, na meridijanu polazišta primordijalne simetrale, dakako, gledano u kvadratu. Međutim, na samoj stranici pravokutnika radijuse markiraju dva već davno zatamnjena kruga: prvi, pozicija *Lambaesisa*, u kojeg pada ortogonala iz Monfalconea koja zatvara prošireni *pariski* pravokutnik, te drugi, u mjestu prolaska dijagonale Troja – točka T'. Ali i to se događa na crti tuniske obale, kao spojnice na otok Djerbu, gdje na poluotoku nalazimo fenički Zarzis (*Gergis*), 33°30' N 11°06' E (polazište primordijalne simetrale). Dok smo sjevernu i istočnu tangentu dobili klasično šestarom, južnu sada poravnavamo precizno na stranici gdje njom prolazi meridijan točke CA, ali također i u poziciji Misratahа kojim prolazi meridijan točke „T“? Zašto je to bitno: od točke *Lambaesis* do meridijana na *pariskoj* stranici gdje prolazi sada meridijan Ljube, imamo 4 radijusa x 2,6 cm ili 10,4 cm (2 x 0.618 x 27.81° = 10.621°). Za prva dva znamo, četvrto je Ljuba, s meridijanom u prirodnoj poziciji alata primordijalne matrice u SW uglu asimetričnog prozora. A treće polje omeđeno je meridijanom luke Tripolija (13°13' E – Monfalcone, 13°31' E). Koliko je samo duha uloženo u tu stilizaciju! Ali s pravom, između dva meridijana, *Lambaesisa* i točke CA, čisti zlatni rez je meridijan polazišta simetrale. U obrnutom smjeru, zlatni rez na stranici je mjesto prolaska pravca *Eleusina* – Alcyone. Pa tu opet nešto završava, a drugo počinje.

Vraćamo se na točku M². Znamo kako smo došli do njene konstrukcije odnosno kako je autonoman put do savršenstva. Temeljna veličina koja na nju utječe je kut 55.62° (2 x 27.81° ili zlatni rez kuta 90²) kao poveznica primordijalne Sterope i Alcyone kružnice *Eleusine* (Djerba). E, sada, spram tog pravca iz točke CA III. kvadranta, a to je, prisjetimo se, centar SW apside asimetričnog prozora, mjerimo kut naspram produžene primordijalne simetrale. On iznosi preciznih 27.81° ili polovica kuta između meridijana točke CA i pravca u Sterope, što navodi na zaključak da 13 zlatnih rezova na kružnici definira sinkrono djelovanje trojanske eponimske matrice na matricu Plejada, i obrnuto. matrični pravci.

Jer sad imamo novi frapantan zaplet: sjeverna tangenta kružnice drugog polja (2,6 cm) paralela je polazišta primordijalne simetrale, a posljednjeg četvrtog polja paralela ili linija-života kružnice Eleusine. To analizu vodi u daljnju neiscrpnu dubinu, koja ovdje nije potrebna. I sad je jasno zašto smo na primordijalnoj kružnici i točku Y6, kao prvi pravac kuta 27.81°, dobili u ovoj simultanki. Treći *fi* je na kružnici u mjestu prolaska dijagonale *Utica* – Troja – *Gyenos*; četvrti *fi* u prolasku paralele sjeverne točke Zaljeva Iskenderuna i rta Sao Vicente; šesti je u mjestu prolaska dijagonale Mut – točka „P"; sedmi je na meridijanu 20°6' E (t. „T", 15°6' E); osmi *fi* je *Leptis Magna*; deveti, opet dijagonala *Utica* – Troja, ali iz suprotnog smjera; deseti je na kružnici zapadni krak, bejrutsko-zadarska trajektorije, itd. Vrijednosti su indikativne, spram mape čak i u približnim veličinama.

Zbroj kuta 27.81° i meridijana točke „T" u decimalnom izrazu, 15.0815° iznosi 42.8915°, što je opet koordinatno 42°53'29". Kolika je geografska širina Rotonde nad Ošljem? – pa prosudite sami! Je li normalno da alat matrice sa središtem u Ošlju postavljen zrcalno, lijevo za desno, desno za lijevo, asimetrični prozor drži pravilno dijagonalno baš između meridijana točke „M" i meridijana Troje? Je li svakodnevno da, kad alat zakosimo za otklon kuta 15.889° NE, zapadna strana prozora leži na meridijanu zvijezde Sterope; za otklon 15.889° NW, da središnja os prozora cilja oznaku Zagaziga, *Bubastisa*?

Kao mjera, prozor ima sve prerogative zlatnog omjera. **Zapis o ključu gradnje rotonde ostavljen je u prozorima.** Zašto bi inače svojom asimetrijom SW prozor uopće remetio stanje arhitekture, a E prozor bio bez refraktora, s ravnim stranicama u funkciji ravnodnevnice, pa Taygeta u uglu NE prozora na pravcu refraktora? Zašto je udaljenost od središta rotonde do refraktora radijus kružnice koji zlatni rez uvjetuje na „zubovima" stupova?

Bezbroj drugih pravilnih varijacija pokazuje kako je riječ o sustavu rotacija afirmativnih mišljenju o asimetričnom prozoru kao dijelu instrumentarija ne samo solarnog nego i čisto matematičkog značenja u funkciji implementacije nebeske matrice na zemlju. Ako je nešto dobro ostalo od svega, to je **buba-mara** koju su nam ipak ostavili za sreću.

Je li uobičajeno u 04… h izjutra vrtjeti u glavi alat plemenskog „40-godišnjeg lutanja pustinjom" pa zapitati druge:

- **ako točka „P" gleda u S*abrathu*, centar rotacije** solsticijsko-ekvinocijskih pravokutnika, a pritom, **prozor je u Ošlju** – **GDJE JE ONDA „OMFALOS"!?**

Ali ni to nije konačno rješenje, premda vrši pritisak na daljnje stanje projekcije u kojem se Rotonda nalazi zakošena za 15.889°, dok je razlika kuta do 27.81° tj. 11.921° ujedno i razlika kuta Sterope 78.0785° do 90°. *Sabrathina* Sterope tada je na pravcu što vodi u Rijeku ili Trsat. Na zapadnoj strani vertikalne osi, kontrakut, pravac talijansku tirensku obalu presijeca u mjestu prolaska zapadne stranice istokračnog trokuta točka „T" – Gibraltar, ali također i prolazi pozicijom *prve kućice* zapadnog kraka *bejrutsko-zadarske* trajektorije, Monte Argentario. Elektra alata cilja v*isočko* sjecište i Vlašić planinu.

Jači od svake vjere, susret je vjera, susret u različitosti prošlosti, susret u bojama kože, u različitosti svjetlosti, trenutka gdje netom što nešto uvijek završava, drugo počinje! Drugo je pitanje zašto? –

kad se nešto kardinalno desi, i zapišem to, 17. 9. 2019. 11:40, a onda konstatiram – 17.9° = 17°54', meridijan **Slano**!

10. 11. 2019. 11:21

Slika deseta

S novom slikom odlazimo provjeriti, što sam to ispisao 7. 9. 2017. 11:07, radeći na *kružnici* 360° + 1.53°. Istina je nedokaziva, jer da jest, onda ne bi ni bila „istina". Za jednoga je istina ono što nije ili ne mora biti za drugoga, ili za mene istina nije ono što je za cijeli svijet. Istodobno, ne može se ni matematičko načelo dokazivosti primijeniti na pojave koje se dešavaju na duhovnoj razini. Znam koliko je moćna ići duboko u prošlost i vrijeme naša matrica, ali da je baš sve tako posloženo, i da će baš tamo u tu uslojenost odvesti matrica, teško je bilo i zamisliti. No dogodilo se, krenuo sam po paraleli Greenwicha, Opservatorij, 51°28'40" N, i došao do meridijana 5°48' (5.8°) E, Onda sam se po njemu spustio do paralele svete planine Sainte-Baume, 43°21' N, koju smo već ranije predestinirali kao jedno od žarišta geografije religije Sredozemlja.

I sad, da vidimo što smo dotuda dobili, gdje smo to u prostoru u ta dva sjecišta?

Prvo križanje, 51°28' N i 5°48' E, nalazi se u provinciji Sjeverni Brabant, čiji grb krasi šahovnica. Mjesto **Deurne en Liessel**, 51°27' N 5°48' (5.8°) E, gdje nalazimo snažan kult sv. Willibrordusa, biskupa Vilibrorda (7./8. st.), misionara, „apostola Frizijaca".[33] Njegova je grobnica u najstarijem gradu Luxemburga, Echetenach,[34] gradu „zlatnih evanđelja"; 698. na temeljima velikog rimskog kompleksa kao *Durninum* osniva ga upravo sam biskup, koji će kasnije s vremenom biti pridružen benediktincima.

To je bitna informacija spram nedvojbene potvrde gradnje na principu zlatnog reza: toranj katedrale Sv. Willibrordusa u Liesselu visok je oko 73 m. A 72.81 m je umnožak 45° x 1.618, dok je 45° x 0.618 = 27.81°. Visina pak svoda katedrale iznosi oko 19,20 m, a 11.921° x 1.618 iznosi 19.288°. Što bismo onda kazali na činjenicu da je 3 x 1.618 x 19.288° = 81.70013°?

Što je pak na jugu Francuske drugo križanje, 43°21' N i 5°48' E? Planina Sainte-Baume prepuna je kršćanske simbolike, no baš tu nalazimo toponim Signal de Béguins (Var). Zapadno od njega na 43°21' E (4°49' E) su sama usta legendarne Rhône, na istoku, na našoj obali Jadrana mjesta Baška voda i Bast (16°59' E) te najviši vrh Biokova, Sv. Jure (17°03' E). I kreće „obračun" s prošlošću.

- razlika između dviju paralela iznosi točno 8°7' N. Kut Sterope je 78.0785° / 11.9215°;
- razlika između meridijana Deurne-a i Basta iznosi 11°11' E ili 11.19°;

Ali, kako, kad je danas, kad ovo redigiram, blagdan sv. Martina, 11. 11.?

[33] Svakako je zanimljivo vidjeti simbole grba i zastave Frizijaca grupe *Groep fan Auwerk* (Wikipedija).
[34] Vrlo zanimljive koordinate: 49°49" N te 6.42° ili 6°24' E.

- razlika između meridijana Deurne-a i meridijana Sv. Jure iznosi 11°15' E što je 11.25°;
- razlika između meridijana Deurne-a i meridijana Rotonde iznosi 11°56' E što je 11.92°.

Eto, čak su se i slova redaka posložila! Što je od svega primjetnije od činjenice da unutar „običnih" nasumično odabranih koordinata funkcionira savršeno savršeni svijet duhovnog uređenja gotovo hortikulturne zasade. Sve je u brojčaniku, i sve u zrcalu: 78 pa 87, 11.19 pa 11.921. Što to sad znači da imamo Bast na paraleli *Signala* koji u nešto više konteksta znači i „ljubav", i „zaljubljenost", i „slabost"? Što to znači spram vrha Sv. Jure na istoj paraleli? Tko je božica Bast, Basta ili Bastet, znamo, a da li bi tada Biokovo zapravo bilo Taurus ili Bikovo, kako reče Puljak, to se ne usudimo ni pitati sebe, nekmoli kazati drugima. A čitanje mape sve lijepo govori.

Što znači to da između meridijana Deurne-a i Ošlja imamo kut sjeverne zvijezde Sterope? I je li to sad doista osnova za dopunsko razmatranje razlike kutova koju kod te zvijezde nalazimo u matrici kao 11.2° (Šipić)[35] i 11.921° (Nogić)? U raspravi oko tog problema ne vidimo kompromisa, budući da svako konstrukcijsko rješenje koje odstupa od primordijalnih veličina matrice vodi izmještanju zemaljskih pozicija od nebeskih pozicija zvijezda i obrnuto. A čitavi sustav upravo i počiva na dosljednosti preklapanja na nebu. Drugo je sad pitanje što to znači u astronomskom smislu. Ovdje jasno vidimo da ni u jednom ni u drugom slučaju nije riječ o grješci nego različitosti u pristupu matrici, s jedne strane na nebu, kakva je – takva je, i s druge, na zemlji, koju uvijek nastojimo prilagoditi oku i ruci. Sakralna geometrija naprosto ne funkcionira na onom dostupnom, inače ne bi to ni bila. Zato u centar svega stavljam 13. zviježđe sa svojim reperkusijama na razlici zlatnog reza 1.53°. Matematički postscript, Johna Polkinghornea!

I može li sve ovo biti predmetom 19. stoljeća, bez obzira što „putovanje" počinjemo od meridijana i na paraleli Greenwicha? Držim, ne, jer upravo ovo uistinu i potvrđuje tezu o „nultom" meridijanu numerički ne-nultog značenja, 31°13' E, o pisanju i čitanju i s desna na lijevo, i s lijeva na desno, i odozgor prema dolje, i od dolje nagore – ne-pozicijski. Od egipatskih posebnih znakova, za broj 2 bili su rogovi, za broj 5 morska zvijezda, za broj 7 ljudska glava (7 otvora). Iziskuje li komentar činjenica da naprosto vidimo kako se kompleksan zemaljski život odvija u svemu primordijalnim radom Plejada u nepoznatom upravljanju silnica brojeva?! Raširena ljudska pest ruke otisak je te i takve koprodukcije njihova brojčanika. To je sve što zasad kao znanstvenik mogu kazati na račun astrofizike, a budućnost će pokazati. U svakom slučaju, svijet, poglavito geografski, nije samo ono što mi izravno gledamo, odraz neba na zemlju traži mnogo više, traži svoju zrcalnu sliku, koja će pokatkad biti iskrivljena, ali nikad i lažna. To mnogi Zemljani dobro znaju upražnjavajući moć i snagu država, njihovih ekonomija i elitističkih kasti, koje kao da idu u nepromjenjivost sigurne u svoju besmrtnost. A mitologije su već o tomu sve rekle. Nemam tomu što dodati!

Gijon je grad na sjevernoj španjolskoj obali, ujedno i pozicija inverzne Pleione implementirane matrice. Paralela 43°31' N točno je +10' N od paralele *Signala*, te meridijan 5°42' W što je -6' W u razlici do meridijana 5°48' E. I što opet imamo? – odnos ili omjer 10 – 6, tj. 10 x 1,618 = 16.18°, a to 27.81° x 0.618 = 17.18°. Mlinski kamen – mi smo u „žrvnju" zlatnog reza! Avila, kultno središte, nalazi se na 40°40' N i 4°40' E; El Escorial, dinastijska nekropola španjolskih kraljeva, je pak na

[35] Je li riječ o čaroliji, ili doista ne mora sve biti empirija: ključna koordinata, 7°42', je niz brojeva 7-4-2 iz kojeg imamo (7 + 4) =11 i 2 (može i 1+1) ili 11.2. Primjer tipičan za ne-pozicijsko pisanje brojeva starih Egipćana.

meridijanu 4°8' W. Sve su to sinkronizirane intervencije i akcije u prostor koje bi trebale osiguravati „besmrtnost“ ili kakvu-takvu vezu sa svojim Tvorcem.

Zato sad radimo definitivan test koji bi trebao odgovoriti na ključna pitanja – što se događa kad se nebeska slika zrcali na zemlju u uvjetima „filmskog negativa“? Gdje bi u tom slučaju prolazio meridijan *Nebeske Tetide* ili *Nebeske Gize*? Gdje bi se našlo, na kojemu meridijanu središte *Bolbe*? Mjerenje pokazuje da se ***Nebeska Tetida*** nalazi na udaljenosti od zapadne skale geografske širine mape (10° W) 6,7 cm odnosno njom prolazi meridijan **3°24' W**, koji crtu sredozemne španjolske obale sječe na paraleli 36°42' N, držeći upravo tu topografsku ne-slučajnost. A potvrđuje ju, čini se, i meridijan Madrida, 3°42' W, precizno -2° od meridijana Majke Pleione. Vrlo snažnog utiska je i podatak da meridijan rt Cabo Sacratif, 3°28' W, prolazi francuskom atlantskom obalom zapadno od luke St. Nazaire u križanju sa *jeruzalemskom* simetralom. Sama pozicija *Tetide* na geografskoj je širini najsjevernijih rtova Iberije, Ortegal i Bares (43°42' N, Sinj), što je također sjeverna tangenta *Iberijske* kružnice konstruirane već na mapi K01e. A vidjet ćemo zašto su konstrukcijski kardinalni upravo ti rtovi.

Gdje onda zrcalno prolazi meridijan *nebeskog* središta *Bolbe*? Držim da će ova situacija opravdati povjerenje koje su pojedinci dosad iskazali i kroz poštovanje i kroz suradnju prema svemu što sam doslovno iz „ničega“ (ako se, kao što i jest bio slučaj do moje disertacije, na Kartu Leopardi gleda isključivo ikonografski) izveo u potpuno suvislu i zrelu geoforenzičku metodu, dakako, s motrišta povijesnih i prirodnih i humanističkih znanosti.

Mjerenje je alociralo[36] ***Nebesko Bolbe*** na meridijan **4°16' E**,[37] a potvrđuje ga konstanta suodnosa Gobekli Tepe – *Tetida* – *Bolbe*, koordinata 7°42' E:[38]

- 7°42' ili 7.7° x 2.5 = 19.25° ili **19°15' + 4°16' = 23°31'** (primordijalno *Bolbe*)[39]

Rezultat je izvod iz zlatnog reza kuta 90°, budući da njegov „četvrti *fi*“ daje 13.13° (4 x 0.618 x 90°), a „sedmi *fi*“ 3.09°, dok je istodobno 7.7 : 2.5 = 3.08.

Što je na toj geografski dužini u prostoru? Počinjemo s nizozemskom obalom gdje se nalazi Sudište svijeta – doslovno, Scheveningen (4°16'31" E), Regentessekwartier Den Haaga, 4°17'11" E. Zatim idemo južno – zapadni Brisel, Anderlecht. Na južnoj francuskoj obali, nije ni čudno, prvo naseljeno mjesto istočno od prolaska meridijana,[40] s povijesno snažnim štovanjem kulta Marije-Magdalene, Saintes-Maries-de-la-Mer. Još južnije, sred Sredozemnog mora, meridijan prolazi feničkom lukom Mahon na krajnjem jugoistoku otoka Menorca (4°16' E), ujedno poziciji *druge kućice* zapadnog kraka *bejrutsko-zadarske* trajektorije Karte Leopardi.

---

[36] Namjerno koristim ovaj ekonomski termin („da se postigne što veću razliku između pozitivnog učinka i troškova izraženih u novcu, tj. da se ostvari što veći višak, odnosno profit“), vidjet će se zašto.

[37] Ovdje ćemo uzeti 2' rezerve (18'), vidjet ćemo kasnije iz kojeg razloga.

[38] Tu je veza sa sv. Martinom, preminulom u Candes-Sainte-Martinu, **0°04'27"** E (47°12'42" N). Pretvorba iz jednog u drugi koordinatni izraz, usto, daje rezultat: 0°7'0" = 0.11666…°, pa je li to ikonografski izvedeno iz onih 7.7° (7°42'), veliko je pitanje? 7.7 = 11.11? **Istodobno, i koordinata i kut i blagdan**!?

[39] 7.7 – 2.5 = 5.2, a 5.2 x 0.618 = 3.2136. Da, to je ta zrcalno-permutacijska sinkronost, što naprosto zadivljuje!

[40] Vjerojatno uvjetovano močvarnim tlom laguna Camargue, 9’ E, staništu „endemskog“ goveda-bika.

Dakle, *Nebesko Bolbe* imamo na koordinatama 40°44' N i 4°16' E. Što dobivamo zbrojem tih koordinata?

- **40°44' N + 4°16' E = 45°**

Zlatni rez tog kuta, 27.81°, pravac vodi koji kroz *Nebesko Bolbe* spajajući rt Sao Vicente i Paljenik, vrh planine Vlašić! Sad znamo i zašto istokračni trokut Z. Iskenderun – Monfalcone – Sao Vicente! U kontra smjeru, međutim, paralelno s Kadmovom osi, pravac prolazi kroz *Nebesko Bolbe* tako da će istodobno, kad se formira ***Nebesko polazište*** primordijalne simetrale, proći i kroz njega, a ono je na meridijanu Basta pod Biokovom i to u sjecištu sa dijagonalom ekvinocijskog pravokutnika *Sabratha* – NE ugao. Stoga je upravo ono radijus kružnice (na rotondi vanjska) koja će utjecati na smisao čitavog projekta zrcalne nebeske implementacije, tako kongenijalnih geometrijskih rješenja ugrađenih u prostor, da mi uopće ničega nismo svjesni, kao da živimo u hipnozi ili u kakvu polusnu. Kako je sve funkcionalno savršeno povezano, tako izostaje i ovo iznenađenje: meridijan *Nebeskog Bolbe* je udaljen od meridijana Troyesa 12' W. Zato ne čudi da jedino na paraleli točke T' (Agadir), tj. južnoj stranici *trojanskog* pravokutnika Troja – Troyes, iz pozicije *N. Bolbe* dijagonalno mjerimo kut c. 1.5° između dvaju meridijana. Je li to možda tražena razlika 1.53°?

Dakle, krenemo li od meridijana 4°16' E na istok, meridijan Vlašića udaljen je 13,5 cm. Budući da zrcalno Alcyone sad mijenja stranu, pa se nalazi na istoku, a radijus kružnice nam je *N. polazište* primordijalne simetrale, tada je meridijan vrha Vlašića ujedno i meridijan Alcyone ove kružnice. A onda se pitamo – gdje je na toj udaljenosti zlatni rez? Od *N. Bolbe* do meridijana Vlašić-Alcyone, zlatni rez je meridijan Rima i *Sabrathe* (13,5 x 0.618 = 8,343 cm)![41] Gdje je onda na istoj kružnici njoj pripadajuća Elektra koja će zatvoriti liniju-života? Nema tu mjesta improvizaciji – Elektra je precizno na meridijanu W ugla istokračnog trokuta Monfalcone – Sao Vicente.

Evo, tu priču ispričao nam je Bast! A sad, da vidimo, ako je geografska dužina 7°42' kao konstanta toliko važna, što onda markira zapadno od Greenwicha? Pa, kazao sam davno, moramo prestati sa čuđenjima, a ne treba se više ni hrvati s dokazima: **7°42' W** je geografska dužina najsjevernijeg rta Iberijskog poluotoka, ujedno i Španjolske, rta **Bares**! Ali 10' zapadnije, drugim najsjevernijim rtom **Ortegal** prolazi meridijan **7°52' W**. Koliko puta to već zatvaramo krug!? Što je, međutim, na 7°42' E? Dakako, rt nad glavom prastare spominjane Annabe. U nekoj napetosti ovdje tek je iščekivanje odjeka implementacije rotonde (K15Ra), sve dok ne vidimo kako meridijan 7°42' W fino prolazi samim ulazom na završetku lijevka zubova rotonde. Vrh rta Estaca de Bares na monumentalnoj razini ističe *mámoas* tumule, dolmene, i druge prahistorijske ostatke ranih kultura, pa do nekropole rimske u Ponte do Porto. Doista, satelit bilježi nekoliko *mámoa* na samom vršku rta kojim prolazi meridijan 7°42' W.

Da je sve kalibrirano do perfekcije uvjerit ćemo se projekcijom *Nebeskog vršišta* primordijalne simetrale. Njegov je meridijan nijedan drugi nego **7°42' W**! Dakle, jedan do drugoga, rtovi Ortegal i Bares – paralela svih *Tetida*, geografska dužina *N. vršišta*.

[41] Zbog mogućeg utjecaja razlike od 2' kod *N. Bolbe* (4°16' – 18' E), meridijan Vlašića, 17°38' E, izmaknuo bi se na 17°40' E te se potpuno uravnotežio s *nultim* meridijanom Ferro (17°40' W), a Ošlje bi ostalo na „svojih“ 4' E razlike.

Prema tablici koju smo objavili u znanstvenom radu na Konferenciji u Ateni, kutovi 6.5654115° vrijede za zvijezda Pleione i Merope, dvostruko 13.130823°, što odgovara precizno kutu Atlasa, a on je opet dvostruko 26.261646° **(27.81° - 1.53° = 26.28°).** Kako bi u tom slučaju izgledala podjela kružnice?

- u križu su dijagonalno dva pravca kuta 6.5654115°;
- u obje polutke (166.8691°)[42] imamo po šest polja 27.81°;
- polutke kružnice (2 x 166.8691°) + (4 x 6.565°) ukupno su 360°;
- iz centra dva zrcalno obrnuta stošca opisuju kružnicu dijametra 13.13°.

Kažu da najveći problemi imaju najjednostavnija rješenja:

- 13.13° x 3 x 1.618 = 55.616° (a 55.62° je zlatni rez 90°)
- 13.13° x 2 x 1.618 = 34.373° (a Giza-*Tetida* / *N. Giza-Tetida*, 31°13' + 3°24' = 34°37')
- 34°37' = 34.61° x 3 x 0.618 = 13.21° ili 13°13'

Sve je to samo usmjerenje elementarnog značenja za daljnje izučavanje djelovanja matrice i prema unutra i prema vani. Nepobitno je riječ o novom iskustvu povijesne geografije i matematike. Ako sam u nešto siguran, onda je to teza koju ću, nakon svega što sam dosad prošao i objavio, dokazati – 361.53°. Iza toga stoje relevantni znanstveni dokazi.

- 31°13' = 31.21° a 3°24' = 3.4°
- **31.21° - 3.4° = 27.81°**

A to je naš meridijan koji prolazi kroz Rodos (Atavyros), zbog čega lako onda uspostavljamo sustav nebeskih vrijednosti! Jer, konačno, zbroj *N. Tetide* i *N. Bolbe* daje:

- **3°24' + 4°16' = 7°40'**[43]

U minimalnim uvjetima jednostavnije matematičke operacije daju okvir ponašanja sustava, stoga ih koristim mimo utjecaja sekunda: 4°16' decimalno odgovara 4.2666…° (spram 0.11666…° sv. Martina), a **4.2666…° : 1000 = 0.00426**(666…)°. Spram **0.00425** to je razlika od **0.00001666**…, a na mapi je 10 mm : 60 = 0.1666…, što je 1° geografske dužine. Zato se vraćam na hijeroglifski znak starih Egipćana za broj 1000. Što nam to poručuje?[44]

I jesu li slučajno za njihovu analizu u citiranom radu uzeti brojevi 3.244 i 21.237?

- **3.244** x 1.618 = **5.248792** (a imali smo, 7.7 – 2.5 = **5.25°**)
- **21.237** x 0.618 = **13.12** (13.21° ili 13°13', Atlas')
- **21.237** x 1.618 = **34.3614** (a imali smo **34.37°** i 34°37')
- 34.3614 x 1.618 = **55.5967452** (a **55.62°** je zlatni rez 90°)
- 55.5967452 x 1.618 = **89.9555**… (90°)

---

[42] Također, S. Nogić, tablica: *fi* kuta 270°.

[43] To su one 2' razlike kod *Nebeskog Bolbe*, 4°18' = 7°42' ili 0.0333…°, što bi dalo onih drugih 0°7'4" tj. 0.117692° razlike, ako je 1' = 0.01666665 x 7 = 11.666655. Naravno, moramo uvažiti činjenicu: dva međusobna broja retrogradno nemaju iste vrijednosti. Na primjer, 45 x 0.618 = 27.81, a 27.81 x 1.618 = 44.99658.

[44] B. Srdić, Kako su računali stari Egipćani, Hrvatski matematički elektronski časopis, broj 3.

Je li slučajem i broj **249** izabran da bi baš u **petom** (Alcyone) množenju broja *fi* (0.618) dobili kut linije-života Elektra- Alcyone, **22.446°** odnosno **22.45°**? Možda autorica članka sama nije svjesna krajnjih konsekvenci? Vjerojatno ne, jer upravo tu je ključni trenutak spoznaje – matematički se može izračunati, ali bez matrice Plejada, koja je u znanosti definitivno potpuna novost, je li moguće znati što dobiveni rezultat znači kako u biološkom tako i u semantičkom smislu?

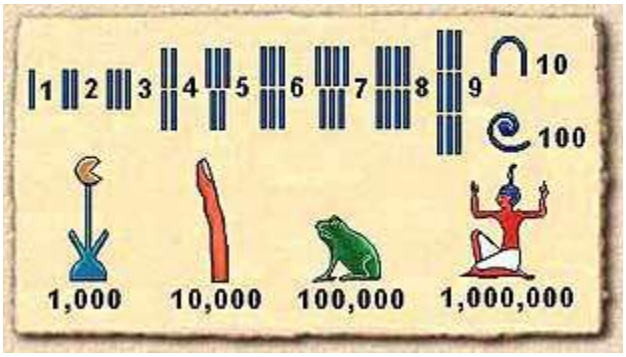

Hijeroglifski znaci

Ovo nikako ne bih nazvao slučajnošću izbora, a vidimo usput i o kakvim se tu odstupanjima radi. Nisu astrologija, numerologija i alkemija nestale iz znanosti, samo su sklonjene od očiju javnosti. Onog časa kad se spoje jajašce i stanica, sve je unaprijed zapisano. Između roditeljskih genetskih stupova stojimo mi u našim permutiranim odabirima. Tko selektira, mi ne znamo. Životno iskustvo može derivirati, ali ništa od zapisanog neće promijeniti. Za matematičare, genetičare i biologe, za sve koji imaju što kazati o nedokazivosti istine!

Mislio sam da ću odoljeti, ali nisam, presnažno je. Iz poruke „moga Imenjaka“ nakon objave 13. nastavka „Povijesti jedne ljubavi“, slika *sedma i osma*.

„Rast i znanje dolaze iz vrtloga, spirale, tangenti i graničnih slučajeva. Cijela priroda tako funkcionira. Zar i mi nismo njen vrhunski proizvod i "zadnja riječ tehnike" svih naših predaka? Razdvajamo duh od materije i mišlju i riječju i djelom, a pogotovo propustom. Svi odgovori, koji vrište iz tvojih radova, vode do pitanja svih pitanja - tko i kada nas je odvojio od Stvoritelja? Jasno je ZAŠTO. Dovoljno je pogledati koliko smo duhovno degradirali, a materijalno napredovali i kolika količina straha nam definira način života. Kada promišljam na taj način, onaj "višak" od 1.53 stupnja mogu promatrati kao ljubomorno čuvan ostatak spirale rasta koji je religiji dao za pravo da uvede posrednike između nas i Njega. Ne bi me više iznenadilo ni da je na prostoru Ilirije živjelo 13. biblijsko pleme.“

Može li se izmjeriti vibraciju što sada putuje svemirom!? (14. 11. 2019. 23:31)

16. 11. 2019. 12:37